

AȘTEAPTĂ-MĂ
MARY KAY McCOMAS

PROLOG

Pe 16 octombrie, Holly Ann Loftin muri.

Nu știa precis cum se întâmplase. Nu știa de ce. Totul se petrecuse repede, pe neașteptate, iar ea nu stăruia prea mult asupra amănuntelor. Nu contau... nimic nu mai conta. Poate că aceasta este partea cea mai surprinzătoare a morții. Nimic nu contează. Nu o deranja că moare. Moartea venea ca o ușurare, pentru că scapă de toate, lasă în urma ei trupul și se ridică spre înălțimi.

Totuși, urmă o perioadă de adaptare, care-i păru cam ciudată. De asemenea, i se păru ceva cunoscut, ca și când ar fi făcut asta de mai multe ori, înainte. După desprinderea de greutățile și grijile pământești, de tot ce e rău, urma pacea perfectă și liniștea pe care ființa ei temporală o căutase instinctiv, încă de la

naștere.Neputând să definească sau să adune toate componentele într-un singur potir,totul i se păru ca și când i-ar fi fost cunoscut dintotdeauna.

Știa și despre lumină.Strălucitoare.Cea mai strălucitoare din câte există.

Puternică.Unică.Primitoare.Dacă ar fi trebuit să o compare cu altceva,ar fi denumit-o ca pe o primire acasă sau ca pe o reîntoarcere la copilăria fericită,sau ca pe retrăirea celor mai fericite momente din viața terestră...doar puțin-mai bine.Pur și simplu o trăgea către ea,așa cum te atrage o adiere ușoară de aer proaspăt.Iar ea se apropia de bunăvoie,bucuroasă.

Rămase izolată în lumină,dar nu era sigură.Se simțea ca o moleculă strălucitoare în spațiu,înconjurată de miliarde de alte molecule luminoase,pe care nu le putea vedea sau simți.Le percepea prezența,energia,singularitatea,contopirea cu întregul.Acum făcea și ea parte din întreg; fusese dintotdeauna și va fi în veci.

Era nespus de fericită,o fericire profundă.Când simțea contopirea cu altă moleculă,o făcea cu o bucurie și o serenitate nelimitate.

-Ai venit înainte de vreme.

-Locul meu e aici lângă tine.

-Vom fi mereu împreună.

-Nu te-am putut găsi.

-Ai venit prea devreme.Mai trebuie să așteptăm.

-Aici avem o veșnicie.

-Aici.Acolo.Dragostea noastră nu se schimbă.Se delecta cu adevărul.

-Ai venit prea devreme.Trebuie să te întorci.

-Nu.Tu ești aici.

-Numai partea aceea din ființa mea,care e eternă în sufletul tău,este aici.

Întoarce-te.Așteaptă-mă.

-Te-am așteptat.M-am simțit singură și pierdută.Aveam nevoie de tine.

-Întoarce-te.Așteaptă-mă!Luminița care o întrupa începu să pălească.

-Locul meu e aici.

-Așteaptă-mă.

-Dar cum te voi mai recunoaște?

-Inima mea îți va vorbi întotdeauna.Timpul se va opri,iar pământul se va zdruncina sub noi.În marea ta înțelepciune,mă vei recunoaște sigur.

Ochii tăi vor reflecta dragostea pe care ți-o port,iar eu te voi recunoaște.

-Nu vei încerca să-mi dai foc ca unei vrăjitoare,nu-i așa? Se simțea veselă,iar conștiința ei emana bucurie.Sau să mă faci sclavă? Sau să mă exilezi iar în mijlocul tribului? Ca muritor,nu ești la fel de maleabil precum ar trebui.

-Și nu ești întotdeauna corectă.

-Eu voi fi mereu nerăbdătoare să fiu cu tine.

-Și eu.Întoarce-te.Așteaptă-mă.Lumina din ea se stinge treptat.

-Grăbește-te.

-Așteaptă-mă.

CAPITOLUL 1

Sesiza durerea din ochii lui.Ochii lui negri păreau înduioșător de goi.Erau roșii,deși ea bănuia că nu din cauza plânsului,ci,mai degrabă,din pricina luptei permanente de a-și stăpâni lacrimile.Zborul de la San Francisco la Los Angeles nu durase mult,dar,fiindcă stătuse înghesuită între o femeie foarte grasă,la stânga,și un bărbat suferind,la dreapta,călătoria căpătase dimensiuni extreme.

Nu se plângea.Trebuia doar să-l privească pe bietul bărbat trist,așezat lângă geam,care părea înalt,de altfel,ca să-și dea seama că se simțea mult mai rău decât ea.Se părea că...,în fine,se temea că piciorul drept îi amorfise.

Încercă să-și schimbe poziția și-i dădu doamnei grase un ghiont cu cotul, mișcându-i cartea pe care o ținea în mâna durdulie.Femeia oftă.

După ce reuși să-și miște piciorul,sângele parcă i se puse în mișcare și simți furnicături.Își încordă și apoi își relaxa mușchii piciorului,dar fără rezultat.Peste puțin timp furnicăturile se transformară în niște șocuri electrice,iar piciorul își recăpăta vigoarea.Începu să-i tremure așa cum li se întâmplă câinilor când ajung în fața unui punct de hidrant.Bărbatul o privi,apoi se uită la piciorul ei.

-Scuzați-mă,spuse ea.Era un bărbat frumos,deși se vedea că e nefericit.

Brunet.Cu trăsături atletice.Cu bărbia puternică.Se întrebă oare cum arată când e fericit,dacă putea fi vreodată fericit.Bărbatul se uită pe geam.Holly oftă.Parcă nu era îndeajuns aer pe care să-l tragă în piept.Oftă încă o dată.Acum era mai bine.

În avion aerul se încălzise și atmosfera devenise înăbușitoare.Sau poate că era ea plictisită și trebuia să se gândească la altceva.Trecu repede cu ochii minții peste lista cu cumpărăturile pentru Crăciun,apoi revizui ce avea de făcut la Los Angeles.Nu,se hotărî ea peste câteva minute,nu sunt plictisită.Se făcuse zăpușeală.Dacă ar ajunge la butonul de deasupra capului,de unde se pornea ventilatorul...Ridică încet brațul care scăpase de sub greutatea femeii de lângă ea.Nu ajungea la buton decât dacă se ridica în picioare,iar gestul acesta i-ar fi deranjat pe amândoi vecinii de scaun.Descurajată,coborî brațul și-l lovi pe bărbat în piept.El o privi surprins.Parcă de-abia atunci observase că se afla lângă el.

-Scuzați-mă.

El continuă să privească afară.De cât timp se aflau în aer? se întrebă ea.De o oră? De două? încercă să privească pe geam pe lângă capul bărbatului,voind să vadă dacă survolau aeroportul.Când ajunsese în raza lui vizuală,acesta întoarse capul.Se lovira nas în nas.

-Scuzați-mă,spuse ea,zâmbind.Când nevoia de a ști învinse teama de a-l deranja, îl întrebă: Cât este ceasul?

El se uită la ceas,strâmbă din nas,bătu în geamul de sticlă,apoi murmură ceva.

-Ceasul meu s-a oprit,zise el,întorcându-și capul spre fereastră.

-Este acesta cel mai lung zbor de la San Francisco spre Los Angeles,sau ce? Parcă stau aici de zile în șir,spuse ea ca pentru sine,pur și simplu simt nevoia de a vorbi.Femeia de lângă ea întoarse pagina pe care o citise.Bărbatul își mișcă picioarele și încercă să nu o bage în seamă.

-Te simți de parcă ai fi stat pe scaun câteva săptămâni,reluă ea,iar când el o privi,adăugă: Nu prea stai comod,încătușat de scaun.Timpul trece întotdeauna mai greu când nu-ți găsești locul...și când te grăbești.

-Ce te face să crezi că mă grăbesc? Se uită la ea cum te uiți la un gândac pe care nu-l poți călca și la care nu ajungi să-l strivești cu ziarul.

-Dacă nu te-ai fi grăbit,ți-ai fi rezervat bilet pentru un zbor mai devreme și ai fi avut un loc mai bun-în față sau la clasa întâi,spuse ea,observând materialul fin din care era croit costumul său.Apoi,în ciuda bunelor ei intenții,spuse: Cred că nu e vorba de ceva serios.Sper ca totul să se termine cu bine.

-Ce crezi că nu e prea serios?

-Nefericirea căreia îi vei face față la Los Angeles.El o privi mânios,de parcă ar fi văzut un nebun californian îmbrăcat cu haine omenești,apoi își răsuci iar capul spre geam.Ea rămase fără cuvinte,suspendată între tovarășii ei de drum tăcuți, până ce stewardesa se opri lângă ei cu căruciorul.Nu-i era sete,dar comandă și plăti o sticlută de Jack Daniels,refuzând gheața.Stewardesa plecă spre alți călători.Holly se uită absentă la sticlută și la paharul gol,după care răsuci dopul și turnă din băutura cafenie în păhărelul de plastic.I-1 dădu bărbatului.

Îi făcu semn cu degetul spre pahar.El își ridică privirea,se răsuci ca să vadă dacă stewardesa trecuse de ei,apoi se întoarse către femeia de lângă el.Observă că avea ochii căprui-deschis.Luă paharul oferit cu un gest spontan.Frumoase mâini,lungi și fine.Dar ochii...Cum de nu observase până atunci cât de frumoși erau? Cum păreau că privesc în interiorul lui...

Iar paharul? Ceva în aer îi spunea că era whisky.Acesta se transformă într-un reflex binecunoscut și își spuse în sinea lui că băutura i-ar atenua puțin durerea.

Ca un pacient încrezător,șperiat și neliniștit,căutând vindecarea,bău paharul până

la fund.

-Mulțumesc,zise el,simțind încă fierbințeala whisky-ului pe gât.Privirea ei calmă îi spori căldura din stomac.Îi dădu paharul înapoi,observând eticheta cu Jack Daniels.Era marca lui preferată.Plătesc eu.Începu să se foiască pe scaun,ducând mâna spre buzunarul de la piept,unde avea portmoneul.Ea îi opri mâna cu un gest rapid.O privi.Inima începu să-i bată când îi simți mâna peste a lui.

Ea scutură din cap și-și retrase mâna.Fără cuvinte îi spunea că s-ar simți jignită dacă ar plăti el pentru gestul ei de mărinimie.El nici nu intenționase să jignească pe cineva,cu atât mai puțin pe o femeie necunoscută,cu fața în formă de inimă și ochii de culoarea lutului,calzi și inteligenți.Dădu din cap în semn de mulțumire, apoi întoarse capul.Holly rămase câteva minute întrebându-se de ce-i oferise de băut acestui bărbat.Era bucuroasă că o făcuse,dar...nu se gândise dinainte la asta.Făcuse gestul nepremeditat,așa cum te-ai scărpinga în vârful nasului când simți că te mănâncă.Era într-adevăr ciudat,dar de obicei nu analiza lucrurile prea în profunzime.Nici nu avea rost,fiindcă totul în viața ei era într-o oarecare măsură ciudat.Motoarele huruiaiu,iar gândurile ei înotau în adâncuri,încălzită de cele două trupuri din laterale.Simți o ușoară amețală și închise ochii.

-Tatăl meu e pe moarte,spuse bărbatul deodată.Holly deschise ochii.Se întoarse să-l privească.El era tot cu fața spre geam.A făcut un infarct.Nu e primul.

Instinctiv Holly strânse mâna bărbatului.El și-o retrase brusc,apoi o strânse pe a ei într-un gest disperat.Era un moment ciudat.Nu-și spuneau nimic,iar el își menținea privirea în partea cealaltă.Se născuse o tensiune între ei,obișnuită pentru doi străini care-și țineau mâinile strâns.Dar,dincolo de această tensiune,se întâmplă ceva deosebit.Era ceva asemănător cu însăși ființa umană.O tensiune adesea uitată și trecută cu vederea în zbuciumul nesfârșit al vieții.

Suferința se întâlnește cu compasiunea.Se aprinse indicatorul „Legăți-vă centurile de siguranță”,iar ei rămaseră în aceeași poziție liniștitoare,fără cuvinte.De-abia când avionul începu să coboare el îi dădu drumul la mână.Apoi o privi și-și dădu seama de ciudățenia gestului.Suferea pentru tatăl său,dar moartea acestuia nu i se părea un lucru neașteptat.În ultimii ani,de fiecare dată când îl vizita,bătrânul părea din ce în ce mai slăbit.Realitatea gândului că-l va pierde era cruntă,desigur,dar de aici și până la a se agăța de un străin pentru compătimire? Nu-i stătea în fire.

-Stai la Los Angeles sau ești în trecere? întrebă el,încercând să înfiripe o conversație.

-Sunt în vizită.Doar în vacanță.

-Așa e,Ziua Recunoștinței.Am uitat,spuse el.Ai rude aici?

Ea surâse. Timbrul vocii ei îl făcu și pe el să zâmbească.

-Eu am rude peste tot.

-Cred că e plăcut. Eu sunt singurul copil la părinți.

-În acest caz moartea tatălui tău trebuie să fie ceva îngrozitor. Îmi pare rău.

-Mulțumesc. Și... mulțumesc și pentru mai înainte, adăugă el, uitându-se de jur împrejur, dar evitându-i privirea.

Era surprins. De ce nu se uita la ea? Se întoarse și o privi. Era plăcut să îi vadă fața drăguță. Nu era frumoasă, ci foarte drăguță, cu pielea fină și foarte albă, cu ochii migdalați, ușor înclinați spre margini. Era îmbrăcată cu o rochie simplă, înflorată, care-i aminti de alte vremuri, de o epocă glorioasă din istorie.

Avea părul negru, cam ca al lui, deși, din cauza luminii din plafon, avea reflexe roșietice. Apoi gura ei... Gura era deosebită. Părea tandră și caldă și darnică... la fel ca și persoana, dacă stătea să se gândească. Aceste trei cuvinte ar fi putut să-i fie puse în frunte. Nu era o frumusețe care să-ți taie răsuflarea, dar avea o duioșie și o bunătate, tipice pentru o mamă.

-Ai copii? întrebă ea, distrăgându-i atenția, de parcă i-ar fi ghicit șirul gândurilor.

-Nu. De ce?

-Ai nevoie de o familie în viață. Acum copiii ți-ar putea oferi alinarea.

-Crezi?

-Nu întru totul. Nu sunt împotriva copiilor, dar nu cred că te-ar putea face să te simți mai bine acum când tatăl tău e pe moarte.

-Atunci de ce ai spus că ei mi-ar oferi alinarea în aceste momente?

-Fiindcă așa ar putea fi, vreau să spun, e posibil să fie așa. Lumea spune că sunt.

Eu nu am copii, deci nu știu. Nu cred că e chiar așa.

-Aha. Nu știa ce să mai spună.

-Ești măcar însurat? întrebă ea, îngrijorată.

-Nu.

-Nu ești? Era uimită, iar faptul că o arăta îl făcu să zâmbească.

-Nici măcar nu am fost pe aproape de așa ceva, adăugă el, pentru efect.

Adevărul era că se mira și el. Își dorea o soție și copii, dar acesta era un lucru pentru mai târziu, ceva ce se va întâmpla când va primi un semn-poate dacă l-ar lovi fulgerul. Avea aproape patruzeci de ani și încă mai aștepta această zi.

-Rudele mele sunt nerăbdătoare să remedieze această stare a mea, dar eu... încă aștept. Ea dădu din cap în semn că înțelege. Și ea avea rude nerăbdătoare și era în așteptare. Era lucrul cel mai dificil în viață. Gândurile lui se întoarseră spre tatăl său; dorea să ajungă la spital cât mai repede. Se uită la ceas și făcu un gest nerăbdător, amintindu-și că pentru el timpul stătuse în loc, la câteva minute după

ce se urcase în avion. Drace! Tocmai schimbase bateria. Avionul ateriza.

-Urâsc partea aceasta, zise ea tare, ca să fie auzită pe fundalul frânelor și al motoarelor ambalate la maximum. Acolo jos sunt atâtea lucruri de care avionul acesta s-ar putea lovi. El zâmbi amuzat și, la fel de natural cum ea îi venise în ajutor, acum o luă și el de mână și o strânse. Efectul nu era totuși același.

Pielea lui o atingea pe a ei, iar terminațiile nervoase subcutanate îi dădură o senzație plăcută, emoționantă. Încercă să o bată ușor pe mână, dar fiecare atingere îi trimitea o săgeată de foc de-a lungul brațului. Era ușor, calmant, iar el savura fenomenul acesta plăcut. Ea îi zâmbi crispată. Nu-și dădea seama ce o făcea mai nervoasă, intimitatea atingerii lui sau drumul pe care-l parcurgeau prin aer.

Avionul vira spre terminal, iar clipele plăcute fură brusc întrerupte de desfacerea centurilor și de scoaterea bagajelor de sub banchete. Aeronava se opri și călătorii așteptau pe culoarul dintre scaune. Ea se întoarse subit și-i spuse:

-Mi-a făcut plăcere că am stat de vorbă. Mă numesc Holly Loftin.

-Oliver Carey, se prezentă el zâmbindu-i politicoș, ca oricărui călător în aceste condiții. Îți urez sărbători fericite de Ziua Recunoștinței cu familia ta.

Numele Carey îi era cunoscut, dar... în fine, poate era doar o coincidență. Doar erau multe persoane înrudite cu acel Carey pe care-l poartă *Fundația Carey*.

Aceștia la care se gândea ea nu călătoreau niciodată cu avionul de persoane, oricât de disperată ar fi fost situația. Ei ar fi zburat cu avionul personal.

-Mulțumesc, spuse ea, gândindu-se la altceva. Apoi, știind că trebuia să-i spună ceva încurajator, nu despre starea tatălui său, adăugă: Dumnezeu să te binecuvânteze. Se gândea că aceste cuvinte exprimau cel mai bine urările pe care i le putea face. El nu se gândise de ani de zile la Dumnezeu, iar acum își dădea seama. Merse în urma ei, iar femeia grasă se afla înaintea lor. De ce nu-i spusese „Dumnezeu să-ți binecuvânteze tatăl” sau „Noroc și sănătate tatălui tău” sau „Sper ca tatăl tău să-și revină și de această dată”?

După părerea lui Oliver „Dumnezeu să te binecuvânteze” era o frază uzată deja, folosită în aeroporturi și pe stradă, la adunări mondene și la birou, iar cei care o foloseau făceau parte din categoria de nou-născuți ai extremismului religios. Devenise desuetă, impersonală, lipsită de sens și obositoare, cum era și „O zi bună”. Dar când o auzise din gura lui Holly Loftin, căpătase un înțeles special și sincer, îi rămăsese în minte repetându-se ca un leit-motiv. Fără să știe de ce, îi captivă inima. Rămase câteva trepte în urma ei și, cu toate că era foarte grăbit să ajungă la ieșire, apoi să închirieze o mașină și să-și ia bagajele, observă că nici ea nu se îndreptase spre nici una dintre aceste trei direcții. Era în fața lui, când totul începu. Se auzi un hure puternic din subsol, ca și când ar fi trecut

o caravană de camioane de mare tonaj chiar prin dreptul aeroportului. Podeaua îi aluneca de sub picioare din ce în ce mai puternic, până ce începură să-i tremure dinții în gură. Se sprijini de un perete. Și acesta se zguduia. Ori de câte ori resimțise micile și dese fenomene tectonice ale faliei din San Andreas, tot de atâtea ori fusese înspăimântat și nu putea să-și dea seama de tăria cutremurelor din viitor.

Cât va mai dura? Să fugă spre ieșire sau să rămână pe loc? Era în siguranță sau urma să fie îngropat sub tonele de eșafodaj ale aeroportului? Până să ia o hotărâre, cutremurul încetă. Începu să se uite la oamenii de lângă el și rămase cu ochii în direcția unde era Holly. Nu știu ce-i atrase atenția spre tavan, chiar deasupra capului ei, dar zări cum se năruie ceva și un obiect începu să coboare furtunos exact spre locul unde se afla ea. Imediat trecu la acțiune.

-Holly! strigă el, alergând spre ea, lovind câteva persoane înspăimântate pe care le întâlnește în cale. Dă-te la o parte! Holly! Ferește-te! Auzindu-și numele, ea privi în toate direcțiile total dezorientată și îngrozită. Până ce-l văzu și își dădu seama că se apropie de ea, se trezi sub el. O smuci, iar ea se opuse atacului instinctiv.

Căzură și se rostogoliră de câteva ori, iar tavanul se prăbuși la numai câțiva centimetri lângă ei. Cu brațele strângându-se unul pe celălalt, se ajutară să se ridice. Prin norul de ciment Holly se uita înlemnită la gaura imensă și neagră din tavan, apoi la mormanul de moloz care căzuse pe locul unde se aflase cu câteva secunde în urmă.

-Cred că m-ar fi durut, spuse ea articulând singurul gând coerent care-i veni la îndemână. Fraza îl amuză pe Oliver. Începu să râdă, iar răbufnirea porni robinetul tuturor grijilor care-l copleșiseră până în acel moment. Mâhnire. Durere. Teamă.

Ușurare. Râdea cu poftă. Reacția lui era molipsitoare. Uităndu-se la el începu și ea să surâdă, apoi, pe nesimțite, începu să râdă cu lacrimi. Călătorii treceau pe lângă ei, se uitau curioși și începeau și ei să râdă. Fiecare privire în sus, spre gaura din tavan, era un nou prilej de amuzament. Era amuzant să-i privești cum rămăseseră stând în genunchi-nemaivorbind de praful de ciment pe care încercau să și-l șteargă de pe față.

-Ești în regulă? întrebă Oliver când reuși să se ridice și să spună ceva.

-Nu arăt în regulă? zise ea, încă râzind, apoi începu să se scuture de praf. Mă simt minunat. Personalul din aeroport veni repede să se asigure că nu era nimeni rănit și să curețe murdăria.

-Nu te-a lovit nimic? Nici o zgârietură? Am căzut sănătos amândoi.

-Despre căzătură, țin să-ți spun că a fost cea mai grozavă din câte am pățit, spuse ea după ce se ridică. Se uită la el și deveni serioasă. Mi-ai salvat viața.

-Nu.Știa că mai avea să urmeze ceva.

-Ba da.Îți datorez viața.

-Ba nu,o opri el cu un gest.

-Cum să nu? De vreme ce viața mea e încă în mâinile tale,lasă-mă să mă recompensez cumva.

-Nu e nevoie.Zău,spuse el,jenat de recunoștința ei.Mă bucur că am văzut bucata căzând înainte de a ajunge jos.Mă bucur că ești teafără.Îi dădu sacoșa de mână și se uită după servieta lui.Rămăsese acolo unde o lăsase înainte să alerge spre ea.

-Știu,zise ea,venind lângă el.Nu e prea mult,dar am doi frați care țin un restaurant,Spoletto.Îl știi?

-Am auzit de el.

-Este cel mai bun restaurant italian din afara Romei și vreau să te invit acolo.

Spune-le cine ești,iar ei îți vor oferi cele mai gustoase mâncăruri-gratis.

-Nu e nevoie.Îmi pare bine pentru ceea ce am făcut și...dintr-o dată deveni inspirat...mai ales că-ți eram dator pentru consolarea din avion.Hai să spunem că suntem chit.

-Glumești? întrebă ea întorcându-se ca să meargă în direcția lui.Dacă ești alături de cineva care suferă,nu echivalează cu a salva viața cuiva.Dintotdeauna am fost alături de oamenii care suferă.E normal.

-În ceea ce mă privește,a contat foarte mult.Aveam nevoie...

-Vai! făcu ea,luându-l de braț,iar pământul începu din nou să se revolte.Automat el o strânse în brațe și rămaseră așa,cu ochii mari,în timp ce pământul se cutremura.

-Replica,șopti el după câteva secunde.

-Știu.Prin materialul costumului său Holly îi simțea inima bătând cu putere lângă a ei.Brațele lui păreau cel mai sigur loc de pe lume.Oliver avea senzația ciudată că o mai ținuse în brațe înainte.Nu era nici prea înaltă,nici prea scundă, potrivit de slabă,arăta perfect.

-Te ia cineva de la aeroport? întrebă el îndepărtându-se de ea.Simțea nevoia să o scoată din aeroport și să o știe plecată spre ai ei înainte de a se mai întâmpla ceva.

-Nu.Iau un taxi.

-Pe mine trebuie să mă aștepte o mașină,zise el.Pot să te duc unde vrei.

-Ești foarte drăguț,dar mai bine iau taxiul.Oliver se încruntă.Nu se așteptase la un refuz.Cine ar fi dorit să plătească un taxi în Los Angeles când i se oferea un drum gratuit? Doar știa că ar fi în siguranță,dacă s-ar găsi în aceeași mașină cu el.

-Tu trebuie să te duci la tatăl tău,zise ea,emintindu-i iar de necazurile lui.El încuviință,dar se simțea nespus de trist că trebuie să se despartă de ea.

-Deci,ne luăm la revedere...iar,spuse el,lăsându-și mâinile pe lângă corp.

Holly dădu din cap,apoi întinse mâna ezitând.

-Îți mulțumesc.Fiindcă mi-ai salvat viața.

-Plăcerea a fost de partea mea.A meritat efortul.Îi strânse mâna cu căldură,tandru.Ea îl conduse la ieșirea din aeroport,îi zâmbi și mai spuse o dată „la revedere”,apoi se îndreptă către stația de taxiuri.Nu mergea singură.Îi simțea prezența lângă ea.Simțea cum rămăsese cu ea.Pielea o furnica,de parcă el ar fi atins-o.Se uită în urmă și,cu toate că distanța era mare,iar trecătorii o împiedicau să-i vadă clar silueta,îl văzu prin mulțime: o privea.

Un sentiment plăcut îi umplu inima,încălzindu-i-o.Oamenii veneau și plecau din viața ei.Unii dintre ei își lăsau amprenta veșnic în memorie.Alții rămâneau niște amintiri vagi,distante.Mulți treceau neobservați.

Când se gândea la lucruri atât de serioase cum erau viața și moartea,la impactul pe care-l avea ea în viețile altora,și-ar fi dorit ca ea să rămână o amintire vie.Oarecum voia să lase o părticică din sine pentru fiecare om pe care-l atingea,pentru ca astfel să ajungă nemuritoare în amintirea lor.Știa că pentru Oliver Carey va rămâne o imagine vie.Nu se vor mai întâlni,dar el nu o va uita niciodată.Cu acel gest minuscul de bunătate,fără nici un efort,reușise să-și graveze un locșor al ei în amintirea lui,care va rămâne acolo pentru totdeauna.

Tatăl lui va rămâne cu el mereu,iar de fiecare dată când se va gândi la el,își va aminti și din bunătatea lui Holly.Iar ea cum ar fi putut să-l uite pe bărbatul care-i salvase viața? în această zi legătura dintre ei devenise indestructibilă,iar ea ara fericită.O clipă ridică mâna în aer,iar la scurt timp și el făcu același gest,apoi dispăru în mulțime.

CAPITOLUL 2

Mirosul puternic de pâine scoasă din cuptor amestecat cu acela de usturoi și frunze de oregano nu era ceva care să fie considerat ca tradițional de Ziua Recunoștinței,dar pentru Holly era chiar așa.Îi amintea de o masă mare în jurul căreia stăteau adunate chipurile oamenilor pe care-i iubea.Îi auzea râzând și vorbind.În inima ei retrăia sentimentul fericirii și al familiarității.

-Nepotismul nu mai funcționează,spunea Tony Spolletto,luând-o de gât pe Holly, apoi o strânse în glumă.Ajutorul nu mai contează nici cât pastecele noastre de altădată.A rămas doar un vis care usucă pâinea.Holly începu să râdă și așteptă să i se dea drumul,apoi îl luă de mijloc și-i spuse:

-E ieftin și vesel.În afară de pâine proaspătă,ce ar mai putea cere cineva?

-Viteză? zise el zâmbind.Mama a plecat deja? o întrebă el aruncând o privire prin restaurantul plin pe care el îl avea împreună cu tatăl său și care era deschis 365 de zile pe an.

-Bobby a dus-o acasă cu puțin timp în urmă,spuse ea,uitându-se la mesele din partea pe care o servea ea.Spunea că ai avut prea multă lume anul acesta și că pasteles au fost răscoapte.Nu erau.Tony se supăraser.Acasă vorbise mai mult italiana.Deși vorbea perfect englezește când voia,prefera să folosească o engleză stâlcită,vorbită de părinții lui,ca să impresioneze.Ce știe ea? În fiecare an îmbătrânește un pic.Holly surâse.Unele lucruri rămâneau neschimbate.Fiii Mariei Spoleto vorbiseră așa despre mama lor din ziua când îi cunoscuse ea-mereu se fereau de ea,dar vorbeau cu multă afecțiune.

-Cine ar ști mai bine? întrebă ea.Doar e rețeta ei,nu?

-Mda,mda.Cineva te învață să gătești,apoi tot restul vieții îți spune că pasteles sunt răscoapte,zise el înflăcărat,dar vesel.Du-te să servești la masă sau fă ceva.

Nu e bine să vezi că personalui stă degeaba.Îi dădu un ghiont cu umărul,apoi o strânse tandru și dispăru în bucătărie-să vadă ce făceau pasteles,desigur.

Holly se duse să aranjeze serviciul de cafea espresso pentru o masă de șase persoane.Îi simți prezența înainte de a-i auzi glasul.Ca strălucirea unui fulger îi apăru clar în gând.Nu știa de ce,dar inima îi tresări de o emoție pe care nu o putea descifra.Apoi o auzi.Vocea.Venea încet,dar clar de la distanță.O voce cunoscută.O voce pe care se bucura că o aude.O voce care-i ușura inima.

Se întoarse și-l văzu în capătul celălalt al camerei.

Deci Oliver Carey se hotărâse să accepte invitația ei la cină pe gratis,fiindcă îi salvase viața.,Se bucura.Voia ca totul să fie perfect pentru el și invitații lui,o doamnă în vârstă și două tinere frumoase,observă ea atentă.

Îi povestise Mariei Spoleto și fraților ei despre Oliver Carey la cină,în seara când sosise.Și ei ar fi fost încântați să-l cunoască,fiindcă spusese dintotdeauna că Holly era fata lor perfectă.

-Louis,șopti ea,făcând gesturi cu mâna către un bărbat trecut de patruzeci de ani.Louis era chelner-șef,maestru de ceremonii,șef de sală și depanator,toate aceste meserii cuprinse într-un trup rotofei,cu ochi inteligenți și chelie lucioasă.

Lucrase la *Spoleto's* din ziua deschiderii festive.

-Louis,vino aici.

-Ce mai e? întrebă el.Tonul îi era sever,dar părea amabil și răbdător.Ai pierdut cartea de credit a vreunui client? Ți-ai agățat mâneca în moțul vreunui domn? Ai vărsat sos pe rochia vreunei mirese?

Ea zâmbi,amintindu-și de fiecare întâmplare petrecută conform descrierii lui.

-Nu prea sunt chelneriță bună,nu?

-Nu.Dar ești...stimulativă.Îmi place atitudinea ta,Louis.Surâse și se epropie de el.Atunci,dacă asta este părerea ta,află că în seara aceasta am fost destul de atentă,așa că ți-aș cere o favoare.Louis se pregăti să asculte.Îl vezi pe bărbatul de acolo? Cel cu cravată roșie.Frumos și brunet.Stă la masă cu trei doamne.Louis dădu afirmativ din cap.E un prieten de-al meu și aș vrea să te ocupi de masa lor în mod special.Eu acord tuturor clienților mei o atenție specială.

-Știu,dar el e cineva special.

-Cât de special? Întrebă el ridicându-și o sprânceană,la fel de interesat de viața ei personală ca și familia ei.

-Tatăl său este bolnav,iar el are nevoie să fie înveselit,spuse ea.Louis avea un suflet romantic.Holly nu voia ca el să bănuiască din cererea ei mai mult decât era cazul.

-De ce nu-l servești tu?

-Nu vreau să-l fac să se simtă jenat sau să se simtă obligat să-mi vorbească de câte ori vin la masa lor.O să le servesc eu cafeaua mai târziu și o să-l salut atunci.Louis se uită atent la ea,apoi o mângâie pe obraz.

-Ești o fată bună,Holly.O *fată bună*,se gândea ea privindu-l cum se îndreaptă către masa lui Oliver.Mereu o fată.În ochii lor nu va fi niciodată femeie.Clătină din cap și se gândi la ciudățeniile vieții.Avea opt ani când se mutase la familia Spoleto.Înspăimântată.Nesigură.Nedorită.Aceștia o strânsură în brațele lor generoase cu multă căldură.O iubiseră mult,o făcuseră să se simtă deosebită,o crescuseră sănătoasă și puternică.Dar trebuise să se mute la San Francisco pentru a se simți cu adevărat femeie.Independentă.Liberă să gândească.Capabilă să-și făurească viața ei și să trăiască alături de propriile-i greșeli.

Era o familie unită,iar ei îi făcea plăcere să vină în mijlocul lor,deoarece era tratată ca o ființă adorată,cel puțin pentru o vreme.Deși ar fi dorit să-l audă spunând că crescuseră o „*femeie adevărată*”,în loc de o „*fată bună*”.

Îl urmări cu atenție pe Oliver și pe prietenele lui.Până acum reușise să stea cu spatele la el,aplecându-se când vorbea cu clienții,de parcă ar fi suferit de laringită.Louis era profesionist.Îi făcea complimente lui Oliver.Flirta cu doamnele.Le întreținea distrându-le cu anecdote în timp ce le servea felurile de mâncare cu mult aplomb.Holly vedea că Louis se simte bine.Zâmbetul lui era ca o lumină care radia în fiecare colț al încăperii.Era vesel și cordial cu doamnele, deși Holly observă cu coada ochiului că blonda așezată la masă părea puțin cam prea cordială cu el.Holly surprindea din când în când o umbră de tristețe în ochii

lui Oliver.În aceste scurte momente ea știa că se gândește la tatăl său,iar inima i se apropia mai mult de el.

-Bună,Oliver,spuse ea apropiindu-se de masa lui după ce terminaseră de mâncat. Venise cu o tavă pe care adusese cafelele.Mâinile îi tremurau puțin și se temea să nu verse cănila.Nu în fața lui Oliver.Doamne,te rog,nu în fața lui.Mă bucur ca te-ai răzgândit.

-Holly,zise el surprins,ridicându-se în picioare ca să o salute.Nu.Vreau să spun că nu m-am răzgândit.Nu intenționez să vin.E un gen de...coincidență.Tu ce faci aici?

-Servesc cafeaua.Te rog,ia loc.Așeză o cană de cafea în fața blondei,apoi le servi pe celelalte doamne,iar la sfârșit pe Oliver.

-Lucrezi aici? Credeam că ești doar în vizită,spuse el urmărind-o cum se învârtea în jurul mesei,îmbrăcată într-un gen de smoking care o făcea să pară mai înaltă decât își amintea el.Ea îl privi surâzătoare.Era destul de tulburată. Se întinse și netezi un șervețel aflat pe mijlocul mesei.

-E un gen de vacanță de șofer.Mâine plec acasă.Cum a fost cina?

-Ai avut dreptate.Am mâncat cea mai bună mâncare italienească altundeva decât la Roma.

-Ai fost la Roma?

-De câteva ori,spuse el,amuzat de surprinderea ei,deosebit de bucuros că a întâlnit-o.Dacă ea ar fi fost un refren,el l-ar fi fredonat de sute de ori de când se despărțiseră la aeroport.Se gândise mult la ea în timp ce stătea în sala de așteptare la spital.Se întrebase cine era și ce făcea ea într-o mare de suferință și deznădejde,nu gândul că nu o va mai revedea vreodată.

I se păruse ceva obișnuit când Johanna sugerase să ia masa la *Spoletto's* și el acceptase.Venise aici în ideea de a lua cumva legătura cu ea; poate pentru a vedea un membru al familiei ei pe cineva care să semene cu ea; să afle câte ceva despre ea.Nici nu îndrăznise să spera că o va găsi aici.

Nu era sigur de ce trebuise să spera.Nu era îndrăgostit până peste cap de chipul ei.Era doar o femeie pe care o cunoscuse în avion.O femeie drăguță.Blândă.O femeie atrăgătoare.Dar,în orice caz,nu una care să-i ocupe cu totul mintea.

Apropo de minte,își aminti că era însoțit.Holly,ți-o prezint pe mătușa mea, Elizabeth Carey George.Fiica ei,verișoara mea,Johanna Reins și o prietenă de familie,Babs Renbrook.O recunosc pe domnișoara Renbrook din paginile despre viața mondenă,acum că-i auzise numele.Numele lui Elizabeth Carey George îi aminti de o persoană despre care auzise de multe ori.Cu un amestec de plăcere,indignare și invidie Holly lega numele lui Oliver Carey de o lume cu

care venea în contact zi de zi,dar din care nu putea să facă parte,oricât s-ar fi zbatut.

-Barbara,îl corectă blonda,cu o voce melodioasă,atât de deosebită de privirea dură și posesivă din ochii ei.

-Ea este Holly...ăăă...îi știa fiecare trăsătură a feței,dar nu-și amintea numele de familie.Ciudat.Apoi,încercă să-și amintească ce nume s-ar potrivi unor ochi de culoarea bronzului,care păreau blânzi și binevoitori cu toată lumea.

-Loftin.Holly Loftin,spuse ea simplu.

-Ne-am cunoscut în avion și am țipat împreună în timpul cutremurului.

Schimbară un zâmbet enigmatic.

-Încântată de cunoștință,se adresă ea doamnelor.

Elizabeth George dădu ceremonios din cap,iar părul cernit i se mișcă ușor.

-De ce insistă tatăl tău să locuiești aici rămâne un mister pentru mine,spuse aceasta ignorând-o pe Holly.Palm Springs nu e altceva decât o casetă care-și expune opulența și decăderea.Acasă nu avem nici pe jumătate din cutremurele de aici.Oliver o privi aspru pe mătușa lui,apoi pe Holly.

-Ce mai face tatăl tău? întrebă ea înainte ca el să spună ceva.

-Supraviețuiește,răspunse el ca și când ar fi vorbit cu un prieten vechi și drag.

Suferă,dar este foarte bine îngrijit.Doarme mult.Zâmbi.Azi după-amiază ne-a gonit de la spital.Cred că prezența noastră îl enervează,ca și când am aștepta cu toții să moară.

-Oliver! îl dojeni Elizabeth.Adevărul era că Holly nu-l putea condamna pe tatăl lui Oliver că se simțea nervos sub privirile grijulii ale doamnelor.Și ea se simțea la fel.Cu excepția lui Oliver și a verișoarei sale,Johanna,care surâdea amabil,avea impresia că prezența ei nu era prea dorită la această masă.

-Ne-am hotărât să ieșim în oraș,în familie,de Ziua Recunoștinței,spuse el.Dar nu prea aveam chef să mâncăm curcan.Johanna a mai fost și a dorit să revină.

-A moștenit pofta de mâncăruri picante de la tatăl ei,remarcă Elizabeth ironică.

-Este restaurantul meu preferat,spuse Johanna calm,zâmbindu-i lui Holly.

-O să le transmit fraților mei,spuse ea,surâzând.

-Localul este al familiei dumitale? întrebă Barbara,pe un ton rece.Se uită de jur împrejur,la atmosfera elegantă,de parcă popularitatea restaurantului ar fi fost datorată numai faptului că făcuse cunoștință cu o persoană din conducere.Și toată familia lucrează aici?

-Nu,răspunse ea,ca și când ar fi fost supusă unei examinări orale.Adică,da,frații mei sunt proprietari,dar nu lucrăm cu toții aici.

-Cu...toții?

Holly recunoscu tonul vocii ei.Crescând într-o familie mare,era obișnuită cu invidia unora,cu uimirea altora și cu dezgustul câtorva care automat presupuneau că Maria Spoleto avea probleme cu controlul nașterilor.Ridică mândră bărbia și încercă să fie cât putea de politicoasă,de dragul lui Oliver.

-Am zece frați,domnișoară Renbrook.Numai trei au rămas în oraș,iar restul s-au împrăștiat în toată țara,până la New York.Doii sunt doctori,unul este avocat,altul este profesor la M.I.T.,doi sunt proprietarii acestui restaurant,unul are un magazin de calculatoare,altul proiectează mașini pentru firma *Chrysler*,iar doi sunt patronii *Companiei de construcții Spoleto*,din Atlanta.Deci,vedeți,nu toți fac muncă necalificată.Numai eu.

-Și asta doar până mâine,spuse Johanna veselă.Unde e casa ta,Holly?

-Aici e casa mea,dar acum locuiesc în Oakland.

-Zău? Ca și noi.Mă rog,la San Francisco,dar nu e nici o diferență,nu? zise ea.

Cu Golful care despărțea Oakland de San Francisco era la fel cum Brooklyn-ul este despărțit de Manhattan.Făceau parte tot din întreg,dar toată lumea spunea că partea respectivă nu merita să aparțină întregului.Diferențele erau enorme,dar Johanna nu credea că are vreo importanță.

-La ce restaurant lucrezi acolo? întrebă ea.

-La nici unul,spuse Holly,începând să-i placă de Johanna la fel de mult cum îi plăcea de Oliver,care stătea și se uita la ea.Simțind că trebuie să-și agite mâinile, îi mai puse lui Oliver puțină frișca în cafea.Vin aici cu două zile înainte de Ziua Recunoștinței în fiecare an,ca să decorez casa mamei cu ghirlande luminoase de Crăciun-știți,nu? Apoi de Ziua Recunoștinței lucrez aici fiindcă e aglomerat și ca să-mi scot banii de avion înapoi,dar,în primul rând,ca să fiu alături de familia mea.

-Dar nu ar putea unul dintre numeroșii tăi frați să-i decoreze casa mamei? întrebă Elizabeth,cu o vădită respingere a ideii de podoabe stridente.

Oricum,curiozitatea ei era nevinovată,comparată cu interesul pentru cafeaua lui Oliver-în care Holly pusese deja două pliculețe de zahăr.Nu e nevoie să te urci pe scară? Părerea mea este că ar trebui angajați oameni speciali care să facă asta. Bugetul familiei Spoleto era o problemă pur personală,dar atitudinea femeii era obositoare.

-Ba cred că ar putea să facă asta,însă eu m-am ocupat dintotdeauna de decorare și scările nu mă deranjează deloc.

-Înseamnă că te întorci și de Crăciun? întrebă Johanna,privind și ea spre cafeaua lui Oliver.Holly mestecă încet conținutul,apoi puse cana lângă el fără să-l privească.

-Nu, de Crăciun fac altceva, dar mă întorc primăvara, apoi pe la mijlocul verii.

-Ce serviciu! exclamă Barbara sec, arătând spre cafeaua lui Oliver.

Holly privi încruntată, apoi își dădu seama ce făcuse.

-Oliver, îmi pare foarte rău, zise ea luând repede cana din fața lui, gândindu-se că Louis se va bucura când va afla că seara nu a fost chiar atât de plictisitoare, totuși. O să-ți aduc altă cafea și...

-Nu, nu, o opri el luând-o de mână. Mie așa îmi place cafeaua, spuse el râzând.

Tocmai mă gândeam de unde știi că beau cafeaua cu frișca și cu două plicuri de zahăr, nu cu îndulcitor artificial. Așa am băut-o și în avion. Nu, am... se încruntă.

-În avion ai băut alcool, spuse ea.

-Da, așa e, recunosc eu jenat. Jack Daniels. Se uita la Holly și zâmbea fiindcă își amintise când ea îi oferise de băut, tocmai marca pe care o prefera. Acum faptul că știa cum îi place cafeaua...

-Ciudat, nu? zise ea, privind cana din fața lui. Doar nu-i citea gândurile? Oliver nu credea în asemenea lucruri, totuși ea avea un fel neobișnuit de a reacționa exact la lucrurile pe care el le gândea. Sau îmi spui că o bei așa numai ca să fii amabil? întrebă ea.

-Oliver? Amabil? chicoti Barbara, de parcă știa precis că Oliver nu e niciodată amabil. Cuvintele ei îi răsunară lui Holly ca un clopoțel cunoscut. Prima ei impresie despre el fusese că era un tip dur, dar cu ea fusese amabil și blând, așa că nici nu luă în seamă remarca. Nici Oliver nu o luă în serios.

-Adevărat, zise el, strângând-o ușor de mână. Cafeaua e pe placul meu. E perfectă.

-Bine, spuse ea dând din cap. Atunci, dacă nu mai doriți și altceva, vă las să terminați. Mi-a părut bine că v-am cunoscut, le spuse doamnelor, dar îi surâse amabil Johannei. Mă bucur că te-am revăzut, Oliver, și că ai venit aici.

-Și eu, spuse el, apoi o privi cum se depărtează.

-Nu prea e mult loc aici, zise Holly încet, privind camera de repaus a personalului, care nu era mai mare decât un dulap. Se aplecă și se stropi pe față cu apă rece. Întâmplarea cu cafeaua lui Oliver fusese neplăcută, dar se simțea jignită fiindcă familia lui nu o plăcuse. Cu excepția Johannei, care părea o femeie deosebită- ceea ce însemna că nu-i displăceau străinii.

Nu trebuia să se fi dus la masa lor. Ar fi trebuit să-l lase în pace pe Oliver, ca să ia liniștit masa cu familia; nu trebuia să-i fi tulburat intimitatea.

Cine era ea pentru el, totuși? O persoană pe care o cunoscuse în avion. Ar fi trebuit să se bucure dacă i-ar fi reținut măcar numele. Mă rog, cel puțin primul nume.!

-Holly?

Se încruntă.O clipă crezu că-i aude vocea la ușă.

-Holly? Ești înăuntru?

-Oliver?

-Da.Vrei să ieși puțin? Sau...sau pot să intru eu?

Deschise ușa și-l văzu.Nici nu ieșea,nici nu-l lăsa pe el să intre,dar nu putea să stea de vorbă cu el în pragul ușii.

-Bună,spuse el liniștit.Nu era sigur că vede bine,așa că îi ridică bărbia cu două degete.Ai plâns?

-Nu.M-am ars la deget în bucătărie,zise ea,ascunzându-și degetul arătat în palma cealaltă.Mă ustură.

-Lasă-mă să mă uit.E grav? Să aduc niște gheață...

-Nu,nu e nevoie,sunt doar neîndemânică.Mereu mă ard.Tu ce faci aici?

-Oh! exclamă el amintindu-și.Louis mi-a spus unde te găsesc.El...nu vrea să-mi dea nota de plată.Spune că face cinste restaurantului,ceea ce e foarte mărinimos, dar nu pot să te las să faci asta.

-De ce nu? Eu te-am invitat la cină spunând că plătesc eu.Știu că nu e foarte mult,dar...tu mi-ai salvat viața.

-Acesta a fost privilegiul meu,spuse el,analizându-i fiecare trăsătură a feței, admirându-i fiecare centimetru,pentru a suta oară.Nu vreau să plătescă altcineva pentru mine.

-Dar mă simt datoare.La fel frații mei și mama.Mai ales că nu contează patru porții de mâncare italienească într-un loc ca acesta.Te rog,prețul e prea mic pentru viața mea.

-Bine,renunță el,dar nu se simțea în largul său.Atunci insist să plătesc nota de la bar.Asta nu făcea parte din înțelegerea noastră.Înainte ca ea să-l poată opri, Oliver duse mâna spre buzunarul de la haină.Încercă și în celălalt,apoi în buzunarele de la pantaloni,apoi o privi,jenat peste măsură.

-Nu am portofelul la mine,spuse el.

-Vezi,zise ea veselă.Acesta e destinul.El știa că nu vei avea nevoie de portofel în seara asta,așa că te-a făcut să-l lași acasă.

-Nu pot nici măcar să plătesc cu cartea de credit,spuse el rușinat.Holly râse.

-Oliver Carey,ești un bărbat încăpățânat! exclamă ea ieșind din cămăruță.Nu se putu abține și îl atinse.Dacă nu mă lași să fac asta pentru tine,adică să plătesc eu totul,o să le spun fraților mei că ești aici.Fraza suna ca o amenințare cu plutonul de execuție.Voiam să te scutesc de scandal.Ei sunt italieni cu sângele clocotind,foarte sentimentali și țin la mine foarte mult.Cel mai rău coșmar pe

care l-ai avut nu s-ar putea compara cu tevatura pe care ar face-o fiindcă ai salvat viața fetei lor preferate.Oliver zâmbi,iar ea îl conduse pe ușa dinspre bucătărie,spre restaurant.

-Deci ești preferata fraților tăi? întrebă el,mirat de cele auzite.

-Sunt mascota familiei explică ea luându-l de braț.Maria Spoleto este mama mea adoptivă,iar patru din frații mei sunt de fapt copii adoptați de ea și pe care i-a crescut cu cei șase fii ai ei.Să vedem,ieșim toți unsprezece? Da.Eu am fost ultima adoptată și acasă se glumește cam așa: fie că am fost fiica pe care și-a dorit-o o viață întreagă,fie că după ce m-a luat pe mine a început să nu-și mai dorească alți copii.Oliver începu să râdă.

-Tu ai fost capacul? întrebă el,crezând că așa fusese.Ar fi dorit să știe mai multe despre ea.

-Nu.Eram timidă și foarte tăcută.

-Despre cine vorbești? întrebă Tony,care ve-ni în bucătărie Și se afla în spatele lor.Cred că despre tine e vorba.Minte tot timpul,îi spuse lui Oliver făcându-i cu ochiul.Era cea mai rea.De groază.Mama a albit peste noapte.

Avea părul alb când m-a înfiat pe mine,din cauză că vă crescuse pe voi.

Tony dădu din cap resemnat și spuse privindu-l pe Oliver:

-Mama e o bătrână nebună.Își crește copiii,se necăjește când pleacă de lângă ea,apoi mai caută alți cinci pe care să-i crească.Eu i-aș omorî pe cei doi pe care îi am de două ori pe zi.El cine e?întrebă Tony întorcându-se brusc spre Holly.

Cu un zâmbet ștregăresc se uită la Oliver care rămăsese uimit.

-El este un prieten din San Francisco,Tony.Carey,fratele meu,Antonio Spoleto.Și Bobby e pe aici pe undeva,dar lui Tony îi plac interogatoriile.

-Interogatorii? zise Tony uimit.Vrea să spună că anchetele mele sunt întotdeauna plăcute și fermecătoare,comentă el surâzând.Deci,ce fel de prieten din San Francisco ești tu,Oliver Carey?

-Ai dreptul să nu spui nimic,începu Holly.Ai dreptul să-ți angajezi un avocat...

-Bine,bine,spuse Tony râzând.Fără întrebări.Ea confundă iubirea noastră de frați cu scandalul.O ciupi de nas.Fetei acesteia nu i-a fost mereu ușor să crească în familia noastră.

-Ba mi-a fost ușor,îl contrazise ea.Deși,de multe ori,a fost agasant.

-Holly e foarte mândră de familia ei,spuse Oliver.Se vede după felul în care vorbește despre voi.

-Aoleu,își acoperi Tony urechile,ca și când ar fi luat ceva foc.Parcă o și aud apoi i se adresă lui Holly: Să iei nota de plată a lui,da? Facem noi cinste.Acum mă duc să-l caut pe fratele meu mai mare,Roberto,ca să-i spun că la noi în restaurant

e un prieten de-al fetei noastre.

-Ar fi bine să te grăbești, Oliver. Bobby va dori să știe totul despre tine, de la numărul de asigurări sociale, până la intențiile pe care le ai cu mine.

-Cred că e foarte plăcut să fii iubit de atâta lume.

-Este. Îl împinse prin ușa bucătăriei, în restaurant. Singurul lucru la care mă gândesc este iubirea.

-Îmi place de fratele tău.

-Și mie, spuse ea, ducându-l spre masa lui.

-Toți sunt ca el?

-Da. Unii sunt chiar mai rău. Oliver se întoarse și o opri.

-Îți mulțumesc pentru cină, îi spuse politicoasă, apoi, pe un ton mai personal, continuă: îți mulțumesc pentru compania din avion. Mulțumesc... pentru că ai fost aici în această seară, era el pe cale să spună. Mă rog, mulțumesc. Nu te voi uita.

-Știu. Holly îi zâmbea cu indulgență.

-Uite ce, spuse el, ezitând, deși nu era obișnuit. Uite cartea mea de vizită dacă... dacă ai nevoie de ceva... sau dacă vrei să ieși cu cineva vreodată. Eu aș... aș vrea să ne revedem.

-Mulțumesc. Luă cartea de vizită. I se părea un gest foarte select, acela de a da cuiva cartea de vizită. În afară de portofel, Oliver Carey părea că are totul. Avere. Privilegii. Rafinament. Totuși, ceva ca o dorință o atrăgea spre el. Acum simțea că această nevoie a lui va deveni mai puternică. Când vrei să... mă rog, pe mine mă găsești în cartea de telefon, dacă vrei să vorbim.

CAPITOLUL 3

Holly Loftin nu era niciodată acasă. Nu dormea și nu vorbea la telefon. Oliver era sigur că așa este, fiindcă o căutase la telefon de mai bine de cincizeci de ori în două săptămâni. Nu suna ocupat, nu răspundea nimeni, chiar când o căuta la miezul nopții. Era obișnuit ca oamenii să nu fie găsiți când îi caută. Era enervant, ilogic și absurd. Avea un robot telefonic. Deși îi era rușine să recunoască, o sunase de câteva ori doar ca să-i audă glasul, dar nu-i lăsase nici un mesaj. Ce putea să-i spună?

Holly, tata a murit, iar tu ești singura persoană la care m-am gândit să... de fapt singura persoană la care m-am gândit?

Holly, simțeam nevoia să vorbesc cu cineva?

Holly, azi l-am înmormântat pe tata și știu că ți s-ar părea pervers, fiindcă de-abia ne cunoaștem, dar mă întrebam dacă nu ai vrea să mă ții în brațe strâns o oră sau două?

Holly, tatăl meu nu mai e și mă gândesc tot timpul la tine?

Holly, sunt singur. Unde ești?

Încercase toate variantele cu glas tare, dar nu putea lăsa vorbă robotului.

Cu fiecare zi care trecea și cu fiecare semnal al automatului, nevoia de a o vedea depășea dorința și pasiunea, chiar lăcomia de a o vedea; apogeul era atins vineri, când plecă de la birou, o luă pe podul peste golf, spre inima Oakland-ului, apoi merse încet pe străzile decorate pentru Crăciun, cu intenția de a se opri la ușa ei până ce va veni în sfârșit acasă.

-Cine e? se auzi vocea ei din spatele ușii, când Oliver bătu.

Era atât de surprins să-i audă glasul, încât îi trebuiră câteva secunde să răspundă. Ușa era ornată cu o ghirlandă de beteală aurie și cu luminițe lucitoare.

Se vedea firul care le alimenta cu curent. Era vocea ei.

-Oliver Carey, spuse el.

-Oh, Oliver, zise ea, iar el simți că era veselă, după voce. Stai puțin. Sunt dezbrăcată. Să nu pleci. Durează câteva secunde. Urmă o pauză. Mă bucur că ai venit. Puțin șocat, tocmai se pregătea să-i spună că ar fi venit mai devreme, dacă ar fi răspuns la telefon, dar așteptă să se deschidă ușa. Lucru care avea să se întâmple numaidecât, după sunetul pașilor grăbiți care se auzeau din interior.

Se auzeau niște plânsete de copil pe coridor. Pereții erau murdari și jupuiți.

Cineva asculta știrile la televizor, iar aerul mirosea a mâncare gătită.

Nu era genul de loc frecventat de el. Nu-și imaginase că Holly poate locui într-o stare atât de deplorabilă. Nu era prima dată când își dădea seama cât de puține știa despre ea. Își aminti că ea îi spusese că nu își câștigă existența din servit la mese, atunci cu ce se ocupa? Frații ei știau în ce condiții locuiește? Dacă restaurantul Spoleto's putea fi luat drept eșantion, însemna că erau bogați. De ce nu o ajutau ei și financiar? Nu îi era teamă să locuiască într-un asemenea loc singură și fără apărare?

Desigur, când Holly deschise ușa, toate aceste gânduri îi fugiră din minte, în afară de unul. Fusese dezbrăcată. Mă rog, așa afirmase ea când bătuse la ușă, dar...

și... între timp nu reușise să se îmbrace total. Era desculță când îi deschise și purta doar chiloții, un furou și pe buze un zâmbet larg. Furoul era negru, din mătase, și prin faldurile lui i se vedeau sânii rotunzi, iar bretelele erau atât de subțiri, încât se părea că doar o adiere le-ar fi făcut să alunece de pe umeri. Mai jos se zărea linia subțire a chiloților și atâta tot... mai erau și cuvintele. Pe alb ele ar fi sunat cam așa: mamă, tată, toaletă, degetul mare, vise și alte câteva, care rămăseseră în subconștient, erau în legătură cu chiloții.

-Oliver, sunt atât de bucuroasă că te revăd. Ce mai faci? întrebă Holly

nerăbdătoare. Am văzut anunțul despre tatăl tău, era în ziar și mi-am făcut griji pentru tine. Am încercat să te sun de câteva ori, dar, vezi, acum nu mai contează.

Îi făcu semn să intre în apartament, de parcă ar fi fost îmbrăcată într-o rochie de seară și l-ar fi invitat să ia ceaiul cu ea. Figura lui șocată o făcu să adauge:

-Nu contează cât de pregătit crezi că ești pentru o asemenea situație, dar e mereu un șoc când vezi ce se întâmplă de fapt, nu?

-Da, ai dreptate, spuse el, iar gura i se uscăse.

Îi vedea sfârcurile reliefate prin mătase, ceea ce nu se asemăna deloc cu imaginile din mintea sa.

-Cred că am picat cam prost, se scuza el, făcând semn spre ținuta ei, sau a absenței acesteia, mai degrabă.

-Picat prost? Părea mirată, apoi se uită în jos și râse. Nu, ai picat bine. Te rog, intră și ia loc. Mă pregăteam să merg la o petrecere, dar mai am puțin timp și... Ce?

-Te duci la petrecere așa?

Holly surâse și citi în ochii lui. E aceeași figură enervantă și dezaprobatoare pe care o arborau frații ei când o vedeau cu o rochie prea scurtă, sau cu decolteul prea adânc, sau cu blugii prea strâmți. Doar că, pe fața lui Oliver, totul părea, drăgălaș, chiar ca un compliment, fiindcă părea și puțin iritat.

-Așa cum?

-Păi... îmbrăcată astfel?

-Sigur că nu. Mă încălț cu pantofii.

-Pantofi? Se uita la picioarele ei. Nu erau osoase, ascuțite sau groase. Păreau moi, fine și sexy, iar Oliver nu luase în considerație până atunci că picioarele unei femei puteau fi subiect de adorație.

-Trebuie să-mi aranjez și părul. Era frumos pieptănată. Avea părul lucios și bogat.

-Mă gândeam să mi-l ridic, ca să nu distragă atenția de la costum, spuse ridicând brațele, iar sânii le urmară mișcarea în timp ce-și strânse părul negru în vârful capului. Ce crezi?

Oliver nu credea nimic. Simțea furnicături în degete, iar în suflet avea o povară care grăbea creșterea presiunii între picioare, cum nu i se mai întâmplase până atunci. Nu se gândea la nimic.

-Acesta e costumul tău? întrebă el, înălțându-și sprâncenele, iar mâinile începură să-i tremure, așa încât și le duse la spate. Nu era nici prost, nici naiv. Știa că Holly îl tachinează. Juca jocul femeii sexy știind care va fi reacția lui. Îl scotea din minți și știa prea bine, dar se distra enorm.

-Nu-ți place?

Ce putea să nu-i placă?

-Sigur că-mi place,dar...de ce faci asta?

-Ți-am spus.Mă duc la o petrecere,zise ea râzând.O petrecere cu măști.Un bal tradițional de Crăciun.Știi,unde lumea vine mascată și donează bani.

-Da.Îmi este foarte cunoscut conceptul.În contul miilor de dolari pe care îi dădea anual,se întreba de ce nu primise niciodată o invitație la un eveniment unde se purta doar lenjerie,mai ales că sponsoriza atâtea acțiuni de caritate.Era sigur că aici lumea se distra mult mai copios decât la dineurile cu cămașă și cravată la care lua el parte de obicei.

-Ce-ar fi să vii cu mine? spuse ea dintr-o dată.E vorba de o licitație de obiecte de artă amatoare și de un bal mascat pentru Centrul de convalescenți St Augustin.

Ție îți place arta.Ar trebui să vii.Da,îi plăcea arta,dar de-abia mai târziu începu să se întrebe cum știa ea de acest lucru.Pentru moment era preocupat de încercarea de a se vedea pe sine la o licitație de obiecte de artă,doar în izmene.

-Nu cred,spuse el,regretând că se gândise la așa ceva.Nu făcea pe puritanul,dar existau anumite lucruri pe care pur și simplu nu le putea face.Mulțumesc,dar eu nu...

-Ai chef de petrecere? întrebă ea condescendent,privindu-l cu tristețe,înțelegere și compasiune.Surâse,iar pentru o clipă Oliver se simți tentat să-și arunce principiile în bătaia vântului,împreună cu costumul,și să fie o noapte cu ea la petrecere,apoi să o aducă acasă.Să se autoinvite la un pahar...Se imagina cu paharul în mână,apropiindu-se încet de ea în camera luminată slab...

-Nu vrei să bei ceva? întrebă ea,iar el tresări.Totul devenise ciudat,felul cum ea făcea o remarcă sau cum îl întreba despre ceva la care tocmai se gândea în acel timp sau faptul că si cunoștea gusturile,deși nu avusese de-a face cu el până atunci.Îl treceau fiorii.

-Nu,mulțumesc.Nu vreau să te rețin.M-am oprit doar să te văd și să mai întreb ce faci.

-Ia loc,Oliver,îl invită ea.Știu de ce ai venit și mă bucur că ești aici.Îl apăsă ușor pe umeri,iar el se așeză pe scaun.Să aduc ceva fierbinte de băut,apoi vom sta de vorbă.Ce zici de un ceai de lămâie dulce?

Nu știa ce este,dar i se părea bun...deși privind-o cum se depărtează mișcând din șolduri era un spectacol magnific.Holly turnă apă în ceainic,apoi cedă impulsului de a-i spune lui Oliver ceva ce puțini oameni știau despre ea.Intră prin pragul arcuit al ușii și-l privi cum examina curios cărțile de pe masa ei,cum își netezea dunga de la pantaloni,apoi începu să bată cu degetele pe cotieră.

Oftă.Surâse când îi privi bradul de Crăciun destul de scund,apoi închise ochii.Se sprijini cu capul de spătar.Nu-i era greu să-și imagineze ce gândea el.Nu se

gândea la ea. Tristețea lui era ca o prezență palpabilă în încăperea, o altă entitate care stătea lângă el, un partener constant. Când mintea lui era distrasă de ceva, aceasta dispărea, dar imediat ce Oliver își pierdea interesul, prezența se apropia de el ca să-l hărțuiască și să-l tortureze.

-Să știi că nu e ceva groaznic, spuse ea.

-Ce? Întrebă el, aproape sărind de pe scaun. Dacă avea să spună ceva despre tatăl lui, de data aceasta o va lua la fugă strigând.

-Să mori. Nu e atât de groaznic. Vorbise cu atâta candoare și siguranță, încât amână strigătul și fuga pentru mai târziu.

-Vorbești din experiență? Întrebă el mâhnit, sceptic cum era față de toate lucrurile nevăzute, neuzite și imposibil de perceput.

-Da. Oliver o studie o clipă, apoi se ridică și avansa către ea, spunând:

-Ai murit și te-ai întors, vrei să spui? Ai avut una din acele experiențe de dincolo de trup?

-Nu, adică da, am murit. Am suferit o moarte clinică, aproape opt minute. Dar nu-mi amintesc de tuneluri și lumini, dacă la asta te referi.

-Ce s-a întâmplat?

-Cum am murit? Sau ce s-a întâmplat de sunt atât de sigură că moartea nu e un lucru îngrozitor?

-Și una și alta. Când Holly se întoarse în bucătăria unde domnea ordinea, el veni după ea, ocolind o bicicletă-obiect care de obicei nu se ține într-o sufragerie- dar aceasta nu i se părea mai ciudată decât alte lucruri în privința ei.

Holly nu agreea să discute despre accident. Legătura cu cele întâmplate o făcea să se simtă vulnerabilă și lipsită de autocontrol. Era și o problemă personală, intimă, legată de inima pe care nu voia să și-o expună la întrebări sau la situații ridicole. Îi va spune lui Oliver adevărul așa cum îl cunoscuse ea, pentru a-i ușura suferința. Dacă va crede sau nu, depindea numai de el.

-Acum trei ani am suferit o reacție alergică la penicilină. Doctorul spunea că e ceva în genul depășirii toleranței obișnuite. Luasem așa ceva toată viața pentru răceală și infecții, iar în timp s-au format în corpul meu substanțe alergice. Tot el spunea că nu era un fenomen anormal, dar, de obicei, simptomele sunt treptate, ca și starea de supradozare și că era normal să le descopăr mai devreme. În cazul meu nu s-a întâmplat așa.

-Ce s-a întâmplat?

Holly ridică din umeri. Partea de început era de domeniul amintirilor și îi venea ușor să o povestească.

-Am răcit rău o dată și nu m-am tratat, spuse ea nonșalant.

În scurt timp s-a transformat în pneumonie pe picioare. Doctorul a vrut să mă interneze în spital, dar eu nu aveam timp pentru asta, așa că mi-a făcut injecția cu o doză mică la început în cabinetul său, apoi m-a trimis acasă cu o rețetă lungă de medicamente pentru tuse, nas și, desigur, cu mai multă penicilină.

Amestecă ușor ceaiul din vas, apoi adăugă apa fiartă și continuă:

-Când am mai avut probleme respiratorii nu le-am dat prea multă atenție. Aveam pneumonie dar nu mă simțeam mai rău ca altădată, doar că mi se părea că-mi revin. Credeam că e o recidivă și că va trece în câteva zile. M-am dus chiar la birou. Luă două cani mari din dulap și turnă ceai în amândouă, apoi îi dădu una lui Oliver. Mirosea a lămâie și mirodenii, era proaspăt și bun.

-Am mai luat o pastilă înainte de pauza de masă, iar peste o oră am leșinat. Inima mi s-a oprit. Medicii mi-au făcut injecții și mi-au aplicat defibrilatorul de câteva ori în ambulanță spre spital, încă mai am semne de la electrozi, dar... eu eram deja terminată până am ajuns acolo.

-Apoi, deodată, ți-ai revenit?

Holly râse fiindcă i se păruse nostim; adevărul fusese acesta.

-Cam așa s-a întâmplat. Undeva, pe drumul dintre ambulanță și sala de reanimare mi-a revenit pulsul. Încercau să ghicească fenomenul. Poate din cauza transportului sau a zdruncinăturilor târgii. O creștere, apoi o scădere bruscă de adrenalină. O contracție musculară. Luna plină. Un miracol.

-Poate că se înșelau. Poate că aveai pulsul foarte slab, iar ei nu l-au simțit. Poate că totuși nu muriseși?

-Se poate, recunosc eu ea, dar inima îi spunea că nu fusese doar atât.

-Ce ai simțit? Întrebă el captivat de povestea ei. Aici venea partea cea mai dificilă. Se așeză pe un scaun din fața mesei, cuprinse cana cu ambele mâini și încercă să găsească acele cuvinte adecvate situației. Oliver făcea la fel.

-Fizic, eram mai bolnavă decât se credea. Pe deasupra pneumoniei vomam și tremuram groaznic. Eram îngrozită, dar se încruntă în sufletul meu, ca și în străfundul minții, știam că acele opt minute erau ceva minunat și deosebit...

pentru mine trecuseră frumos și feeric. Când m-am trezit credința în Dumnezeu îmi era nezdruncinată, sau credința într-o putere supremă. Și eram sigură de existența vieții după moarte, lucru pe care până atunci nu-l crezusem. Tăcu o clipă, iar când Oliver păru nerăbdător să asculte mai departe, continuă: Deși nu-mi amintesc detalii cum sunt tuneluri, lumini, sau că pluteam deasupra corpului meu, țin minte că pe cât de nefericită mă simțeam când mi-am revenit, pe atât de fericită și de liniștită mă simțisem de cealaltă parte. Oliver nu spuse nimic și părea că se gândește profund câteva minute, pierdut în timp și în lucruri pe care

nu le putea atinge sau închiperi. Holly își sprijini capul pe mână și rămase liniștită, așteptându-l să-și descarce povara din inimă.

-Crezi că la fel se întâmplă cu toată lumea? întrebă el cu sfială.

-Da. Cu fiecare. Cu oamenii buni, cu cei răi. Cu toții mergem în același loc.

-Nu în iad? Nu în suferința veșnică? Ea scutură din cap și-i spuse:

-Nu, acolo e doar bunătate.

-Atunci care e rostul?

-Mă depășește, spuse ea sincer.

-Dar ai avut timp să te gândești la asta; ce crezi?

-Dacă mă bizui pe ce știu sigur, în inima mea, duse palma la piept, și cu toate explicațiile pe care le avem la dispoziție, mă îndrept către reîncarnare. Acolo unde am ajuns eu nu era nimic bun sau rău. Nimic. Nu aveam impresia că există o singură direcție în care te poți îndrepta. Ce este, este. Atâta tot. Și e bine. Deci, cred că, dacă ești o persoană care suferă în viața aceasta, te duci tot acolo unde mergem toți când murim. Dar, când te întorci, suferi. La fel, cu cât suferi mai puțin o dată, cu atât vei suferi mai puțin data viitoare. Oliver se gândi că nu ar fi trebuit să o provoace. Se lăsă pe spătarul scaunului și începu dizertația. Dacă te gândești, treaba se poate extinde la nivelul unei națiuni. La început, dacă ești o nație cuceritoare, rea, prădătoare, care înrobește... pe urmă te întorci ca națiune oprimată la sfârșit. Dacă ești o națiune care se războiește de câteva generații, apoi te întorci gras și fericit și trăiești la o fermă din Kansas data următoare, înțelegi?

Oliver înțelegea, dar nu era grăbit să-i dea dreptate imediat. Era un lucru bun.

Holly vedea că informația ei fusese percepută și stocată alături de orice altceva știuse și crezuse până atunci. Se bucura că-i spusese.

Lui îi plăcea vocea ei. Nu era acută și iritantă, sau scăzută și monotonă, ci moderată, calmantă, cu variațiuni subtile, odată cu senzația de plăcere și încântare pe care le emana. Poate că el nu era încă pregătit să discute despre misterele vieții precum se crezuse până atunci? Doar stând acolo, cu ea, îi era de ajuns ca să risipească din minte ceața și durerea din suflet, îl făcuse să se simtă bine în avion, apoi la restaurant. Poate că de asta și venise la ea? Ca să-i simtă compania și să fie în largul său?

-E foarte bun, spuse el ridicând cana de ceai și dând-o peste cap, apoi schimbă subiectul intenționat: Ce ai pus în el?

-Lămâie, portocală, scorțișoară... Ești sigur că nu vrei să vii cu mine la petrecere? întrebă ea, zâmbind tentant. Am și eu o capodoperă la licitație și ai putea să licitezi pentru ea și să o cumperi cu mulți bani. O să fie multă mâncare și oameni deosebiți. Se întoarse spre el și-i flutură un bilet ca pe o încercare de mită.

Îți plătesc eu biletul.El zâmbi și era foarte tentat.

-Nu aș putea să accept.

-De ce nu?

-Păi,privește-te.Eu nu aș putea să ies în public așa.

-Sigur că nu poți.Acesta e costumul meu.Va trebui să ne gândim la ceva și pentru tine.

-Din ce se compune costumul tău,mai exact? întrebă el exasperat.Ea îl numea „costum”,dar pentru el rămânea tot lenjerie.

-Ghici,zise ea,ridicându-și brațele în timp ce se rotea în fața lui.Să-ți dau o idee.Tema de anul acesta este sloganuri și fraze.Cred că eu sunt o frază.

-O frază.

-Haide,ghicește.Ce sunt?

Ce era? Bună întrebare.Ochii lui coborâră de pe fața ei asemănătoare cu a Mamei Pământ,rămaseră puțin peste sânii ei de Venus din Milo și trecură peste șoldurile ei de Cleopatră,alunecară pe picioarele lungi de amazoană,până jos, spre degetele de Pocahontas.Începuse să-i placă jocul și o luă de la capăt,de sus.

-Să-ți mai dau un punct de reper,zise ea făcând pe serioasa,dar inima îi zbura ca o pasăre cântătoare.Uite-te la costumul meu,nu la corp.

-Dar îmi place să-ți privesc trupul.

-Da,am observat,râse ea.Oliver surâse.Bine,ultima indicație-reluă ea jocul,iar ochii îi erau înflăcărați-cheia se află în cuvântul pe care-l întrupează rochia.

-Asta e rochie?

-Cuvintele,Oliver.Concentrează-te asupra cuvintelor.

*Tată,mamă,toaletă,degetul mare,vise.*Oliver ar fi vrut să se concentreze asupra cuvintelor,dar ele se pierdeau printre văile și dealurile atât de frumoase din fața lui...

-Este un furou freudian,Oliver,spuse ea nerăbdătoare,în timp ce zbura veselă.

Pulsul i se întetise de anticipație.Sunt un furou freudian,înțelegi?

Oliver începu să râdă.Ironia i se adunase în minte și era vesel.Pentru prima dată,de atunci,de când răsuseră în urma cutremurului,împreună,dădu drumul câtorva hohote de râs sănătos,care parcă zguduiau pereții și geamurile.

-Oh,Holly,spuse el,de-abia vorbind.Ești neprețuită.Nu aș fi ghicit niciodată.

-Zău? Părea îngrijorată.Nu vreau să fiu o frază pe care să nu o înțeleagă nimeni.

-Nu.Ești perfectă.Grozavă.Foarte isteată.Mulți vor pricepe,iar cei care nu o vor face...mă rog...Făcu un gest evaziv cu mâinile în,sus,apoi tăcu stânjenit.

-Cei care nu vor pricepe,ce? întrebă ea suspicioasă.

-Mă rog,aceștia înseamnă că nu s-au uitat la costum,ci la alte lucruri.

-La costumul tău?

Hmm.Nu-i surâdea ideea.Oamenii uitându-se la ea și nu la costum.Hai să fim rezonabili.Ce naiba,nu era problema lui.Ce-i păsa lui dacă se uitau și alți bărbați la ea? Dacă se uitau la...alte lucruri?

Pe de altă parte,dacă voia să fie sincer cu el însuși,trebuia să recunoască faptul că o parte din el ar fi dorit să fie numai a lui.Bine.Avea ceva care era deja și problema lui,deși nu știa sigur ce anume.Mai ales că avea mai multe de văzut la ea decât costumul.Bine.Deci îi păsa.

-Hai cu mine,Oliver,îl rugă ea.

-Drept ce? Ce iau furourile freudiene la petreceri?

Holly își demonstra bucuria că acceptase începând să caute în cameră ceva care ar fi semănat a costum pentru el.Găsi imediat.

-Uite,zise aruncându-i o cutie de cereale pentru micul dejun și un cuțit.Acesta ești tu.Negru.Adâncit în gânduri.Misterios.

-Haide,Holly.Nu e nimic negru,adâncit în gânduri și misterios în chestia asta.Se uită la cutie total dezgustat.Sunt un fulg de porumb.

-Ba nu ești.

-Ba sunt.Uite-te la mine.Întinse mâinile,într-una ținea cutia,iar în cealaltă cuțitul.Toți vor ști că eu sunt fulg de porumb al furoului freudian.

-Nu,dacă le vei arăta cuțitul.Atunci,spuse ea,făcând ochii mari și îngroziți,toată lumea va ști că ești un criminal notoriu.

CAPITOLUL 4

Lui Oliver îi plăcea să facă pe criminalul notoriu.Era cel mai comod costum pe care-l purtase vreodată,fără fulgi sau mustață falsă.Fără mască pe față.Își descoperise alter ego-ul.Desigur că avea de gând să devină și mai negru,și mai adâncit în gânduri,și mai misterios dacă ar fi avut cineva curajul să-l asemuiască unui fulg de porumb.Oricum,își juca rolul în liniște,ca un vecin de alături plăcut,care ar fi fost ultima persoană la care să te gândești că pune la cale ceva oribil pentru vreun bărbat care ar fi îndrăznit să se uite stăruiitor la furoul freudian.Holly,după cum bănuise și el,era în centrul atenției,dar nu din pricina costumului.Mai află că Holly era inițiatoarea licitației anuale pentru obiecte de artă și a balului mascat din urmă cu cinci ani,când venise la Sf.Augustin pentru prima dată.De atunci ea se ocupa de organizare,sporind numărul invitațiilor din ce în ce mai distinși,până ce balul devenise un eveniment de notorietate în comunitatea din Oakland.

-Nu știam că Holly își aduce musafiri din partea cealaltă a golfului,comenta un

tip din spatele lui Oliver.Lucrează eficient.Oliver se întoarse.Imediat întinse mâna spre bărbatul înalt și slab, care purta și centură și bretele la pantaloni.

-Phil! Ce mai faci? Nu te-am văzut de...de când? De anul trecut?

-La o acțiune de caritate a mătușii tale,spuse acesta,dând din cap.Din primăvară. Ce mai aranjamente florale,îmi amintesc.Era o glumă veche,pe care o întrețineau de la începutul prieteniei,după ce se cunoscuseră la o petrecere în grădină.De atunci le plăcuse să se ascundă la petreceri unde nu se simțeau în largul lor,cum ar fi lângă un perete,în spatele vaselor de flori,sau după grilajul cu plante agățătoare,sub ramurile unei sălcii plângătoare,sau în spatele vreunui obiect de mobilier pe care era așezat un aranjament floral.

-Ai dreptate.Tu te-ai pîtit în spatele margaretelor,iar eu am stat în spatele unui vas imens cu crini,apoi am avut un junghi în ceafă câteva săptămâni,spuse el rîzînd.Ce faci aici?

-Mă distrez.Se dădu înapoi să-i vadă costumul lui Oliver.Asta ce-i? Oh,am înțeles.Tai „porumbi”.Foarte inteligent.Phil era proprietarul isteț al unei companii specializată în insecticide,foarte bogat; era cel mai bun,cel mai amabil și mai cu picioarele pe pământ bărbat din câți cunoștea Oliver.Dar,de multe ori,îi plăcea să facă pe blazatul.

-Phil,sunt un criminal notoriu.Acesta se încruntă,se mai uită o dată la Oliver,apoi izbucni în rîs.

-Da,acum îmi dau și eu seama.Foarte bine.Acum e rîndul tău să ghicești,spuse,ridicându-și centura cu o mînă,iar pe cealaltă și-o agăță de bretele.Ghici ce sunt eu.Oliver descoperise că,atunci când se gîndea la ceva simplu,găsea răspunsurile cele mai potrivite,în acest moment singurul lucru care-i veni în minte era o glumă pe care o auzise cândva.

-Ești un pesimist?

-Știam eu că de data aceasta nu voi păcăli pe nimeni,spuse Phil,căzînd în vechea sa patimă..îți jur că,dacă aș folosi zaharină,aș face diabet; dacă mi-aș cumpăra un ceas incasabil rezistent la apă și șocuri,l-aș pierde,dacă aș comanda croitorului un costum cu doi pantaloni,mi-aș găuri haina...

Oliver stătea ca pe ace.Glumele lui Phil erau mai bune decât obișnuita lui monotonie.Niciodată nu-l văzuse atât de relaxat și de degajat.

Dacă se gîndea mai bine,toți cei de față erau parcă niște străini binecunoscuți. Pavoazarea menținea motivul iernii,mai degrabă decât pe acela al Crăciunului, anotimp apreciat pentru dispoziția de a da, care spulbera orice tensiune care ar fi putut plana deasupra scopului adevărat al evenimentului.Petrecerea nu avea nimic formal sau înăbușitor.

Toată lumea venise ca să se distreze și exact asta făceau acum, inclusiv Oliver.

-...dacă aș fi investit la *General Motors*, trenurile de călători s-ar fi desființat, dacă aș cădea pe spate, mi-aș fractura nasul. Poantele astea sunt grozave, nu? Le strâng de o săptămână și am vreo câteva sute.

-Bine, mai păstrează câteva și pentru mai târziu, spuse Oliver bătându-l prietenește pe spate.

Vreau să știu pe cine cunoști la St Augustin. Poate semnez și eu.

-Dar ai făcut-o deja.

-Zău?

-Păi, mătușa ta și comitetul ei au făcut-o și, de vreme ce ea se ocupă cu strângerea de fonduri pentru Fundația Carey, cred că ești și tu printre semnatari.

Oliver rămase perplex.

-Ciudat. Până azi nu am auzit de așa ceva.

-Nu e ciudat, ci doar necunoscut. Nu mai vezi titluri de articole în ziare care să vorbească despre pichete care militează pentru o mai bună îngrijire. Știrile de la ora șase mai degrabă arată imagini cu trupuri ucise și balene eșuate pe plaje care sunt redade marilor, decât să-ți arate ce se întâmplă când o creșă rămâne fără apă caldă sau are o sobă defectă.

-Nu știam că te interesează așa ceva.

-Nici eu nu știam, până ce am cunoscut-o pe Holly. O știi pe Holly Loftin?

-Da. Phil începu să râdă.

-Acum trei ani a intrat fără bilet la o serată a mătușii tale și a început să recruteze sponsori. M-a băgat într-un colț unde mă ascunsesem până atunci și m-a făcut să plâng până a terminat de vorbit. Uite-o acolo. Pe Bill Gastrel l-a recurtat în aceeași seară, iar dincolo, îl vezi pe ipohondrul acela cu termometrul după ureche? Îl cunoști pe Chevy Zamora, nu-i așa?

-Sigur că da, zise el, recunoscând și alte fețe. Restul invitaților cine sunt? Localnici?

-Majoritatea. Câțiva sunt angajați, alții locuiesc aici, membri fondatori și vecini.

Fac și ei ce pot, dar noi suntem cei cu banii.

-Iar tu ai fost recrutat de Holly?

-Da, ca un sergent major. Anul trecut mi-a fost teamă să nu vin. Mă temem că mă va prinde cumva, dar după aceea.... Făcu o pauză. Nu cred că există ceva ce nu aș face pentru fata aceasta.

-Zău? întrebă el gânditor, și și-o imaginează pe Holly ca pe o vrăjitoare care-i farmecă pe toți cei întâlniți în cale. Se mai întrebă dacă îi cunoștea valoarea reală, de vreme ce cunoștea totul despre ceilalți, cum de nu-l solicitase și pe el

pentru o donație.

-Oh, e foarte sinceră când îmi cere bani, dar are un fel de a-mi face plăcere când îi dau. Nu e ca atunci când îmi plătesc impozitele sau dările, nu o consider o datorie, ci mai degrabă... nu știu, mă simt bine că o fac. Și ca să câștige da petreceri.

-Îmi ard urechile, zise ea în spatele lor. Amândoi se întoarseră spre ea. Sper că nu-i spui lui Oliver că sunt o împătimită căutătoare de aur.

-Nici nu mi-ar trece prin gând, zise Phil luând-o de mână, apoi o sărută pe obraz. Oliver ar fi dorit să facă la fel, dar puțin mai la stânga.

-Bine. Voiam să-ți mulțumesc pentru că ai mai pictat un tablou pentru noi anul acesta. Îmi place mai mult decât cel de anul trecut. Știai că Phil pictează? Oliver îl privi pe bărbatul de lângă el ca și când l-ar fi văzut pentru prima dată. Tablouri minunate cu copii. Anul trecut a pictat doi băieți care mâncau înghețată pe o bancă în parc. Am licitat până la ultima centimă pentru el, dar doamna Vochech a oferit mai mult. Oliver îl privi pe Phil și surâse când îl văzu pe acesta roșind ca un școlar. Holly era o mică vrăjitoare.

-Azi i-am pus în băutură un somnifer care își va face efectul imediat după începerea licitației, spuse ea cu răutate. Anul acesta nu mai vreau să risc.

Măi, iar a făcut-o. Gândea ca o vrăjitoare și vorbea despre somnifere. Oliver se înfiora. Phil părea gata să-și plece capul și să dea din picioare de admirație, dar Oliver îi sări în ajutor.

-Poate că reușesc să te conving și să îmi arăți câteva capodopere? spuse el. Nu ziceai că ai și tu o capodoperă?

-Ba da, dar a mea e incomparabilă cu cea a lui Phil.

-Aș vrea totuși să o văd. Pe amândouă, de fapt. Eu... De-aia acum își amintea comentariul ei asupra pasiunii sale pentru artă. Nu cumva voia să-l recruteze și pe el? Întâlnirea lor din avion nu fusese cumva aranjată, sau era soarta? Nu cumva informațiile despre gusturile lui și felul cum îi citea gândurile erau ceva pus la cale demult? Eu sunt imun la licori magice și s-ar putea să licitez cu tine în seara aceasta.

-Ei, de dragul acestui așezământ, ești binevenit să încerci, zise ea. Dar, te avertizez, acum sunt mai hotărâtă. Și contul e mai mare decât anul trecut.

-Am notat, spuse el convins. Se scuzară față de Phil și se apropiară de expoziția de artă din camera alăturată. De-abia făceau câțiva pași că Holly era oprită de cineva care dorea să o felicite pentru succesul petrecerii, sau de cineva care o îmbrățișa călduros sau îi punea vreo întrebare. Situația era agasantă. În pofida poziției sale, Oliver nu mai putea pretinde că era însoțitorul ei la petrecere. Nici

nu era obișnuit ca partenera lui să primească mai multă atenție decât el însuși. Deși Holly îl prezentase ca prieten, nu putea spune că aceasta îi aparținea în întregime, sau că ea îi acorda toată atenția. Oliver și-o dorea. Avea de pus întrebări la care aștepta răspunsuri.

Îl enerva la culme că nu putea fi în centrul atenției ei. Toți prietenii ei îl priveau. Nu ca pe o persoană cu mulți bani, cunoștea și acest gen de priviri. Îl analizau. Îl testau cu remarcile lor. Verificau meritul lui de a fi alături de ea. În mare, trebuia să recunoască totuși că, de la conversația cu Phil, începuse să se simtă din ce în ce mai mult ca un criminal notoriu-stângaci, obsedat și foarte periculos. Holly, care niciodată nu fusese pe aceeași lungime de undă, așa cum se simțea acum cu Oliver, realiza cum i se încordau umerii în timp ce mergea alături de ea. Tensiunea dintre ei era ca un fir electric. Împărtășind scânteii când se atingeau. Ceva se schimbase. Din experiența ei știa că modul cel mai rapid de a ridica o barieră în fața unui bărbat și de a-l face inflexibil sau crispat era de a-i răni orgoliul-care, din nefericire, se lega, în majoritatea cazurilor, de partea financiară. Oliver merse după ea, privi pe rând exponatele și păru interesat de toate. "Amator" însemna de la opere amuzante până la piese foarte bune, care ar fi putut sta foarte bine într-o galerie de profesioniști. Tabloul lui Phil, cu cei doi copii mergând de-a bușilea și privind mirați o omidă, era grozav.

Uimitor, chiar, dacă-l cunoștieai pe autor.

Holly văzuse mai devreme tablourile și acum părea interesată de Oliver. În fața ochilor ei devenise bărbatul pe care-l citise. Rece. Distant. Inabordabil. O persoană incomodă, după cum comentariile Barbarei Renbrook nu fuseseră prea departe de adevăr. Cineva pe care nu-l puteai agreea și în preajma căruia nu te simțea în largul tău. După ce merse prin fața tuturor capodoperelor Holly îl luă de mână și-l trase printr-o ușă de metal spre un hol de unde treceau cei ce lucrau la hotel.

-Bine, spuse ea privind-l. Știu cine ești, dar nu aflasem până să o cunosc pe mătușa ta la Los Angeles. Avionul m-a derutat; mă gândeam că ești proprietarul averilor tale, spuse ea pe nerăsuflăte. Mă rog, nu contează... Când am realizat cine ești cu adevărat mi-am zis că nu contează, cel puțin pentru mine. Dar vreau să știi că ești binevenit să faci o donație în seara aceasta, dar nu trebuie să lași un ban și de aceea te-am invitat. Nu mă interesează banii tăi. Nu alerg după ei. Iar dacă crezi altceva, poți să pleci chiar acum. Deschise ușa și ieșise pe jumătate, dar el o opri.

-Ești foarte directă, îi spuse, surprins că auzise asemenea lucruri, dar bucuros, fiindcă de data aceasta nu se supăraseră că reușise să-l citească foarte exact.

-Nu am timp să nu fiu, Oliver. Am și eu o viață și aș dori să te numeri printre prietenii mei. Dar, dacă tu crezi că îmi aleg prietenii după sumele de bani pe care

le dețin,atunci nu mă cunoști,iar eu nu trebuie să-mi pierd timpul explicându-mă. Oliver se simțea ca un câine bătut.Îi spusese adevărul gol-goluț,putea să-l accepte sau să-l respingă în acel moment,așa cum ar fi făcut-o cu o salată de ton,acceptând-o sau refuzând-o la bufet.Deodată i se păru important să fie ales de ea.O luă brusc în brațe și-i închise gura cu a sa,ca să o împiedice să-l gonească.Ea se opuse și-l împinse scoțând sunete ciudate,dar Oliver era mai puternic,iar mâinile sale ardeau pe mătasea rece sub care simțea fierbințeala pielii; gura i se înfrupta din dulceața buzelor ei,mintea îi era amețită de parfumul ei.Când rezistența ei părea că scade,iar brațele i se odihniră pe umerii lui și trupul i se lipi de al lui,Oliver o strânse mai tare și o sărută înfocat.Niciodată până atunci nu se bizuise doar pe un sărut,peutru a se simți important,peutru a impresiona o femeie; pentru a-i dovedi că o va face să se apropie de el,peutru a o implora să-l accepte în viața ei,peutru a o convinge că trebuie să i se acorde o șansă pentru a-i face pe plac.

-Iartă-mă,murmură el la un moment dat,copleșit de lupta dintre trup și minte,dorindu-și fie să facă dragoste cu ea aici,fie să se întoarcă la petrecere.Îmi pare rău că te-am judecat greșit.

-Să nu mai faci asta vreodată,spuse ea,încercând să-și revină în simțiri.Nu mă cunoști.

-Dar vreau să te cunosc.

-Nu-mi place de mătușa ta,dar am încercat să nu mă las influențată de asta.Tu ești altfel.Îmi placi.Te rog,nu mă dezamăgi,zise,iar pentru o clipă păru că-l roagă să se sinucidă pentru ea.Ultimul test al încrederii pe care o avea în el.Iar în acel moment Oliver ar fi fost dispus să o facă.Era doar o rugămintă.Să nu o dezamăgească.Să nu o facă să regreta că a avut încredere în el.

Să nu-i înșele speranțele că era diferit de mătușa lui,care,deși era bogată și făcea acte de binefacere,era snoabă și avea mintea îngustă.Într-o clipă Oliver știu că,indiferent ce le-ar fi oferit viitorul,el își va petrece restul vieții îndeplinindu-i dorințele.

-Voi încerca să nu te dezamăgesc,spuse el.Dacă-mi răspunzi la o singură întrebare.

-Care? zise ea.Deschise ochii larg.

-Ești cumva mediu?

-Dacă sunt ce?

-Când sunt furios știu că se vede.Dar de unde ai știut de ce m-am înfuriat? Cum de ai știut că-mi place cafeaua dulce,cu frișca,și Jack Daniels? Apoi mai e felul ciudat în care-mi ghicești gândurile și...

-Atunci asta e,spuse ea zâmbind,neluându-i întrebarea în serios.M-ai citit.Sunt mediu.

-Eu vorbesc serios.

-Văd foarte bine asta.Și recunosc.Dacă astfel te simți mai bine.Dar amândoi suntem convinși că nu sunt mediu.

-Atunci de unde știi toate lucrurile astea despre mine?

-Nu le știu.Reacționez din intuiție și fac ce cred că e mai bine.

-Mă rog,asta e cam ciudat.Ea se apropie de el,de parcă voia să-i spună un secret.

-La fel e și viața,dacă până acum nu ai observat,îi zise,strângându-l de mână.

Haide.Să-ți arăt opera mea ca să poți licita pentru ea cu suma care să ajungă pentru renovarea clădirii.Oh,poate că ar trebui să-ți spun...Îl atinse cu mâna pe piept.Oliver era convins că amprenta ei va rămâne pe veci imprimată pe pielea lui.Am o totală lipsă de respect pentru bani.Asta e cea mai bună glumă din lume.Atât de puțini îi au,iar cei mai mulți au nevoie de ei.Dacă le dau prea mare importanță,înnebunesc.

-Voți ține minte asta.

-Bine.Nu voiam să crezi că am ceva personal.

-Sigur că nu,spuse el,schițând un zâmbet.Restul serii s-a desfășurat perfect.Holly mai dispărea,apoi reapărea lângă el zâmbitoare,iar el își dădea seama unde se simțea fericită.Contribuția ei la licitație era o fotografie mărită a unei mâini zbârcite,muncite,pe care se odihnea o mânăuță grăsuță de copil.Mesajul merse la inimile taților și fiilor prezenți și,foarte ciudat,a fost scoasă de la licitație cu mult înaintea începerii ei.

-Nu înțeleg cum s-a putut întâmpla,spuse ea,când cineva din comitetul director o anunță.Nu există reguli pentru asemenea fapte?

-Este pentru prima dată când cineva ne-a oferit mai mult,ca să scoatem obiectul din licitație.Nu știam ce să facem.Niciodată nu am primit atâția bani pentru ceva.

-Bine,cine era persoana? Femeia ridică din umeri.

-Gracie nu mi-a spus.Știu doar că bărbatul a venit la ea,i-a înmânat un cec gras,apoi a lăsat-o cu gura căscată.

-Oliver? Se întoarce către el.Se poate întâmpla una ca asta? Nu e cumva ilegal?

-Nu cred.Nu,dacă persoana care cumpără oferă un preț bun.

-Ne convine,Jannine?

-Mai încape vorbă? șopti ea confidențial.

-Bine,renunță ea.Oliver,ai cunoscut-o pe Jannine? Nimic nu ar fi fost posibil azi fără ajutorul ei.Jannine râse și își plecă ochii.

-Da.Ne-am cunoscut mai devreme,dar ea nu mi-a spus ce frază întruchipează.
Auzind acestea Jannine schimbă fețe-fețe și se înroși până-n vârful urechilor.
Holly înțelese.Oliver avea un fel de a privi femeile,încât doar una cu sângele
înghețat ar fi putut ignora ochii lui.Biata fata rămase cu obraji roșii toată seara,
iar Holly spera totuși că Jannine își va reveni până la urmă.

Dacă ar fi fost la fel de sigură și asupra ei înseși...De câte ori nu se trezise
așteptând să-i simtă mâna pe spate în timp ce se plimbau printre invitați? De câte
ori își amintise sărutul de pe hol,iar buzele i se înfiorară? De câte ori fusese
strânsă de el,aproape de pieptul lui,când erau în mulțime,iar ea și-ar fi dorit
îmbrățișarea lui chiar acolo?

-M-am prins,spuse Oliver.Casca și jeleul.Ești o telefonistă isteată.Jannine surâse.

-A fost ideea lui Holly..Eu nu mă gândisem la nimic:.Voiam să port iar costumul
de iepuraș și să-mi zic iepuroaică,dar...tăcu jenată,așa cum se simțea de fiecare
dată când discuta cu Holly despre costum.

-Tot Holly l-a inventat și pe al meu,spuse el repede,venindu-i în ajutor.Întoarse
capul spre Holly.E foarte isteată,nu?

Jannine îi dădu dreptate,apoi plecă fiindcă era chemată.

-Îți plac chestiile acestea,nu? voi el să știe.

-Da,îmi place să-i văd pe oameni veseli.

-Cred că pacienții te iubesc foarte mult.

-Pacienții mei?

-Cei care stau la centrul de recuperare.Nu se bat între ei ca să le fii tu asistentă?

-Dar nu sunt asistentă.Nici măcar nu lucrez aici.Sunt doar voluntară din când în
când.

-Oh,făcu el,uimit.Se simțea atât de în largul ei cu mulți invitați,încât el crezuse
că făcea și ea parte din personal.Eficiența ei și grija permanentă erau semne
sigure că putea fi asistentă medicală.

-Asistentele sunt făcute dintr-un aluat deosebit,cred.El rămase uimit de cuvintele
ei,dar ea nu observă.Ele trebuie să fie atente,dar obiective,iar eu nu pot să fiu
astfel.Sunt prea nerăbdătoare.Mă enervez.Vreau să văd imediat rezultatele.

-Atunci cu ce te ocupi? Ce muncești?

-Lucrez la Clinica Joey Paulson de pe strada Denver.Ne ocupăm de intervenții în
situații de criză,adică facem puțin din toate.

-Cum ar fi?

-Să vedem,găsim case pentru oamenii care au rămas fără ele.Ducem mâncare
celor flămânzi.Oferim ajutor medical și psihiatric acelor care au nevoie de el.

Ne ocupăm de prostituate și fugiți de acasă, stăm cu copiii cât timp mamele lor își caută de lucru și... facem de toate. Dacă nu suntem în stare, îi îndrumăm spre alte instituții care sunt specializate.

-Faceți asta prin telefon sau vin oamenii la voi?

-În ambele moduri. Cel mai mult prin telefon, dar sunt mulți care ne caută.

Se anunța începerea licitației, dar ei continuă să stea de vorbă urmându-i pe ceilalți în sală.

-Frustrantă activitate, observă el.

-Dar și bună, când se poate.

-Așa ai intrat în legătură cu St Augustin? Prin activitatea ta de la clinică?

-Nu. Ce fac pentru St Augustin e personal.

-Nu te simți niciodată deprimată? Întrebă el, știindu-se pe sine.

-Sigur că mă simt. Dar nimănui nu-i face bine să rămână în starea asta, nu?

Nu, Oliver se gândi că nu era bine. Dar să lucrezi cu oameni bolnavi și amărâți zi de zi, să locuiești într-o casă obscură, să crești neștiind cine-ți sunt adevărații părinți... Holly Loftin era o femeie cu totul deosebită de cele întâlnite până atunci. Era un izvor nesecat de grijă și dărnicie neobosită..

Era frumoasă, deșteaptă și cultă. Ar exista oameni care ar da totul pe lume pentru ea. Totuși, pentru ea nu dorea nimic-cu excepția picturii lui Phil Rosenthal.

-Gata! exclamă ea. O șterg pe doamna Vochech de pe lista invitațiilor.

-Aceeși femeie care anul trecut a cumpărat tabloul lui Phil?

-Nu. Anul acesta a adus-o și pe cumnata ei, iar ea l-a cumpărat.

După ce se încheie activitatea cea mai importantă chelnerii începură să adune paharele, iar oaspeții să pregăteau de plecare.

-De ce nu m-ai lăsat pe mine să licitez? Aș, fi fost bucuros să pot cumpăra...

-Nu vreau să-mi cumperi nimic, Oliver. Nu e nevoie.

-Știu, dar mie îmi face plăcere.

-M-aș bucura să nu fie așa. Mai degrabă... ezită.

-Ce? Oliver așteaptă răspunsul nerăbdător.

-Aș vrea să mă plimb prin parc duminică după-amiază, spuse ea. Holly dorea ca el să-i ofere lucruri care nu se pot cumpăra cu bani. O îmbrățișare. Un sărut. Iar când se simțea obosită, să-i ofere umărul pe care să-și sprijine capul.

-S-a făcut. În care parc?

-Păi, acela din Lake Meritt. O să dăm de mâncare la rațe. Sunt de serviciu, așa că ne întâlnim pe la patru. E bine?

-Sigur. Dar dacă plouă?

-Cu atât mai bine. Oliver o conduse acasă cu mașina.

Era încântată de succesul balului mascat anual de la St Augustin și de licitația de artă amatoare, dar nu pentru ea însăși.

-Mă bucur pentru ei. Au muncit mult, spuse ea. De aici pot să merg și singură, Oliver. Nu e nevoie să urci scările cu mine. Mă descurc. Mă bucur că ai venit cu mine azi.

-Și eu, dar te conduc până la ușă. Își dădea seama de îmbrăcămintea ei sumară pe sub palton și își imagina că orice pervers din preajmă și-ar fi dat și el seama de asta. Dacă o lăsa la colțul străzii, ar fi fost ca și cum ar fi lăsat-o pradă lupilor.

Deschise portiera și se aprinse becul din plafon.

-Oliver, astă seară ne-am luptat și am izbutit. Am râs și am spus bancuri și povești despre viețile noastre. Am acoperit un teritoriu vast, iar dacă acum urci cu mine, aș începe să doresc să stau mai mult cu tine. Tu vei vrea să mă săruți, iar eu te voi lăsa, însă lucrurile vor merge mai departe și vei rămâne la mine peste noapte, apoi dimineața ne vom trezi cu întrebarea dacă nu cumva ne-am grăbit, ne vom simți straniu, iar tu s-ar putea să te răzgândești pentru duminică, va putea ploua și rațele ar rămâne flămânde toată ziua fiindcă nu va fi nimeni acolo.

-Atunci ce zici să vin cu tine doar până la intrare? Întrebă el direct, cu mâna pe portieră. Nu intru în clădire.

-Poți să te uiți după mine de aici. El își lăsa capul într-o parte și evalua distanța până la ușă.

-Nu-mi va fi ușor să te sărut de aici.

-Atunci fă-o acum, zise ea surâzând nerăbdătoare, iar ochii îi licăriră.

Oliver închise portiera și își suflecă mânecile pregătindu-se să o sărute. Când ea aștepta liniștită se întâmplă ceva straniu. Oliver suferi o amnezie de moment.

Nu-și aminti cum să-și încline capul sau unde să o cuprindă cu mâinile. Se ridică puțin fiindcă îl strângea haina, puse o mână pe banchetă și și-o strecură pe cealaltă în jurul mijlocului ei. Da. Da. Acum își amintea și răsuflă ușurat în timp ce se apropia de pradă. Îi simți respirația pe buze, apoi Holly întredeschise gura. Oliver închise ochii. Își atinse ușor buzele de ale ei, dar ea întoarse capul. O sărută pe obraz. Ca un copil jucăuș Holly îl sărută la rândul ei, scurt, pe obraz, apoi zâmbi.

-Noapte bună, Oliver.

-Noapte bună, Holly, zise el străduindu-se să nu zâmbească. Nu dorea să încurajeze un asemenea comportament. Holly nu ar fi coborât din mașină, dacă nu ar fi perceput tonul vesel pe care-i spusese „noapte bună”. Se îndreptă spre ușă și se gândi cu seriozitate că el dorea de la ea ceva mai mult decât ar fi putut cere de la cel puțin două sute de alte femei din zona Golfului.

Peste zece minute sună telefonul.

-E ora trei a.m....adică e dimineață și nu cred că m-aș simți straniu dacă mi-aș petrece noaptea cu tine,spuse el,iar pe fir se auzeau zgomote ciudate.

-Bine,zise ea râzând,apoi privi pe geam să vadă dacă mașina lui era tot în locul unde o lăsase mai devreme.Unde ești?

-Pe la jumătatea podului,dar pot să întorc și să vin la tine dacă vrei.

-Nu mă tenta,Oliver.Nu e frumos să duci o doamnă în ispită.

-Cine spune că nu e frumos?

-Eu.Ne vedem duminică după-amiază.Se lăsă o tăcere de câteva secunde.

-Noapte bună,Holly.M-am simțit minunat.

-Și eu.Noapte bună,Oliver.Era drăguț,bun și răbdător,răbdător pe naiba,dacă tot ce simțea el acum era cumva asemănător cu ceea ce simțea și ea.

CAPITOLUL 5

Oliver nu simțea chiar o tensiune.Tensiunea o simți pe durata unei fuziuni în afaceri.Tensiunea apare înainte de o întrunire a acționarilor.Tensiunea nu-l făcea să nu doarmă toată noaptea,sau să nu simtă gustul mâncării.Tensiunea nu-l reținea să dea un telefon și nici nu-i înțețoșa cuvintele când încerca să citească o revistă.Nu-l făcea neliniștit și nici nu-l făcea să privească în gol,ca un zombie.

Holly nu-l făcea să se simtă tensionat,ci îl înnebunea.

-Ai auzit de un așezământ numit Sf.Augustin? o întrebă el pe mătușa lui a doua zi când era invitat la prânz.Este o clinică de recuperare.În Oakland?

Locuiau în reședința Carey pentru conveniență.Dacă ar fi încercat să o mute pe mătușa lui de aici,lui Oliver i-ar fi fost foarte greu-stresant,grav și mult prea dificil.Nu era dispus să o facă.Mai ales că nu știa prea multe despre cum se conducea o casă mare,deși de multe ori se gândea că ar fi putut-o face și singur.

Oricum,casa era prea mare ca să locuiască singur în ea.Dacă avea nevoie să se relaxeze sau să iasă cu cineva,avea apartamentul din centru.

Totuși,pentru Elizabeth Carey George era foarte convenabil să locuiască în casa unde copilărise,unde nu trebuia să explice nimănui de ce lipsa de spirit de afacerist a soțului și cheltuielile cu amantele sale o lăsaseră numai cu un nume de rezonanță în San Francisco și cu inima sfărâmată.

Una peste alta,aranjamentul era mutual și convenabil.

-Nu-mi spune nimic,dragul meu,zise ea ridicându-și privirea dintr-un material de publicitate pe care-l trecea în revistă înainte de începerea unei noi cruciade-pentru salvarea unei păsări din America de Sud,fiindcă specia era amenințată cu dispariția din cauza defrișărilor.De ce întrebi?

-Sunt doar curios.Dar de Clinica Joey Paul.

-Paulson.Paulson...parcă numele mi-e cunoscut,dar mi-e că mă gândesc la familia Paulson din Palm Beach.Aseară am auzit că Barry o înșeală cu o artistă din Las Vegas.Îți dai seama? Iar Tiffany e din familia Brooks și știi cât de uniți sunt.Ar fi norocos să divorțeze și să-i rămână măcar o cămașă de rezervă.

-Ar trebui să fie recunoscător și pentru atât,spuse el,deși era îndrăgostit de o femeie,însă avea rezervele lui.Îi plăcea să se considere un bărbat cu principii și stăpân pe sine.Femeile sunt de domeniul autodiscipliniei,iar el nu avea pic de respect pentru bărbații care duceau lipsă de așa ceva.

-Dragule,de unde vine acest interes subit pentru Oakland? înțeleg valoarea terenurilor și că nu merită să investești în ele,așa că...

-Nu e vorba despre afaceri.Eu...am vorbit aseară cu Phil Rosenthal și spunea că ar putea exista pe acolo câteva locuri care ar avea nevoie de ajutorul fundației.

-Fundația Carey,după cum bine știi,este destul de extinsă deja.Sunt forțată să-i rog pe sponsori să reevalueze câteva împrumuturi,chiar la următoarea ședință. Nu mai putem să ne ocupăm și de alții deocamdată.

-Dar de niște păsări caraghioase din America de Sud avem timp? întrebă el, supărat că atunci când găsisese și el în sfârșit o cauză demnă de fondurile fundației al cărei președinte fusese dintotdeauna,acestea erau deja alocate în altă parte.

-Nu fi caraghios,dragă,știi ca și mine că nu putem folosi banii fundației decât pentru cauze umanitare.Nu-l ții minte pe bunicul Edgar,desigur,dar el era de neclintit în această privință.Cred că era vorba despre o întâmplare cu hingherii care ridicaseră trei câini de-ai lui,apoi îi adormiseră înainte ca el să plătească și să-i ia de acolo.A fost supărat pe chestia asta ani de zile.

-Deci,cum sprijini păsările tale?

-Oh,dragă,de treaba asta se ocupă alt grup.Eu o ajut pe Martha Levenson,doar știi cum e ea.Începu să-i spună cu lux de amănunte,dar el nu o asculta.Ce naiba,doar nu avea nevoie de o fundație ca să ajute Clinica Paulson.Putea să facă singur ce voia.Dacă ar fi avut mai mulți bani,ar putea să plătească mai bine salariații,iar Holly s-ar putea muta într-o zonă mai bună...doar dacă banii nu s-ar fi cheltuit pe mâncare și pe medicamente.Începea să vadă că trebuia ceva mai mult ca să fii caritabil,decât să semnezi un cec.

În timp ce Oliver moștenise cea mai mare parte a averii sale,Holly trebuia să și-o facă singură.Averile familiei Carey erau în majoritate depuse la bănci,în timp ce Holly nu putea să le sufere.Oprindu-se să ia corespondența pe care uitase să o ridice cu o zi înainte,Holly găsi încă un preaviz în cutia poștală-al treilea într-o

săptămână-și avu o senzație de greață în timp ce urca scările spre apartament.

Bani.De ce mereu e vorba de bani?

Băgă cheia în broască și zâmbi când își aminti de licitație și de modul cum oferea mai mult pentru a o face pe Lena Vohec să plătească mai mult în timp ce o privea dulceag și supralicita.Era bine că Lenei nu-i plăcea să piardă,Ar fi fost foarte jenant să recunoască față de câteva sute de oameni că avea în contul de economii atât de puțin,încât de-abia își putea permite să mai cheltuiască ceva.De fapt contul ei de cheltuieli lipsea cu desăvârșire.

De fapt,blufase în fața unor oameni ca Lena Vohec ani de zile.Și față de agenți de împrumut,sau oficialități de la bancă,directori de fundații și se pricepea foarte bine la asta.Nu avea rost să renunțe la ceva ce făcea foarte bine doar pentru că era ceva cam necinstit,se gândi ea scoțând preavizul din plic,apoi așezându-l lângă celelalte.Era vorba doar de bani și nu era cazul să se necăjească,tocmai când trebuia să iasă în parc cu un mâncător-de-bani peste mai puțin de o oră.

Zâmbi.Deja începuse să plouă.

Weekend-urile erau oricum prea lungi.Oamenii care umblau în căutarea unei slujbe în timpul săptămânii își găseau refugiul la clinică sâmbăta-și așteptau la rând până duminică,se părea.Dar aceste două zile trecură foarte greu pentru ea.

Oliver îi rămăsese în minte ca o tumoare pe creier.Amintirea râsului său,tonul vocii lui,cicatricea mică de pe mâna lui...Se auzi un ciocănit în ușă.

-Știi,ești chiar macabru,spuse ea deschizând ușa fără să vadă cine era afară,deși știa sigur că el era în prag.Tocmai mă gândeam la tine.

-Chiar așa? Era vesel.Mai mult decât vesel.Ar fi dorit să-i sfâșie hainele de pe ea și să-și îngroape în adâncurile ei acea parte a corpului său care nu vedea niciodată lumina zilei.

-Mă întrebam dacă ai luat și umbrela cu tine.

-Oh,nu.Nici nu m-am gândit la ea,spuse el d,ezamăgit.Cred că ar fi trebuit să o iau.Putem să ne oprim undeva și să cumpărăm una.

-În nici un caz.De ce să mergi în parc când știi că va ploua,numai ca să stai sub o umbrelă?

De ce să plecăm? voia el să știe,dar nu întrebă cu glas tare.Era atât de nerăbdător să o revadă,încât sosise cu o jumătate de oră mai devreme.Poate că ea nu va observa.Statură în pragul ușii și voiau să se sărute,dar se întrebau dacă nu era mai bine să-și dea mâna,ca să evite deocamdată orice contact fizic.

-Intră puțin,îl invită ea.Vreau să mă schimb.De ce? se întrebă el.Oricum,în cinci minute va fi udă până la piele.Apartamentul ei părea că se micșorase de când fusese la ea ultima dată.Puteai să faci un pas dintr-o parte în alta.Era tapetat

frumos,lemnăria fusese de curând vopsită,era curat și vesel înăuntru și dădea o altă semnificație termenului de „apartament eficient”.Putea să prepare micul dejun,să se spele pe dinți și să facă patul din câteva mișcări scurte.Cum de nu observase până atunci că nu exista un dormitor? își zise el,privind speculativ canapeaua care bănuia că se poate extinde pentru două persoane.Un apartament cu o singură cameră,bucătărie și baie.Oakland era la fel ca oricare alt oraș.Existau locuri și locuri unde se locuia...dar acesta nu făcea parte din nici o categorie.Pe de altă parte,Holly nu considera că era chiar atât de groaznic apartamentul.Îi cunoștea aproape pe toți vecinii și cu câțiva negustori era chiar în relații amicale.Îi plăcea vecinătatea lor,îi spunea armonie și discordie.

-Mă bucur că ai venit mai devreme,strigă ea din baie.El își dădu ochii pește cap.Observase! Muream de nerăbdare să știu dacă ai întrebat-o pe Clare Hilendorfer dacă își numea costumul de aseară „chiflă în cuptor”?

El se strâmbă.

-Păi,stătea acolo cu chestiile acelea de bucătărie în mâini și părea însărcinată.Nu am văzut mânerul cratiței decât când era prea târziu.

-Iar până atunci se dovedise prea fierbinte ca să pui mâna pe ea,nu? întrebă ea,intrând în cameră.

-Era...supărată.Mi-am cerut scuze,dar gafa era făcută deja.

-Ieri a început să rădă de asta.

-Ai fost ieri la St Augustin? Mă gândeam că ești la lucru ieri.

-Am fost și acolo.Spitalul e în drumul meu spre casă,așa că m-am oprit să le fac o vizită.Joia sunt acolo toată ziua.Ești gata să plecăm?

Vremea în Oakland era cu totul diferită de aceea din San Francisco vara.Mai cald,mai uscat,fără ceață.Iarna diferențele erau mai puțin sesizabile,în ambele locuri era răcoare și umed.Holly își pusese un pulover pufos și blugi care îi amintiră lui Oliver de tapetul din apartament,vechi,curat și bine lipit pe pereți.

Holly avea un funduJeț de care cu greu te puteai abține să nu te apropii să-l pocnești.

-Au,strigă ea speriată,frecându-se cu mâna la spate.Asta ce a fost?

-Era un vot de încredere pentru Barry Paulson,răspunse el privind înainte,apoi o depăși pe trotuar.

-Cine e Barry Paulson?

-Un bărbat cu două cămăși și lipsit de autocontrol,răspunse el criptic,sperând că bietul Barry ar fi renunțat la tot ce avea pentru o drăguță ca Holly.Se opri la intersecție și deschise portiera mașinii.Nu am deloc respect pentru el.Ea îl privea încurcată,apoi văzu mașina.

-Ah,nu.O să-ți stric tapițeria cu hainele ude.Uite stația de autobuz la două străzi mai încolo ne duce direct în parc.El privi pe stradă și văzu alte mașini circulând. În comparație cu acestea,modelul lui,Lincoln,ultimul tip,părea ca o invitație strălucitoare la furtul de mașini.De ce nu-și adusese și șoferul?

-Bine,spuse el,deja având remușcări.Luă o pungă de hârtie de pe bancheta din față.Încuie portierele și conecta alarma.Ciudat...Când ea se aplecă și-l prinse de mână,Oliver nu se mai uită înapoi la mașină.

-Nu e minunat? întrebă ea ferindu-și fața de ploaie.

Lui Oliver i se scurgea apă pe impermeabil în cascade.Părul i se lipise de cap, obrazii îi erau leoarcă și trebuia să clipească des pentru a putea vedea.Era destul de bine,dar numai fiindcă ploaia îi făcea ochii să strălucească,ademenindu-l să-i soarbă fiecare picătură de pe piele,ca să-și potolească setea.Holly își dădu părul căzut de pe frunte.Oliver se întreba dacă mai exista o ființă atât de naturală și de frumoasă ca Holly Loftin.

-Nu e nimic mai bun ca o ploaie sănătoasă care să-ți spele necazurile,zise ea.

-Tu ai necazuri?

-Cine,eu? întrebă ea,gândindu-se la sertarele pline de preavize și de chitanțe de plată.Necazurile sunt pentru oamenii care gândesc prea mult,dar nu vor deloc să schimbe ceva.Discutară despre Oakland până ajunseră în parc.

-După terminarea școlii mi-am luat puțin timp liber,erau...ezită...anumite lucruri pe care voiam să le fac de mult timp.Am început să caut prin San Francisco,apoi m-am oprit în Oakland.Aici am găsit pe cineva pe care nu-l puteam părăsi.Așa că am rămas.Mi-am luat o slujbă și un apartament,apoi am început să trăiesc aici.Îmi place,îmi plac orașul și oamenii.Mă simt bine aici.

Numai un nebun ar fi crezut că în viața ei nu existaseră bărbați,iar Oliver nu era nebun.Nici nu era dezamăgit,dar simțea un gen de resentiment față de acela care avusese puterea de a o face să renunțe la casa și familia ei,ca să locuiască într-un oraș străin,singură,luptându-se pentru existență.

-Ai mai fost altundeva? întrebă el.Ai călătorit? Răspunsul era nu,iar restul plimbării continuă cu locuri pe care visa să le vadă și cele pe care le văzuse deja.Ploaia se transformase în burniță,iar ei ajunseră într-un loc de joacă pentru copii.Apoi rămaseră pe-malul lacului privind niște marinari vânjoși care se luptau cu valurile și cu vântul.Conversația era însuflețită.Râdeau,se tachinau și dădeau pâine albă din pachetul de hârtie păsărilor și rațelor canadiene.

-Nu știam dacă preferă pâine albă sau integrală,așa că am cumpărat din amândouă,zise el.

-Hai să le menținem în formă și să le dăm din cea neagră.

Ce faci cu cealaltă felie?

Oliver ridică din umeri.Nu se gândise la asta.Să o arunce? Să o lase pe o bancă pentru ca altcineva să hrănească rațele?

-Pot să o iau?

-Sigur,zise el dându-i punga; ceva îl frământa.Nu avea bani de mâncare?

-Clinica Paulson îți e recunoscătoare,spuse ea cu un zâmbet grațios.Chiar și resturile de la rațe sunt binevenite.Deodată Oliver se simți prea îmbuibat,prea gras.

-Aș fi vrut să fie un camion de pâine.

-Și eu.Cele mai frumoase clipe ale după-amiezei fură acelea de tăcere lungă.

Fărăma de timp când faptul că ești bărbat sau femeie,sărac sau bogat,pur-sânge sau copil adoptat nu conta.Frânturi prețioase de timp când era de ajuns să existe și să fii cu cineva.Într-un asemenea moment Holly îl privi pe Oliver.Îi plăcea să-i privească.Era frumos,dar curajul său și inteligența lui o atrăgeau cel mai mult.O făceau să se simtă în siguranță.

Nu există pe lume femeie sau bărbat care să nu-și dorească să simtă că persoana alături de-care se află este în stare să o protejeze,sau să-l protejeze,să aibă grijă de partenerul său și să țină la acesta.A fi căpitan pe un vas este riscant și te însingurează de multe ori.Un port sigur și pământul sunt întotdeauna o imagine reconfortantă.Oliver era o asemenea persoană reconfortantă.

Și el se simțea în siguranță cu ea,observă Holly.O făcea fericită și tristă în același timp să vadă că în prezența ei se simțea în largul lui și că nu avea nevoie permanent de prezența ei.Dar,îi părea rău când îl vedea trist și îngândurat,odată ce-și cobora garda; când credea că nu-l vede nimeni; când credea că nimănui nu-i pasă.

-Ce fel de om era el? întrebă ea în șoaptă.

El clătină din cap.Când o privea expresia feței i se transforma complet.

-Era un om bun,spuse,direct,fără să se prefacă a nu ști despre cine era vorba.

Evident că din nou Holly se juca printre gândurile lui.S-a născut într-un secol nepotrivit,dar era un om bun.

-Ce fel de om era? întrebă ea din nou.

-Scria poeziei,răspunse Oliver pe un ton aproape dezaprobat.Se întoarse și porni spre mal.Purta papion în fiecare zi,de când îl știu,și niciodată nu a ridicat tonul la mine.Holly îl privi mirată.La început crezuse că aceste gânduri erau în memoria unei persoane iubite.Totuși,era ciudat că Oliver nu părea să-și fi amintit cu plăcere de aceste lucruri.Apoi își aminti de soțul Mariei,Roberto,și zâmbi.Acesta purta mereu cămăși albe,cu mâneci lungi și își sufleca manșetele

până la coate.Când vorbea vocea i se auzea în orice colțișor al casei imense de pe strada Chambrey.

-Ce fel de poezii scria? întrebă ea gândindu-se că era un bun punct de început.Oliver avea nevoie să vorbească despre tatăl său.Nu conta despre ce anume,ci trebuia doar stimulat.

-Mai mult proaste,răspunse el surprinzător.Chestii despre loialitate,adevăr, dragoste față de fiu,primăvară și împlinirea propriului destin.

-Oliver! îl întrerupse ea,nereușind să asocieze ostilitatea din glasul său cu durerea din privire.

-Nu-mi plăcea,continuă el.Mă gândeam că e cel mai mare orb care călca pe pământ.Era țițnit și bătrân.Avea aproape cincizeci când m-am născut eu.Mă gândeam că poate din cauză că era atât de ciudat nici o femeie nu voia să-l ia de bărbat până nu a cunoscut-o pe mama și că ea fusese prostită,păcălită cumva, fiindcă-i dăruise un copil.Mai târziu am devenit mai cinic în această privință.Mă gândeam că îi trebuiseră cincizeci de ani ca să afle cum să și-o scoale.

Închise gura cu amărăciune și la colțurile buzelor îi apărură o cută.Se opri și privi apa lacului.I se vedea pieptul tresăltând de emoții puternice.Tăcu câteva minute.Holly nu știa dacă să spună ceva sau să facă vreun gest.Până la urmă Oliver închise ochii,de parcă încerca să-și ferească privirea de ceva urât,apoi o privi de parcă ar fi uitat de prezența ei.

-Nu prea era prin preajmă când eram tânăr.Era acolo,dar nu lângă mine.Era ca un gentleman bătrân care locuia cu noi.Blând,liniștit,pierdut în lumea lui.Nu știam ce face toată ziua când pleca la birou.Nu știam ce făcea seara în biroul lui.Nu dorea să-și împartă viața cu mine,iar eu nu credeam că trebuie să-i cer asta.

Oliver începu iar să se plimbe.Unchiul meu,Max,a apărut într-un moment crucial din viața mea.Aveam aproape opt ani,mama murise de curând și...eram puțin pierdut.Își privi pantofii: Lucrurile moi și aromele plăcute mă fac mereu să-mi amintesc de ea,dar nu mai țin minte mare lucru despre mama,spuse el parcă pentru a se apăra.Oricum,Max George se căsătorise cu Elizabeth cu ani în urmă și când eu eram pe cale să caut alinare și companie de la bătrânul gentleman care era tatăl meu,a apărut Max.El și Elizabeth s-au mutat cu noi.Mai era și Johanna,dar ea era mai tot timpul plecată la școală.De multe ori mă gândeam că au venit să locuiască la noi fiindcă tata nu voia să aibă grijă de mine,dar,ulterior,am aflat că era din cauză că erau faliți și nu aveau unde să stea.Nu mă gândisem că aș fi putut fi trimis la o școală,dacă tata ar fi vrut să scape de mine de pe capul lui.Holly îl cuprinse cu mâinile.Instinctiv,el îi luă degetele și le strânse.

-Max era o figură.Îi plăcea să se uite la fotbal,baseball,la curse de cai,la hochei și la orice joc pe care se putea paria.Mă lua și pe mine cu dar nu-l vedeam pariind.Mă gândeam că el este cea mai bună persoană.Vorbea tare,era vesel și stăteam cu el până seara târziu.Era diferit de tata,care nu se interesa decât dacă mi-am făcut temele și dacă Max mă aduce acasă devreme ca să pot dormi îndeajuns.De câteva ori,când mă însoțise la antrenamentele de fotbal,sau când mă lua de la stadion,îmi venea să intru în pământ de rușine.Mă simțeam stânjenit.Era tatăl meu cel bătrân,plăcuticos,dar era tatăl meu.

-Erai tânăr,Oliver.Toți băieții vor ca Superman să fie tatăl lor,zise ea,dându-și seama că disprețul cu care vorbea nu era adresat tatălui său,ci lui însuși.

-Max era Superman,îi spuse el.El m-a prezentat lumii sălbatice a femeilor frumoase când aveam cincisprezece ani.Mă uitam la el,apoi la mine și la tatăl meu și...nu încercam să-mi afișez dezgustul pentru el,spuse Oliver,profund rușinat.Eram atât de orb.Holly îl compătimea,căci vedea că se luptă cu trecutul.

-Când s-a schimbat totul? întrebă ea.Când te-ai îndrăgostit de tatăl tău?

Cuvintele ei îl făcură să tresară.Din punct de vedere tehnic,asta se întâmplase,se îndrăgostise de tatăl său și uitase de iubirea pentru Max.Zâmbi și oftă,amintirile plăcute revenindu-i în minte.

-A început în al doilea an de colegiu.Studiam la universitatea din Berkeley.

Puteam să locuiesc în campusul universitar,dar mă simțeam mai liber acasă.

Bătrânul încetase demult să mai facă pe tatăl cu mine și nimănui nu-i păsa ce fac.Eram nesupravegheat,spuse el cu sinceritate.Mă băteam,beam și dormeam prin vecini.Aveam bani și libertate și făceam cum mă tăia capul.O combinație periculoasă pentru un puști prost cum eram eu.

-Pentru oricare puști,cred,preciza ea,uimită de cât de aspru se judeca acum.

Vremurile se schimbaseră în bine,dar Oliver nu vedea încă o perspectivă.

-Am fost acuzat că am copiat la examene,spuse el.Suna mai grav decât dacă ar fi spus că fusesem acuzat de crimă.Pe vremea aceea puteau să te acuze de orice și poate că eram vinovat,dar...nu puteam înșela pe nimeni,pe fete,pe profesori.

Pentru prima dată eram speriat.Am mai avut eu de-a face cu legea,dar nu m-am speriat atât de mult.

-Ar fi putut să te exmatriculeze,să-ți strice viitorul,spuse ea,înțelegând implicațiile..

-Și ce dacă o făceau? Râse.Dacă nu aș fi muncit o zi din viața mea,tot aș fi avut o grămadă de bani și știam prea bine.Când a murit bătrânul aveam și mai mulți.

-Atunci de ce te deranja? Care ar fi fost diferența? Puteai să urmezi alte școli la fel de bune,să-ți iei diploma,apoi să urmezi dreptul.De ce era atât de important

pentru tine să termini la USC?

-Nu era.

-Atunci?

-Nu puteam convinge pe nimeni că nu copiasem. Nimeni nu mă credea. Nimeni nu credea în mine. Eram ceva invizibil, pe care nimeni nu dorea să-l ia în serios sau să-l vadă. Nimănui nu-i păsa.

-Cu excepția tatălui tău. Oliver încuviință.

-Sigur că mai întâi m-am dus la Max. Până atunci descoperisem că nu era Superman-ul pe care-l credeam. Tot timpul se dădea bine pe lângă Elizabeth și fiecare rechin din oraș care împrumuta bani avea numărul lui de telefon. Dar el era priceput. Se putea descurca în orice situație. Îl văzusem de sute de ori.

-El ce ți-a spus să faci?

-Mi-a zis să mint și să le spun că eu nu am făcut așa ceva, că nu puteam dovedi nimic, și că, dacă voi fi exmatriculat, îi voi da în judecată.

-Dar...

-Știu. Râse din nou. Eram nevinovat, i-am spus că eram, dar nici el nu mă credea.

-Deci te-ai dus la tatăl tău.

-Dar el ce putea face? El era aerian.

-Și ce ai făcut?

-Am cerut să fiu ascultat de comisia de contestații. Voiam să mă apăr, dar nu am avut ocazia. Nici un profesor din liceu nu voia să-mi dea ocazia aceasta, deși nu era unul care să nu mi se opună. Nu am avut nici o șansă cât de mică atunci când am pășit în camera aceea.

-Și ce s-a întâmplat?

-Mi-am expus cazul, iar ei se prefăceau că mă ascultă. Au discutat vreo jumătate de minut, apoi m-au privit cu ochii înroșiți de mânie. Au început să-mi citească mustrea, când s-a deschis ușa din spate. Nu voi uita niciodată scena. Toți s-au întors să vadă cine era; bătrânul stătea în ușă, cu papionul său roșu și cu pălăria lui ciudată pe care o purta mereu. Credeam că mă înghite pământul. Îmi trecuse prin minte să spun că nu știam cine este, dar el a început să vorbească domol, așa cum o făcea întotdeauna, iar cei din sală au fost siliți să-și țină răsuflarea pentru a-l auzi. O clipă se rătăci printre amintiri, apoi zâmbi.

-A spus că-i era rușine să recunoască a mă avea ca fiu, dar faptul era incontestabil, așa vorbea el, ca un întârziat din epoca victoriană. Spunea că sunt lipsit de caracter, iresponsabil, răsfățat și egoist, dar că, oricât de multe defecte aș fi avut, aveam și o calitate salvatoare. Oliver râse. Profesorii stăteau toți pe marginile scaunelor, întrebându-se care putea fi aceea.

-Și...îl zori ea,deloc amuzată.

-El le-a spus că eram atât de lacom și de independent,încât întotdeauna obțineam ceea ce voiam,că nu știam să înșel fiindcă nu avusesem niciodată nevoie.Știa sigur că nu mințisem vreodată fiindcă aveam atâta respect pentru persoana mea, încât nu-mi păsa ce cred alții despre mine.Deci-așa a spus el „decî”-nu putusem copia la examene fiindcă nu m-aș fi obosit să mint dacă aș fi făcut-o.Apoi le sugeră să mă lase să mai dau o dată examenele,sub supraveghere atentă,ca să le dovedesc că știam materia.

-Și ei te-au lăsat?

-Da,dar eram atât de nervos,că nu-mi mai aminteam nimic la examen.

-Apoi ai vorbit cu tatăl tău?

-L-am întrebat de ce făcuse asta,de ce mă apăraseră.Făcu o pauză.El mi-a spus că a făcut-o pentru mama.Că,oricât de puțină bunătate ar fi existat în mine,ea se datora mamei.Și,fiindcă o iubea,va iubi pe veci bunătatea din mine.

-Oliver,dar se pare că nu prea avea ce iubi.Oliver râse.

-Nu prea,dar după această întâmplare am început să văd lucrurile altfel.Nu imediat,ci cu timpul.Mă deranja că singura ființă de pe lume care credea în mine,care credea că există măcar o fărâmbă de bine în mine era acel bătrân gârbovit care scria poezii.Mă fascina.Voiam să știu de ce.Voiam să știu ce anume era în el care-l făcea să creadă în mine după toate câte îi făcusem.

-Și ai aflat vreodată?

-Da,sigur,dar mi-au mai trebuit zece ani.

-Zece ani?

-Când a ieșit la pensie,acum opt ani,și s-a mutat la Palm Spring,pentru clima mai uscată,mi-a lăsat totul mie.Mă schimbasesem și eu deja.Eram tot un puști nebunatic în interior,dar mă străduiam să mă controlez.Credeam că eram drept ca un zid.Voiam să fiu așa.Voiam...să nu-l dezamăgesc pe bătrân.Nu voiam să știe că se înșelase în privința mea.Dar astea nu s-au petrecut peste noapte și toți cei din consiliul director au multe amintiri,oricum,cel care i-ar fi urmat tatei ar fi fost greu de suportat.

-Îl plăceau cu toții?

-Da.Am lucrat alături de el când am terminat școala și eram umilit de fiecare dată când descopeream că spiritul lui drept mergea dincolo de poezia lui și că avea o minte ascuțită în afaceri.Era un geniu.Foarte deștept.Făcea o tonă de bani pentru companie și fundație,dar nu lua ,credit.A fost...dureros când consiliul a refuzat numirea mea.Știam că nu voi fi niciodată în stare să intru în pielea lui,dar încercam să-i imit sinceritatea,respectul și grija față de ceilalți...

bunătatea...gentilețea.

-Dar toată lumea tot credea că ești odrasla răsfățată,concluziona ea.

-Cam așa ceva.

-Și,ce s-a întâmplat?

-A făcut o ședință.La acea vreme eu nu eram în oraș,dar am aflat că le-a spus tuturor să-și amintească de faptul că el îi îmbogățise pe toți și că astfel intenționase.El era Adrian Carey,șeful.

-Le-a mai spus că nu muncise pentru ei atâția ani și că,dacă ei nu-l vor accepta și respecta pe fiul său,pe care ridicase compania,ca un legământ al acestei iubiri și încrederi pe care i-o poartă,mai degrabă ar vinde totul înainte de a muri. Știa cu toții că nu puteau face nimic ca să-l oprească.Era prima dată când îl auzea cineva strigând și înjurând.Holly era entuziasmată.Ar fi dorit să-i mai spună o dată povestea.

-M-am dus la Palm Spring de atâtea ori ca să-i cer sfatul în ultimii ani,își aminti el bine dispus.Și niciodată nu m-a dezamăgit,niciodată.Eram mereu acolo, era...mă rog,mi-a trebuit mult timp ca să-l cunosc bine.

-Acum ți-e dor de el?

-Așa cum mi-ar fi de mâna sau de piciorul meu.Am impresia că s-a rupt ceva din mine.Dacă tatăl tău văzuse că bunătatea îți era lăsată de mama ta,atunci sinceritatea și inteligența,generozitatea ți-au rămas de la el.Atâta vreme cât le vei avea pe toate,el nu a murit cu adevărat,nu crezi? Întrebă ea,ca pentru sine.Se dovedi mai speculativă când spuse: Poate că de aceea oamenii fac copii.Căzură amândoi într-o tăcere comodă,adânciți în gândurile lor,mulțumiți că spațiul și timpul erau ale amândurora.

Spațiul pe care-l împărțea Oliver era cumva mai larg,mărit oarecum de faptul că trăsese aer în piept și-și destinsese mușchii.Simțea că o mare greutate îi fusese luată de pe piept sau că un nor gros,care îi plutise în inimă,se împrăștiase.Își rememora povești cu tatăl său,amintiri plăcute și nu mai simți nici o umbra de durere sau vinovăție.

-Știi ce aș vrea să fac? Întrebă el dintr-o dată.

-Să cumperi înghețată? zise ea nerăbdătoare,cu ochii ațintiți pe cafeneaua Double Dip,de vizavi.Pe vitrină era desenat un brad de Crăciun din înghețată de cincizeci și șase de arome.

-Aș vrea să te oprești.Devin foarte nervos.

-Ce?

-Știi tu ce.Holly râse.

-Ce să fac dacă mă gândeam cât de romantic ar fi dacă mi-ai cumpăra o

înghețată,acum,cu o săptămână înainte de Crăciun?

-Multe femei nu ar considera gestul romantic,mormăi el.S-ar gândi că încerc să le fac să moară de frig.Și,domnișoară Știe-tot,eu mă gândeam,de fapt,că ar fi bine să plecăm din ploaie.Nu așa văd eu o întâlnire romantică.

-Nu? Părea surprinsă.Vrei să-mi spui că nu crezi că sărutul sub ploaie e romantic?

-Dar noi nu ne sărutăm.

-Dar am putea să o facem.Oliver se opri,se uită la ea și-și ținu răsufierea.

-Chiar am putea? Ea începu să râdă și-l privi cu acei ochi care spuneau că totul este-posibil.

CAPITOLUL 6

Nimeni nu și-ar fi dat seama că începuse să tremure când îi cuprinse obrazul cu palma lui mare.Nimeni nu și-ar fi închipuit de câte ori a re trăit el acest prim sărut și cu câtă nerăbdare îl aștepta pe următorul.Picăturile de ploaie care-i cădeau de pe buze erau mătăsoase și calde ca și pielea ei,iar ochii îi străluceau ca praful de aur.Măinile ei îi înfiorau pielea,prin haine,și Oliver se simțea neputincios când îi vedea buzele întredeschise în așteptare.Nimeni nu și-ar imagina...Oliver își înclină capul.Îi privi pupilele dilatându-se,apoi ochii i se închiseră și buzele lor se atinseră.Tandre,căutând.Oliver le mângâia cu vârful limbii.Era proaspete.Dulci ca mierea.Îi mușcă ușor buza inferioară.Fină și senzuală.O strânse lângă el.Era atât de reală! Nervii i se cutremurară când îi auzi glasul subțire după ce-i acoperi gura cu totul,flămând,lacom și posesiv.

Nimeni nu și-ar închipui...

Holly îl cuprinse pe după gât și-l strânse cu forță.Pământul îi alunecase de sub picioare,iar cerul se înnegura.Stele și nori; nu mai era nimic pe cer.Își auzea doar inima și simțea o dorință fierbinte.Pielea ei ardea la atingerea lui; toți mușchii i se încordaseră.Încheieturile cedau și pasiunea curgea peste ei precum apa peste marginile paharului.Atac și capitulare,corpul ei juca jocul simțurilor pierdute.

Era în același timp puternică și slabă,era flămândă,dar prea slăbită ca să poată mânca.O ceață groasă și profundă îi separă ca prin mister.Oliver făcu un pas înapoi,dar nu-i dădu drumul.Holly de-abia mai putea respira.Sufletul ei plângea deposedarea.Deschise ochii să vadă minunea și lupta care se dădea în ochii lui și știa că se oglindește pe sine în ei.Oliver zâmbi,gândindu-se ce ciudat era aburul din jurul lor,deși ploua.

-Poate că ar trebui să luăm o înghețată,zise el.Holly râse.

-Poate că ne vor lăsa să ne tăvălim prin ea.

Oliver avu o viziune; ultimele două cămăși rămase în dulap,dar nu i-ar fi păsat prea mult,o mai sărută o dată pentru plăcerea sărutului și simți dintr-o dată compasiune și înțelegere pentru Barry Paulson.

-Deci,care e ideea ta despre o întâlnire romantică? îl întrebă ea lingând înghețata din colțul buzei cu vârful limbii într-un fel care-l făcu pe Oliver să înghită în sec,dar pentru un cu totul alt v motiv.

O întâlnire romantică...întâlnirea e întâlnire.Preambulul pentru sex.Prețul pe care-l plătești pentru o noapte respectabilă,se gândea el.Dar o întâlnire romantică? Sigur că sexul era un element important,dar cu Holly voia ca poezia să fie mai mult decât atât.Mai mult și pentru el.Voia să facă dragoste fără să se atingă de ea; un sărut cu fiecare privire; șoapte secrete și visuri împărtășite fără cuvinte...O întâlnire romantică nu e ușor de aranjat.

-Îți place la teatru? întrebă el,alegând conceptele demodate,sperând mai mult.

-Care?

-Care?

-Păi,îmi place acela de pe strada Bow mai mult decât cele din centru,spuse ea,nerezistând tentației de a-l tachina.E măi demodat,scena e mai mare,dar floricelele sunt grozave.Cred că se poate alege un teatru în funcție de genul de film pe care vrem să îl vedem.

-Nu,eu mă refeream la teatru-teatru.Știi,piese și...

-Ah,făcu ea.Vrei să zici,locurile acelea cu pene?

-Cum adică cu pene?

-Unde lumea se îmbracă frumos ca să-și etaleze toaletele noi înainte de a se așeza ca să urmărească o poveste de demult pe care alții o urmăresc îmbrăcați în pijama.Oliver se uită disperat la ea și atunci îi văzu o lumină în ochi.

-Exact.Holly chicoti,apoi aruncă la coșul de gunoi-șervețelul în care ținuse cornetul.

-Locurile cu pene pot fi uneori romantice,reveni ea surâzătoare.Nu mă deranjează să văd o piesă,dar nu la operă.

-Nu-ți plac operele?

-Am crescut printre italieni.Iubesc opera,spuse ea luându-l de mână,apoi i-o răsuci.Te-ai pătat cu înghețată.Linse ușor stropul de ciocolată olandeză și spuse: La operă se joacă Rusalka și nu suport când moare prințul.Am văzut destule tragedii.Am aflat că baletul Joffrey vine în sezonul viitor și nu mi-ar dispăcea să-i mai văd,indiferent de ce joacă.Degetele îi erau lipicioase de înghețata de ciocolată,iar mintea îi umbla hai-hui.

Deci îi plăcea opera și baletul! Multe dintre fetele pe care le cunoscuse acceptau aceste instituții din diferite motive, ca să-și etaleze toaletele, cum spusese și Holly; ca să se laude că au fost acolo; ca să fie cu el. Dar foarte rar în viața lui cunoscuse o femeie care să știe câte ceva despre muzică și care să o aprecieze iubirea lui pentru muzică era un dar de la tatăl său, unul dintre puținele interese pe care le aveau în comun. De fapt lui îi plăcea mai degrabă muzica simfonică, decât opera și baletul, dar terenul comun era altceva și cu greu te potrivești cu cineva chiar și la detalii. Nu despica firul de păr în patru.

-Dacă aflu de vreo comedie bună care se joacă, ai vrea să vii? Întrebă el, bucuros că mai vedea un punct comun pe drumul lor.

-Păi..., se gândi ea, fără premeditare. Dacă vrei să mergi și să mă impresionezi și dacă vrei într-adevăr să fii romantic, are loc un concert Debussy la Sala simfonică Davies.

-Îți place Debussy?

-Nu le place tuturor? Se va cânta *La mer* și *En blanc et noir*, cu siguranță. Poate vor mai fi și câteva preludii: *Colțul copiilor* sau *Stampe*. Dacă se cântă *Claire de lune*, o să plâng. Îmi plac bucățile cântate la pian.

Holly vorbea tot timpul cât mergea, iar el se opri lângă un coș de gunoi și o privi, iar pe șira spinării simți fiori reci care nu aveau nimic de-a face cu vremea. Înghețata îi curgea printre degete, iar el își dădea seama că toate cuvintele pe care le spunea ea erau parcă smulse din inima lui.

-Ce? Întrebă ea întorcându-se, când văzu că rămăsese în urmă. Îl văzu cum o privește, de parcă ar fi fost o ființă de pe altă planetă, nemaiîntâlnită. S-a întâmplat ceva?

Nu, zise el dând din cap. Mă gândeam că am niște înregistrări cu *Insula fericirii* și *Iberia*, care ar plăcea. Acestea... nu sunt prea des cântate.

-Mi-ar face plăcere, spuse ea privind-l în ochi. Oliver se uită la degetele lui dezgustat și se aplecă să se spele într-o băltoacă aparent curată, de pe trotuar. Se șterse cu batista, apoi îi întinse mâna. Ea i-o luă și zise:

-Am ascultat *Iberia*, dar nu și *Insula*. E la fel de frumoasă ca și celelalte?

Și în timp ce el îi explica muzica lui Debussy, ea îi simțea căldura și puterea mâinii. Tare și reconfortantă. Să fii atrasă sexual de un bărbat e una, dar să-ți placă într-adevăr era ceva special și rar. Îl văzuse de patru ori, totuși adesea simțea că-l cunoștea dintotdeauna. Își înfrângea dorința de a-l întreba: Unde naiba ai fost până acum? Parcă ar fi fost departe de ea. Totuși, era nou și permanent înviorător. Oliver avea potențialul să fie ceea ce fusese cândva, ceea ce mătușa lui și

Barbara Renbrook au acum.Uh snob.Dar ego-ul său era destul puternic ca să reziste la tachinări,să fie spon-n,să poată merge prin ploaie și să nu se creadă destul de mândru pentru a-și spăla mâinile în apa de ploaie.

Bogat sau sărac,Holly credea că omul era născut pentru anumite locuri în viață și că îi trebuiau mult curaj,iubire și înțelegere pentru a se depăși pe sine.Oliver știa și înțelegea asemenea lucruri.Era un om printre oameni,capabil de lucruri mărețe-capabil de ceva anume,adică de a o face să se îndrăgostească.

Se făcuse aproape nouă până terminară de mâncat și de băut cafeaua într-un local din apropierea apartamentului ei.Ploaia se oprise,iar toate păreau acoperite de un strat sticlos.

-Deci,Holly,spuse el jucându-se cu buzele ei la ușa apartamentului ei.Am hrănit rațele.Mâine va rămâne cineva flămând dacă mă inviți la tine în seara aceasta?

În acel moment ei nu-i păsa dacă omenirea ar pieri de foame...Dar ce gând oribil!

-Nu.Nimeni nu va muri mâine datorită nouă...Oliver îi sărută părul cârlionțat...Și ești binevenit înăuntru...Sărutul lui îi coborî pe gât...Poți să rămâi și la noapte,dar...

-Dar? Se dădu înapoi ca să o privească. Holly oftă dezamăgită.

-Eu nu voi fi aici.

-De ce? Unde te duci?

-E rândul meu să lucrez la centru.Diseară mă duc acolo.

-Dar ai lucrat toată ziua.

-Suntem în criză de personal.Mai ales la sfârșit de săptămână.Lucrăm cu schimbul în tura de noapte,iar în weekend-uri program complet.Opt ore,apoi opt ore liber,te întorci și o iei de la capăt.

-Atunci când naiba dormi?

-Oh,râse Holly.Chiar aveai de gând să dormi la mine?

-Vorbesc serios.Locul acela nu se închide niciodată?

Nu-i plăcuse tonul lui,dar îl înțelese.

-Oamenii au probleme și între orele cinci seara și nouă dimineața.De fapt,seara oamenii sunt mai înspăimântați.Băgă mâna în buzunar și scoase cheia.Se întoarse spre ușă și zise: întunericul este apăsător.Copleșitor de multe ori.

Disperarea se instalează ușor fără lumina speranței.Nimic nu se întâmplă noaptea.În timp ce restul lumii doarme,cei fără speranță sunt treji,se gândesc,își fac griji și se hotărăsc că ar fi mai bine să moară.

-Iartă-mă,spuse el,sensibilizat la nevoile celor săraci,dar mai îngrijorat pentru sănătatea lui Holly.O urmă înăuntru.Dar nu poți aranja să te duci într-altă zi? Ai nevoie de somn.Când...Holly râse de expresia vinovată a feței lui,când își dădu seama că ar fi putut dormi dacă nu ieșea cu el.Se ridică pe vârfuri și-l sărută.

-Azi cu tine și cu ploaia a fost mai bine decât patru ore de somn.M-am distrat grozav.Întinse mâinile în lateral.Mă simt fericită și plină de energie; gata să cuceresc lumea.*Să dea naiba dacă nu arăta așa*,se gândi el.

-Când trebuie să te întorci? întrebă el cuprinzând-o de mijloc,gest la fel de natural ca și clipitul.

-La unsprezece.Voia să o conducă el la serviciu,să petreacă fiecare secundă posibilă cu ea,dar știa că avea nevoie de mașina ei ca să revină acasă.

-Mă suni mâine,când ajungi acasă?

-Te trezești la opt? zâmbi ea.

-Mâine da.O sărută și simți cum îi tremurau genunchii.Clavin o să mă trezească.

-Cine este Clavin? Valetul? întrebă ea ironic,iar el îi răspunse cu o privire dură... Doar ai unul,nu? Pun pariu că și menajera.Scutură din cap.Mereu uit.

-Știu și îmi place.Dar ar trebui să înveți să respecti banii,să știi.Pot cumpăra mai mult decât numai pâine.

-Nu pot cumpăra ce e important.

-Adevărat,dar pot face viața puțin mai ușoară,ca să te poți bucura de lucrurile importante.Avea dreptate,deși Holly ar fi dorit să nu fie lașă.Exista o prăpastie atât de mare între ceea ce este și ceea ce ar trebui să fie,încât nu se putea împăca cu acest gând.Viața ar trebui să fie ușoară pentru toată lumea.Nu extrem de ușoară,dar fundamental ușoară.Dacă un om era binecuvântat cu un copil,această bucurie pură nu trebuia să fie întinată de grijile pentru a-l feri de frig și de pericole.Dacă ai noroc și te îndrăgostești,nici un asentiment frumos nu trebuie să fie pătat de temerea de a proteja sănătatea celuiilalt,de a-i oferi un acoperiș și de a-l feri de rău.Nu este drept.

-Mai bine pleci.Clavin se va îngrijora,spuse ea,lipindu-și obrazul de pieptul lui,încercând să gonească gândurile rele pe care le avusese despre banii lui.Nu era vina lui că este bogat,așa cum nu era vina ei că întâlnise atâția oameni înspăimântați și flămânzi.Oliver o simțea cum încearcă să clădească un pod peste prăpastia dintre ei,acel gol plin de bani.Mirosul ploii și al părului ei îi umpluse nările,iar în acest moment știa că ar fi renunțat la toate numai ca să o facă fericită în brațele lui.Ce gând potrivit.Să renunțe la tot pentru ea.Pentru Holly.Era aceasta iubire? Sau o formă revoltătoare de pasiune? Se simțea atât de bine,de aproape,dar...

-Sunt de acord cu tine.Dacă nu plec acum,voi fi aici mâine dimineață când te întorci.

-Nu m-aș supăra,spuse ea,simțindu-se pierdută când se desprinsese din brațele lui.

-Mâine vei fi obosită și o țintă ușoară.Holly începu să râdă.

-Și acum sunt o țintă ușoară,dacă nu ai observat deja,zise Holly,căzând în brațele lui.Oliver surâse și o sărută pe tâmplă.Acum,când erau împreună pe un pod solid deasupra banilor care nici nu se mai vedeau era bine.

-Am observat,dar nu prea mi-a rămas mult timp să fac ceva în acest sens.

-Mai e timp.De cât ai nevoie?

-De mult.O sărută lung,ca o promisiune a clipelor ce vor urma.Poate chiar de toată noaptea.O mai sărută o dată.De trei sau chiar de patru nopți.De o viață,se gândi el.Poate chiar de mai mult.

-Clavin,am primit vreun telefon? Era ora nouă și el se trezise de la șapte și jumătate așteptând telefonul ei.Ascultase cu atenție cât timp făcuse duș.Nu se putea să nu fi auzit.Dacă se gândea,în casă erau mai multe aparate.Holly spusese că mai sunase la el și altădată,poate că ar fi trebuit să-i dea numărul lui privat.

-Nu,domnule,nici un mesaj,zise Clavin.

Înalt,slab și aproape chel,ca o rudă pentru Oliver,mai mult decât multe rude de sânge,Clavin îi turnă cafeaua într-o ceașcă de porțelan chinezesc,dintr-un ibric de argint,apoi o așeză în fața lui.Costumul lui era impecabil.Făcu un pas înapoi.

-Dacă sună o domnișoară Holly Loftin,să mi-o dai numaidecât.

-Prea bine.Despături ziarul și începu să mănânce pâinea prăjită,ca de obicei,la micul dejun,dar nu observă ezitățile lui Clavin.

-Domnule,cred că e o neînțelegere.

-Despre ce? întrebă el absent,cu mintea la Holly.Dacă fusese prădată aseară? Dacă intrase cineva în apartamentul ei...Doamne,ușa aceea putea fi ușor doborâtă...dacă?

-Despre domnișoara Loftin.

-Ce-i cu ea?

-Când a început să sune...

-Când a început să sune? De câte ori a sunat?

-A sunat de câteva ori cu puțin timp în urmă,după moartea domnului Adrian.

Apoi a sunat azi-dimineață.

-De ce nu mi s-a spus? își aminti că Holly îl spusese că sunase,dar că nu-l găsisese.Acum cinci minute te-am întrebat dacă am primit vreun telefon,iar tu ai spus că nu.

-Mă scuzați,dar aveam impresia că nu doriți să-i primiți telefoanele domnișoarei Loftin.

-Când naiba ți-am spus eu așa ceva? strigă el,mânios peste măsură și se ridică.

-Nu mi-ați spus,domnule,spuse el punând accent pe „domnule” când văzu furia lui Oliver.Domnișoara Renbrook...

-Domnișoara Renbrook.Babs? Barbara,mai adăugă el,amintindu-și cum îi plăcea ei să-și spună.Ce dracu' are ea de-a face cu asta?

-Domnule,după ce domnul Adrian...a murit...domnule,am lăsat mesajul domnișoarei Loftin pe masă lângă celelalte.Miss Renbrook urma să vi le dea,cred,când a dat peste acela al domnișoarei Luftin.Mi-a spus să nu le mai primesc fiindcă nu vă interesează.Clavin îl privi nervos.Oliver se simțea aprins de mânie.Domnule,și mătușa dumneavoastră era acolo și a fost de acord.Tocmai se pregătea să-l întrebe când primise un cec de la domnișoara Renbrook sau de la mătușa lui,dar știa că ar fi fost mult mai eficient și mai plăcut să sfâșie expeditorul,decât să frângă gâtul mesagerului.

Îi trebuise destul timp să-și formeze caracterul sofisticat.Se controlase să fie mereu sarcastic,usturător la vorbă și toxic cu oamenii îndeajuns le proști care se jucau cu nervii lui.Nu mai dăduse o lovitură regală,de grație,de foarte mulți Oricum,asta nu înseamnă că nu mai știa cum o facă.

-Holly,îmi pare rău că nu am putut vorbi azi-dimineață,spuse el robotului telefonic,iar tâmplele îi pulsau după criza de furie,deși se făcuse târziu,după-amiază.Am așteptat să suni.M-am gândit că dormi,dar văd că iar nu dormi și că...Așteptă,luând în mână fotografia de pe birou.Chelnerul pe care-l plătitese și pe care-l rugase să i-o trimită la birou a doua zi ajunsese.Bacșișurile sunt mereu folositoare.Fotografia putea să reprezinte mâinile oricui.Îi plăcea să se gândească la ea ca înfățișând mâinile tatălui său și pe ale sale,dar la fel de bine ar putea fi ale lui și ale fiului său,într-o zi.

-Urăsc mașinăriile acestea.Aș dori să vorbesc cu tine.Te rog,sună-mă când ajungi acasă,Oh,sună-mă pe telefonul meu privat.Sună la biroul meu și acasă.Este...

-Oliver? Sunt Holly.Mă bucur că știi că numărul tău nu sună chiar oriunde te duci.Râse.Sunt acasă până la șase,apoi plec la Berkeley.Ți-am spus că merg la cursuri luna și miercurea seara? îmi iau diploma în...ca să-i impresioneze pe oamenii cu bani.Vreau să spun că voi putea face mai mult și mă voi califica pentru ceea ce fac deja.Nu voi primi însă bani mai mulți.

Cred că ideea este că,având mai multe titluri,ești mai de încredere ca să poți mânui bani.Oricum,nu știu când voi fi acasă,așa că sună-mă înainte de șase.Mi-e dor de glasul tău.

-Holly,am avut o cină de afaceri.De-abia acum am ajuns acasă.Este...șapte și jumătate.Drace.Oftă.Te sun mâine dimineață.Aș vrea să vorbim chiar în seara aceasta,dar ai fost plecată toată ziua și știu că nu ai dormit aseară,așa că vreau să te culci.Urmă o pauză lungă.Aș dori să fu acum cu tine.

-Bună.

-Bună.Trezește-te,somnorosule.E deja dimineață.Oliver se uită chiorâș la ceas.

-E șase și jumătate.

-Exact.Sunt pe punctul de a pleca la muncă,dar fiindcă văd că prima oară pentru tine și același lucru pentru mine sunt lumi cu totul diferite,mă gândeam să te sun.Bună dimineața.

-Bună.Se ridică și-și dădu părul de pe frunte.Isuse,când dormi?

-Când mi-e la îndemână.

-O să te îmbolnăvești.Muncești prea mult.

-Nu mă îmbolnăvesc niciodată și trebuie să muncesc mult.Se auzi râsul ei.
Spune-mi ceva frumos,ca să pot pleca.Nu vreau să întârzii.

-Frumos,ai...ieri aveam bilete la Debussy.18 ianuarie.E bine?

-Pentru mine e destul de bine...își cobori glasul,ca să vorbească sexy...O să am grijă să fie bine și pentru tine.

-Holly...

-Oliver,trebuie să plec.Voi întârzia.

-Dar diseară? Când te întorci?

-Pe la șase și jumătate.

-Luăm atunci cina.Ne întâlnim la cină.

-Oh,Oliver,nu pot.Marți ne ocupăm de prezervative și ace.

-Ce faci? Oliver se ridică din pat.Holly?

-Distribuim prezervative și ace prostituatelor și morfinomanilor din oraș.

-La colțurile străzilor?

-Acolo stau ei.Unii vin la noi,dar majoritatea nu.Așa că mergem noi la ei.
Trebuie să plec.Te rog,Oliver.O zi bună,bine?

-Holly?

-Da,Oliver?

-Ai grijă.

-Îți promit.Se auzi declicul și apoi tonul de ocupat.

-Holly,e zece și treizeci.Speram ca până la ora aceasta să fi ajuns la toți drogații și prostituatele din Oakland,dar cred că m-am înșelat.Pauză.Nu-mi place să stau aici și să mă gândesc la tine acolo unde ești.Nu există specialiști în karate și „lupte sumo” care să se ocupe de treburile astea? Nu poți să lași cutiuțe cu ace și prezervative la fiecare colț de stradă,ca să-i lași pe ei să se autoservească? oftă Oliver.Iartă-mă.Știu eu ce spun,nu-mi place deloc.Sună-mă.

-Oh,nu.Dormeai,spuse el când auzi o voce stinsă la capătul celălalt.E șase și un sfert.Credeam că te-ai trezit.Cât e?

-Șase și un sfert.

-Of,Doamne! Oliver,am dormit prea mult Niciodată nu mi s-a întâmplat.Am întârziat.Te sun diseară,promit.Pa.

Destul e destul.Oliver era îndrăgostit și nici măcar nu avea timp să-i spună la telefon femeii visurilor sale că o iubește,adică atunci când o prindea la telefon.

Trebuia să o vadă.Simța nevoia să o atingă.O sărutare l-ar fi readus înapoi pe orbită.La naiba.Ea nu-și dădea seama?

Își petrecu după-amiaza complotând,dar era greu să-ți faci un plan cu o femeie atât de altruistă și devotată ca Holly.Avea ghinion.Știa că nu are respect pentru banii sau puterea lui și că nu are nici o autoritate asupra ei,încă.Dacă va avea vreodată sau nu era un lucru la care să se gândească,poate,mai târziu.

Nu,deocamdată va trebui să-i arate că e flexibil și că-i respectă cauza,că e receptiv la activitatea ei.Pe de altă parte,nu se complăcea într-o atare stare.Nu era cel mai maleabil bărbat de pe lume și nici cel mai judicios.Holly avea nevoie de el ca să vadă adevărul.Dacă nu avea mai multă grijă de ea,se va distruge muncind,sau va lua o lovitură în cap pentru mărunțișul din poșetă,sau va cădea cu apartamentul ei cu tot și-și va frânge gâtul,pierzând partida cea mai incredibilă de sex din secolul acesta!

Sex.Cu siguranță că avea nevoie de așa ceva.Oliver era dispus să aștepte.O va face să-și găsească timp pentru el.Va stabili întâlniri cu câteva luni înainte.Se va muta la ea și îi va fura un sfert de oră doar,dacă va fi nevoie.Dar era ho-tărât să o vadă.La șase și jumătate mașina lui era parcată în fața apartamentului ei unde o aștepta să vină de la lucru.Trebuiau să stea de vorbă.Cu adevărat.Chestia cu telefonul nu mai ținea.Trebuia să aibă o discuție față în față.

Trecu o oră,după care scoase o bucată de hârtie din buzunarul de la piept,iar cu stiloul aurit începu să scrie.Trebuie să am timp de lucru constant Două ore.Voia

să bea o cafea și trebuia să meargă la toaletă,dar știa că Holly trebuia să sosească deja...Trei ore.Patru ore.Se întunecase.Începuse să plouă.Era răcoare...iar lui îi era cald ca în iad.La unsprezece și un sfert se uită în oglinda retrovizoare și văzu autobuzul orășenesc oprind

În capătul străzii.Coborî o femeie,iar autobuzul plecă.Purta un impermeabil lung,Be culoare închisă,și se îndrepta în direcția lui.Avea capul aplecat înainte și pasul îi era slăbit,vreo biată femeie care trebuia să lucreze din zori și până-n seară ca să-și întrețină copiii,fără îndoială.Era înaltă,slabă și...

-Unde naiba ți-e mașina? Strigă el sărind-de pe banchetă,apoi trânti portiera și se apropie de ea.

-Nu mă lua pe mine pe tonul acesta,Oliver.Am zece frați.Pot să-ți fac mult rău,spuse ea simplu,fără să se teamă,imperturbabilă,doar deprimată,obosită și îngrijorată.Nici Oliver nu se lăsă intimidat.

-Nu ai mașină,nu-i așa?

-Nu fac bine mediului înconjurător.

-Și...începu el pe un ton enervat.

-Și pot să merg unde vreau cu autobuzul sau cu trenul intercity.

-Și...

-Și nu-mi permit așa ceva.

-Știam eu.Știam.Aici e California! Cum nu-ți poți permite măcar o mașină amărâtă? Toată lumea din California are o mașină.În afară de tine.Nu.Tu trebuie să bați străzile noaptea și în zori Dumnezeu știe pe unde,ca să prinzi autobuze și renuri,să-ți pierzi timpul cu degenerați și prostituate,cu drogați și...Ce?

-Ai terminat? Întrebă ea oprindu-se în fața lui.Trebui să-și plece puțin capul pe spate ca să-l privească în ochi și făcu aceasta calm,fără să clipească.

-Nu,la naiba.Unde ai fost? Stau aici de la șase și jumătate.Credeam că atunci te întorci de la muncă.

-E miercuri.Am fost la școală.

-Nu vii acasă mai întâi? Nu vii niciodată acasă? Ești plecată de la șase dimineața.

-Am fost la spital.Aseară a avut loc un accident.

-Un accident? Se uită la ea din cap până-n picioare.Părea teafără.Ce fel de accident?

-Un pește a bătut-o pe o fată care lucra cu el și a dus-o la spital.M-am oprit să văd ce face.Se întoarse și privi pe scări.

-Pentru Dumnezeu,Holly,dar dacă ar fi vrut să te bată și pe tine tipul acela? Nu te gândești la asemenea lucruri?

-Dacă mă gândeam,nu eram acolo.Oliver era enervat peste măsură,dar se stăpâni.Cu un efort scoase un geamăt și rosti:

-Stai așa.Ea dădu drumul clanței ușii și se întoarse spre el.O călca pe nervi,nervii care nu mai rezistau la stres.Pe jumătate conștient,ca un om care vorbește cu un cretin,ridică mâinile și întrebă încet:

-Dacă știi că e periculos în locurile acelea,de ce te mai duci?

Întrebarea era logică,dar ei nu-i plăcea tonul lui.Urcă în capul scărilor,se aplecă înainte și-i spuse în față:

-Fiindcă tu nu te-ai duce.

Eu?

-Tu.Și prietenii tăi gomosi,și toți politicienii și bancherii.Toți oamenii aceia de categorie mijlocie,care cred că viața în casa Roseannei Conner este așa cum și-a făcut-o.Trezește-te,Oliver.Dacă oamenii proști ca mine nu se duc,atunci cine o face?

Ieșirea ei îl înlemni.Holly trase aer în piept ca să se liniștească,apoi lăsă teancul de cărți pe jos.

-Ce dorești de la mine,Oliver? Vrei să mă pavoazez în mătăsurii și să te însoțesc la restaurante elegante? O să fac și asta.Vrei să stau la petreceri pretențioase unde să mă dau deșteaptă și frumoasă? Pot să fac și asta.Sau vrei să stau acasă,să te spăl pe picioare,să-ți pregătesc de mâncare și să-ți spăl lucrurile? Ei,pot să fac și asta,dar nu permanent,Am o viață,Oliver,și vreau să faci și tu parte din ea.Tu ai viața ta.Și eu vreau să fac parte din ea,dar nu pot alege între cele două.

-Nici nu ți-aș cere-o,spuse el,acceptând adevărul auzit.Era ori ea,ori nimic, inclusiv munca ei.Nici nu cred că aș vrea să faci așa ceva.Dar nu-mi place ce văd.Ca să fiu sincer,nu-mi place deloc,dar te respect și te admir.Nu pot să fiu în același timp și mândru și îngrijorat pentru tine?

-Ba cum să nu? Sunt bucuroasă că ești,dar...

-Am nevoie doar de tine,Holly.Urcă și el treptele și ajunse la același nivel cu ea.Nu vreau mesaje sau telefoane.Timp veritabil.Cu tine.O să mă mulțumesc cu ce se poate...dar vreau și eu măcar puțin.Oliver tăcu și o sărută pătimaș.O strânse în brațe.*Oh,pierdută în îmbrățișarea lui Oliver,se gândi ea.Se lipi de el,de parcă ar fi fost siamezi.Era prada lui,gata să fie mâncată de vie.*

-Oliver,zise ea stins.Oliver,stai.Trebuie să știu....

-Ce? Trupul lui o dorea,mintea nu mai constituia o piedică.Va trebui să-i spună repede.Ce?

-Banii,Oliver.De ce ai făcut asta?

-Asta....? Oh,am...Bine,trebuia să o ia pe ocolite,își spuse el.Luă aer în piept și

căpătă curaj.Banii? I-am donat.Nu credeam să aflî despre ei atît de curînd.

-Dar de ce?

-Aşa am vrut eu.Nu aveţi nevoie de ei?

-Sigur că avem,dar ce e cu condiţiile acelea? De ce sunt numai pentru clinică? Pentru conducere şi întreţinere?

-Pentru că ai spus că locul acela se prăbuşeşte.Simplu,standardele ei nu erau chiar atît de ridicate,aşa că Oliver îşi imaginase că locul era deja o dărăpănătură. Mai ştiu că nu primeşti destui bani pentru cât munceşti.

-Dar clădirea este în stare bună şi salariul meu e bun.Oamenii care vin acolo au mai mare nevoie de bani.

-Nu eşti plătită bine.

-Ba da,insistă ea.Iau mulţi bani.

-Atunci ce faci cu ei? Îi cheltuieşti pe maşini grozave şi pe apartamentul tău elegant? Haide,Holly! Meriţi mai mult,la fel ca şi ceilalţi.

-Deci ai făcut asta pentru mine,spuse ea pe un ton ciudat.

-Mă rog,nu numai pentru tine,zise el ezitînd,nesigur de intenţia ei.Evident că ştiu situaţia de la tine.Ce se întîmplă acolo şi că aveţi nevoie de bani.La asta te referi?

Holly îşi simţi pieptul eliberat de o teamă ascunsă.El nu ştia.Pur şi simplu nu ştia.Bănuise ea.Sperase,dar trebuia să se asigure.

-Stai puţin,spuse el alarmat,punîndu-i mîna pe umeri.Doar nu ţi-ai închipuit că a fost un gen de mită sau plata în avans pentru...Of,Doamne.Părea serioasă.

-Pentru cet Oliver? Pentru sex? Lumina slabă din prag îi accentua trăsăturile feţei.Inima îi tresaltă de bucurie şi nu putea să nu râdă.Amîndoi ştim că eşti prea isteţ ca să încerci să mă cumperi.

-Nu pot spune că nu mi-a trecut prin minte.

-Dar de ce să cumperi ceva ce poţi obţine pe gratis?

-Cînd? întrebă ei cu subînţeles,strîngînd-o tare de umeri.Ea îi luă mîinile şi le duse spre piept.

-Ei,depinde,spuse ea.

-De ce? Holly izbucni în rîs.

-De cine ajunge primul în pat.Deschise uşa,iar el îi luă sacoşa şi o urmă.

Trecuseră de primul etaj.Holly urca treptele două câte două şi râdea.Clădirea răsuna de rîsul ei şi părea mai nouă,mai luminată.Vocea ei acoperea pînă şi crăpăturile din pereţi.Era un rîs vesel,aţîţător,un rîs pe care Oliver l-ar fi urmat pînă la capătul universului.

CAPITOLUL 7

Oliver se împiedică de pragul ușii,gâfâind și de-abia avu timp să prindă pernele care începuseră să zboare prin cameră,apoi văzu canapeaua desfăcută.Holly se aruncă pe ea,azvârlindu-și impermeabilul și spunând:

-Pierzi,Oliver.Trei etaje erau mai ușor de urcat când era la liceu,își spuse el cu mâinile pe genunchi,răsuflând din greu.Holly le urcase dintr-un foc.Era bine de reținut acest amănunt.

-Cu ce sunt penalizat? întrebă el,ca un bun sportiv ce se voia,și când era clar ce va urma.

-Cu hainele de pe tine.Oliver se îndreptă și îi privi ochii provocatori.

-Vrei tu ca prima dată să fie așa? o întrebă uimit.Holly tremura de nerăbdare.

-Vreau să fie mereu așa,spuse ea.Îi zâmbi provocator.Era reconfortant să stea dezbrăcat în fața femeii care îl atrăgea și care era încă îmbrăcată.Își uită gândurile anterioare despre o întâlnire romantică,asa ceva nici măcar nu-și închipuise.Dar ea era așa.Stătu în așteptare,apoi se hotărî că era un bărbat mândru,dispus să răspundă la orice provocare.Intentționat și lent încuie ușa,puse lanțul,un gest care nu simboliza siguranță,ci captivitate.Era o aluzie care sugera că,în timp ce devenea vulnerabil,ea se făcea prizoniera lui,în mai mare pericol.

Holly își încrucișa picioarele și se lăsă pe spate,privindu-l cum își scoate haina.Încerca să pară degajată și calmă,dar își simțea inima în gât,mâinile îi tremurau și încerca să tragă cât mai mult aer în piept.Era gata de atac și voințele lor se încrucișau.Stăpânirea de sine a ei contra hotărârii lui.Puterea ei de seducție contra nevoii lui de a cuceri.

-Nu faci lumina mai mică? Nu dai drumul la muzică? întrebă el scoțându-și cravata de la gât.Ea dădu negativ din cap.Oliver își azvârli pantofii,se descheie la cămașă,privind-o numai în ochi.Holly se uita la el cu patimă,în liniștea din cameră clădirea se învechea,'secundele treceau,iar tensiunea dintre ei devenea mai apăsătoare.Era el contra ei,trupurile lor și tensiunea sfâșietoare,fără elemente care să le distragă atenția.Imediat stăpânirea lui de sine și situația caraghioasă în care se afla îi cereau lui Holly un semn și o reacție.În ochii ei întunecați reacția aștepta.Umerii ei o exprimau,buzele umezite îl ademeneau.

Intensitatea crescua când îl văzu apropiindu-se de pat,scoțându-și cămașa și desfăcându-și centura de la pantaloni.O privea profund,de parcă i-ar fi deslușit secretele iadului.Pielea i se înfiorase.Pântecul aștepta anticipând.Pasiunea i se zvârcolea între pulpe.El va câștiga,se temea Holly,îngrozindu-se la gândul că ar putea leșina înainte ca el să sfârșească.Oliver era prea puternic,stăpânirea lui de sine era prea devastatoare.Se vedea clar ce gândește,intențiile îi erau evidente.

Mușchii îi vibrau pe piept și pe brațe. Pielea lui arsă de soare se întindea lucind peste munți de forță care putea legăna sau sfărâma. Își scoase repede pantalonii și ciorapii dintr-o dată. Holly parcă stătea la saună. Impermeabilul o ardea.

Transpirase. Se simțea slăbită. Se sufoca. Era încinsă. Oliver rămase în picioare, ațâțător și mai intempestiv ca înainte. Presiunea creștea, ca o furtună invizibilă. Electrizantă. Distrugătoare. Teribilă. Oliver tresări când Holly făcu o mișcare spre marginea patului. O urmărea atent cu privirea, pregătit pentru orice gest.

-Totul, Oliver, spuse ea pătimaș.

-Te-ai gândit vreodată să fi controlor financiar? întrebă el. Ochii li se contopiră, iar el agăță cu degetul marginea elastică a slipului.

-Nu, dar știu despre ce e vorba. Nu prea te lasă să pleci cu multe pe tine, nu? întrebă ea zâmbind sfidător. Ajunsese până aici, se gândi el coborându-și chilotul până la genunchi, apoi îl scoase mișcându-și ușor picioarele. Acestea fusesse petrecerea ei, a lui va începe puțin mai târziu. Holly se ridică și veni spre el, dar ieși din câmpul lui vizual. Oliver așteptă apropierea ei prin spate. Trase adânc aer în piept și așteptă. Nervii erau întinși la maximum.

-Ești frumos, Oliver, zise ea venind în față. Întinse mâna și-l mângâie între pulpe, trecu ușor cu mâna peste erecția lui, apoi trasă cercuri pe partea inferioară a abdomenului. Cred că nu ai nici o zgârietură pe corp.

Îl examinează atent, trecându-și palmele pe coastele lui, spre spate, apoi coborî pe fese, rămânând mai mult peste coapse, de parcă ar fi vrut să-l cumpere, ca și când ar fi fost un pian Studebaker. Când li se întâlniră privirile, el aproape izbucni în râs. Holly avea acea privire, de Doamne-ia-mă, pe care o văzuse adesea pe fețele femeilor. Dar nu râse. Holly merita altceva. Era ca și când ar spune: Oh-Doamne-ia-mă-pe-veci-și-cred-în-tine-că-nu-mi-vei-face-nici-un-rău-dacă-cred-în-tine.

Fata aceasta știa să chinuiască un bărbat.

Oliver surâse. Era pregătit pentru ea. Era gata să dea la o parte stresul și tensiunea pe care i le va aduce dragostea pentru Holly. Era gata să râdă și să plângă cu ea, să o înveselească atunci când va fi tristă și să-i asculte supărarea când lumea o va dezamăgi. Voia să o strângă în întuneric și să se înfrupte din bucata aceea a ființei ei care așteptase prea mult să se coacă. O dorea. În întregime. Era pregătit pentru ea. Și ea zâmbea când își odihni mâinile pe bicepsii lui. Inima îi bătea atât de tare, că Oliver se temu să nu-i iasă afară din piept și să o lovească în obraji, își încleșta mâinile pe lângă corp. Știa ce va urma și-și plecă încet capul ca să-i ușureze calea. Holly îi auzea respirația sacadată și-i simți tensiunea din trup. Își ridică ușor capul și-i mângâie buza inferioară cu vârful limbii. Mușchii lui se contractară și deveniră rigizi ca oțelul sub palmele ei. Oliver era ca un animal

feroce din junglă care fusese dus dincolo de limitele răbdării, începând să bată din picior, așteptând momentul crucial. Des, mult prea des, Holly își împingea norocul prea departe.

-Te doresc, Oliver, șopti ea azvârlindu-și pantofii din picioare. El nu se clinti. Nu respiră. Holly își dezlipi mâinile de pe el, își desfăcu fermoarul rochiei, apoi se auzi un pocnet ușor al elasticului. Momentul era special și excitant. Ezită, apoi îi vorbi din nou.

-E bine dacă-ți spun că te iubesc? El dădu afirmativ din cap.

Încerca să o avertizeze că nu va mai răspunde de gesturile sale, că nu mai suporta, că se săturase să se joace cu el astfel, că nu voia să grăbească lucrurile, dar... O fracțiune de secundă, Holly își desprinse ochii de pe fața lui, își coborî bretelele sutienului, apoi lăsă totul să i se prelingă pe șolduri, cu o mișcare bruscă.

-Nu te sperie? Felul meu de a te iubi?

El dădu iar din cap și înghiți în sec privindu-i goliciunea. Valuri excitante îi spălară corpul, așezând straturi, straturi de senzații nebănuite și pasiuni neîmplinite. Și tot nu se temea?

Ei, poate că da, puțin, să nu explodeze. Dar de iubirea ei nu se temea. Era ca și când...

-E ca și când am fost așa dintotdeauna, spuse el, uitându-se vrăjit în profunzimea ochilor ei de culoarea ambrei, unde vedea amprentele trecerii timpului.

Dintotdeauna. Holly îi descleștă pumnii și-și înlănțui degetele cu ale lui. Se apropie de el, iar sânii i se atinseră de-abia perceptibil de pieptul lui, apoi îl sărută. Era dimineața Crăciunului, noaptea plimbărilor, ziua în care medicul stomatolog scotea aparatele de îndreptat dinții, Ziua absolvenților, ziua când permisele de conducere se lăsau acasă, primul sărut, primul cec de plată, sfârșitul unei slujbe bine făcute... era mult-așteptatul moment al vieții ei.

Gliver strânse mâna. Buzele lui se jucau cu ale ei, gustându-le, tacinându-le.

Tensiunea creștea. Gura îi era flămândă. Carnea se contopea cu carne într-un dans amețitor conceput de la începutul timpurilor. Cu o mișcare bruscă o luă de coapse, o ridică, i le depărta și i le așeză în jurul mijlocului său. Se întoarse ca să se așeze pe pat. Îi luă sânii în palme. Degetele ei mușcau din carnea lui, iar capul îi căzu pe spate, se arcui, apoi gemu în timp ce el se înfrupta din trupul ei.

Sângele păgân colocotea, inimile erau tatuete în ritmul sărbătorii, lumea se dădea înapoi lăsând un bărbat și o femeie singuri, într-o căutare comună.

Era ziua dinaintea Crăciunului și în toată casa nu se mișca nimeni, nici chiar...

Holly se cutremură, întrebându-se dacă se prinsese ceva în cursele de șoareci de

sub cadă sau de sub calorifer.Nu se mai uitase la ele,dar se gândea că era timpul să-l invite pe băiețelul de la apartamentul 12 C la o prăjitură și un pahar de lapte. Păcat că lumea nu putea scăpa ușor de șobolanii cei mai mari,se gândi ea, ghemuindu-se lângă Oliver,trăgând în piept mirosul pielii sale.Inima îi tresaltă de bucurie când îi simți brațele în jurul taliei și,în somn,îi făcu loc mai aproape de el.El nu știa.Holly închise ochii și se rugă mulțumind cerului.Donația lui venise în aceeași zi cu scrisoarea de la *Fundația Carey*,prin care erau anunțați că împrumutul acordat Clinicii Joey Paulson fusese reevaluat și urma să fie modificat după 1 ianuarie.Coincidența era prea mare.Nu se putea ca el să dea și să ia înapoi în același timp.

Nu știa.Fiindcă, așa cum se întâmplă cu magnații,*Fundația Carey* era condusă de o adunătură obiectivă,ca în multe cazuri,de avocați și contabili indiferenți și de consilieri plictisiți.El nu era decât un nume la fundație,fără atribuțiuni zilnice.

Holly putea pune pariu că Oliver nu știa nici măcar să dea cinci nume de organizații care primeau fonduri de la așezământul care-i purta numele.

Era bine așa.Nu se așteptase ca el să fie un supraom,sau să fie altfel decât toți oamenii bogați cu responsabilități financiare enorme.Înțelegea că el nu putea fi în toate locurile,sau să facă totul,să știe totul și să mai poată vorbi coerent,sau,să fie cu ea în pat în acest timp,cu trupul său cald și protector în jurul ei.

Înțelesese și se bucura că el nu știa că fundația lui era pe cale să o lase fără slujbă,fără să mai vorbească și de alte sute de persoane nevoiașe.Altminteri,cum l-ar mai putea iubi?

Nu avea de gând să-i spună,se hotărâse,pe când soarele lumina cerul cenușiu al dimineții,alungând întunericul din fereastră.Nu era răspunzător pentru viața ei.Nu avea nevoie de el ca să se lupte pentru ea sau să-și folosească influența pentru ca ea să obțină ce dorește.Se va duce ia audiere și-și va susține cazul.Îi va face pe acei membri din comitet,bine-îmbrăcați și grași,să vadă necesitatea menținerii Clinicii Paulson.Holly era o manipuloare a celor cu bani,astă făcea ea și se descurca de minune.Se bucura că el nu știe.

-Fluturașii aceia din capul tău mă opresc să dorm,spuse el,întinzându-se,apoi își lipi buzele de gâtul ei.La ce te gândea? E prea devreme să te gândești.

Holly râse și simți urechea lui lipindu-se de obrazul ei.

-Mă gândeam că trebuie să mă scol,dar cred că mă înșel.

-Ești o raritate.Femeia cu mintea la fel de flexibilă ca și trupul.

-O contorsionistă parșivă?

-Și ele sunt greu de găsit,mormăi el dând cearceaful la o parte și dezgolindu-i sânii.O mângâie ușor,coborî mâna pe pântec,apoi ajunse mai jos.Îmi place să-ți

privesc ochii.O sărută.Strălucesc precum praful de aur la început,apoi ca aurul topit,fierbinte și maleabil.

-Ai tăi se întunecă,spuse ea gâfâind și râzând fiindcă trupul i se încordase la atingerea degetelor lui între pulpe.Își puse palmele peste iochi.Negru.Ca un abis. Mi-e teamă să nu cad în el.El îi luă mâna și i-o așeză pe pat lângă pernă.Se ridică și se rostogoli peste ea.

-Haide,cazi în el,Holly,șopti el,depărtându-i genunchii cu ai săi,privind-o în ochi.E un loc feigur.Era oare sigur să cadă în sufletul lui Oliver? O chema și îi vorbea pe un ton cunoscut...ca dintotdeauna.Totuși,mai erau atâtea lucruri despre care nu discutaseră,lucruri nespuse încă,dar nu mai avea importanță.Îl cunoștea.În timp ce ar fi testat oricare alt bărbat,în Oliver credea cu tot sufletul.

Oh,o va dezamăgi la capitolul umanitate,știa.Nu era perfect.Se va mânia,va uita și va face o mulțime de gesturi reprobabile,la fel ca ea.Dar inima lui va fi deschisă în fața ei.Sufletul lui îi va fi credincios.Mintea lui nu va complota niciodată împotriva ei.Până în ultima clipă el va...Până în ultima lui clipă...Ceva i se rupse în suflet.Chiar și după ce va muri...chiar și după...Ceva plutitor, indescifrabil îi revenea în memorie.Chiar și după....

Holly gemu profund când Oliver îi dezmierdă sfârscul cu buzele.Starea de conștientă se topea și lăsase locul senzațiilor incontroabile.Memoria fragmentară dispăruse.Fiecare atom.al ei,fiecare atingere a limbii lui erau chinuri dulci.Își lăsă brațele moi și așteptă nerăbdătoare momentul suprem,iar el îi gusta pielea de pe coapse,de pe burtă.Cu degetele încleștate acum,în timp ce el îi depărta picioarele și se contopea cu ea,îl simțea pierzându-se în abisul ei,sfâșiată de o durere plăcută.Oliver era în același timp în ea,peste ea,lângă ea.Împreună formau un întreg.Împreună călătoreau în spațiu și în timp.Împreună cunoșteau împlinirea absolută.Împreună erau viața.

Înveșmântat cu un prosop mare,Oliver o lăsă în baie să-și termine „*treburile femeiești*”.Se simțea proaspăt după un duș împreună cu ea.Nu-și imaginase niciodată cum ar putea fi așa ceva.Zâmbi și-și aminti.Nimic nu putea fi la fel cu Holly...sau fără ea,se gândi în timp ce se așeză pe patul răcoros cu pielea înfierbântată.Era fericit și stătu așa câteva minute,apoi se răsuci pe burtă.

-Mor de foame,se văicări el sfâșietor.

-Doamne,Oliver,se auzi glasul ei ieșind din baie.Îl privi șocată.Nu mai ai de gând să termini? De-abia mai pot să merg.Oliver se uită încruntat la ea, surâse apoi,mândru de sine.

-Acum vreau să mănânc de-adevărat,îi explică el foamea subită.

-Asta îmi place la tine, Oliver. Îți ții nevoia fundamentală concentrată într-o zonă generală pe care o ții înfășurată într-un prosop de baie.

Oliver râse, dar nu se opuse. Holly merse în bucătărie desculță, cu un capot pe ea, iar el se tăvăli în așternut ca un cățeluș care aștepta să fie mângâiat.

-Ce sunt astea? întrebă el citind titlurile cărților de-a-ndoaselea.

-Astea ce? întrebă ea.

-Dicționarele străine? Avea un raft plin cu cărți în limbi străine. Câteva de pe un alt raft erau despre obiceiuri și practici religioase din diferite țări.

-Sărăcia nu are granițe, zise ea apărând în fața lui cu două cani aburinde de cafea, una fără zahăr. Numai oamenii au. Vrei fructe sau cereale? j E ziua ta norocoasă. Le am pe amândouă.

-Cereale, mulțumesc, spuse el, ridicându-se, apoi îi luă canile din mâini. O puse pe a ei pe un raft și bău dintr-a lui. Câte limbi străine vorbești?

-Numai italiana și spaniola foarte bine, spuse ea din bucătărie. Nu poți să crești în Los Angeles, într-o casă Spoletto, fără să le vorbești fluent pe amândouă. Nu-ți imaginezi de câte ori a trebuit să mă ofer să cer altceva de făcut. Reveni lângă pat cu două castronașe pline cu cereale și cu o cutie de lapte. O baie și atâția bărbați. Se cutremură scârbită și surâse. Râse și el. Apoi, în scurtul timp petrecut în oraș, când am ajuns aici, simțeam nevoia să învăț chinezește. Măcar cât să pot pune întrebări și să știu ce vorbeau despre mine când treceam pe lângă ei. Vrei zahăr în fulgi?

-Îmi iau eu, spuse el. Și nu te mai uita așa la mine. Mai teamă mi-e să nu fiu împușcat în cap, decât îmi e să mănânc prea mult zahăr.

-Am spus eu ceva?

-Nici nu era nevoie. Deci, știi pe cineva care vorbește vietnameza?

-Avem o comunitate de vietnamezi aici. Majoritatea vorbesc engleza și franceza, dar nu prea trec mulți pe la noi. Unii, mai bătrâni, își aduc copiii ca traducători. Eu prefer să vorbesc cu ei direct.

-De ce? Care e diferența? întrebă el fără prejudecată, curios doar. Veni să se așeze pe pat, lângă ea, după ce-și înobilase fulgii cu mult zahăr.

-În primul rând, e mai politicos și arată că te interesează. Poți afla multe dacă le înveți limba. Luă o lingură de cereale în gură, mestecă, apoi zise: Afli mai multe despre obiceiurile și modul lor de viață. Știi de ce au nevoie ca să supraviețuiască aici. Continuă să mănânce ca și când ar fi stat de vorbă despre ceva simplu și monden, ca o reclamă la TV, nu ca despre cheia păcii internaționale. Pentru Holly aceasta era rutina, trebuia să se poarte cu toată lumea politicos, amabil, să-i înțeleagă și să le dea ce poate.

Dar lui Holly cine îi dădea ceva? se întreba el privind-o mâncând. Nu trăia mult mai bine decât acei pe care-i ajuta, iar el știa că acestea era alegerea ei. Existau slujbe mai bune, plătite bine, ca și apartamente frumoase. Oare satisfacția locului de muncă compensează lipsurile?

Ar fi dorit să o înfășoare în mătăsuri și bijuterii, blănuri sintetice, fiindcă nu putea suferi crimele, mașini, multe mașini și o casă mare cu body-guarzi.

Voia să-i ofere totul înainte ca ea să vrea ceva, să-i anticipeze dorințele, să-i împlinească toate visurile. Să o știe în siguranță, apărată de toate nenorocirile.

Oftă. Mai ales, voia să nu fie critic cu ea, sau imparțial, când ea l-ar fi refuzat.

-La ce te uiți? întrebă ea privind-l cum o soarbe din ochi. Ți-am spus că la duș a fost ultima oară. Trebuie să plec.

-Nu ai nici măcar o zi liberă?

-Azi am liber.

-Atunci unde te duci? Vorbeai de muncă.

-Am spus că mă duc. În fiecare joi mă duc la Sf. Augustin. Sunt coafeză.

-Ce ești?

-Coafeză, răspunse ea râzând. Îi luă castronul gol și-l puse pe masă, apoi începu să-și ia hainele cu care să se îmbrace. Mă duceam doar în vizită la Sf. Augustin.

Doar ca să stau de vorbă, știi? Dar mi-era din ce în ce mai greu să le văd pe asistente și pe surori muncind și, ridică din umeri, într-o zi am pus mâna pe o perie și am pieptănat o doamnă. Apoi am intrat în alt salon și i-am pieptănat pe doi domni și pe două doamne. Înnebuniseam în ziua aceea. Bătusem recordurile, mergeam de la un pat la altul și-i făceam pe oameni frumoși...mă rog, cam așa ceva. Unul mi-a spus că nu avea rost să-i perii părul murdar, așa că l-am spălat pe cap; o doamnă voia să știe dacă pot să-i fac părul permanent, iar eu am zis că până ce voi reveni o să știu, după pare am avut de lucru o grămadă. Râse. Ridică mâna într-un gest măreț. Acum pensionarii își fac programări la Cheveux de Holly. Vin mai devreme cu ore, stau de vorbă cât așteaptă să le vină rândul.

Oliver se scarpină la ceafă încercând să-și deschidă mintea și să înțeleagă ce fel de viață ducea ea, dar ea se opri brusc.

-Asta e muncă benevolă, nu?

-Sigur. Nu-și pot permite să plătească o coafeză calificată, spuse ea, scuturându-și blugii, deși, după ce i-am ars unei biete femeii părul, am urmat o perioadă un curs de înfrumusețare. Doamne, ce întâmplare! Apoi, am învățat să fac permanente, să tund clasic, lucrând ieftin.

-Cât costă materialele pe care le folosești? voi el să știe. Deja în minte începu să i se contureze explicația. Tu cumperi toate astea și le donezi la Sf. Augustin, nu-i

aşa? Tu plăteşti soluțiile de permanent,șampoanele,balsamurile....?

-Nu e nevoie să mă bat cu pumnii în piept,Oliver.Nu costă prea mult.Totul este pentru femeile în vârstă.O sticlă cu vopsea este suficienta pentru trei persoane, iar o soluție de permanent ajunge pentru două persoane.Nu e prea mare lucru.

Răul era chiar aici,fiindcă patul ei era de mărimea unei cutii de pantofi,iar apartamentul într-o zonă deplorabilă! Dintr-un anume motiv nu-și putea mișca limba ca să-i spună cât de nebună era în altruismul ei.Era prea de tot,această Holly.Așa proceda ea.Acum avea răspunsul la una dintre numeroasele întrebări pe care și le pusesa asupra modului ei de viață.Măcar acum trebuia să se mulțumească și cu cât aflase.

Holly se opri în mijlocul camerei și-l privi.Mâna lui resemnată îi atrase atenția.Încearca din răspuțeri să fie un bărbat cu idei liberale,modern și să renunțe la instinctele omului-de-grotă.Se apropie de el cu pași mărunți.Se aplecă și-l sărută.

-Oliver,te iubesc.Am tot ce-mi trebuie.Acum am tot ce mi-am dorit vreodată.

Avem-destul timp pentru noi.Îți promit.Îl mai sărută o dată.Oamenii aceia așteaptă cu nerăbdare joile.Ca și tine.Termin până la cinci,iar dacă te întorci la șapte,o să pregătesc cina și o să te aștept cu muzică în surdină.

El îi zâmbi,iar ea clipi des,Oliver râse.O luă de marginile rochiei și o așeză între genunchii săi mișcându-și mâinile pe coapsele ei,apoi pe fesele delicate.

Ea îl mângâie pe obraji,ce obraji minunați avea!apoi îi îndepărtă câteva fire rebele de păr de pe frunte.Simțea mâinile lui calde și tandre pe spate,calde, tandre și unice.Era atâta dragoste în el,iar el ce îi cerea era timp,ca să i-o poată dărui.

-Până la șapte o să fii terminată,spuse el.Mergem undeva să mâncăm.

Holly surâse cu șiretenie.

-Dacă preferi mâncarea chinezească,o putem mânca și în pat.

-Bună dragule.Te deranjez? îl întrebă mătușa lui la telefon.Înainte ca el să poată răspunde,continuă: Am fost îngrijorată pentru tine de ieri.

Aseară nu ai fost acasă și nici la apartament nu mi-a răspuns nimeni...Mai ești supărat pe mine?

-Nu.Cum aş putea fi supărat și îndrăgostit în același timp?

-Oh,Doamne,erai atât de necăjit că nu știam dacă mă vei ierta vreodată.

-Te-am iertat.Dar incidentul nu era uitat.Oricum,zise el prefer ca de acum încolo să hotărâsc eu pentru mesajele pe care le primesc.De acord?

-Da,dragule,spuse ea gânditoare.

-Ce mai pot să fac pentru tine?

-Nimic,dragule.Voiam doar să-ți amintesc da cina de mâine seară.Ai fost atât de ocupat,încât ai uitat să o inviți pe Barbara.

-Unde să o invit?

-La cină,dragule.E ajunul Crăciunului.Mereu o sunai și o invitai să ia cina cu noi,în familie.

-Nu.Tu o sunai mereu și-mi aminteai să o invit.

-Face parte din tradiție,spuse ea râzând.

-Ei bine,anul acesta să nu o mai inviți,Elizabeth.Nu cred că voi fi prezent.

-Să nu fii prezent,dar Oliver e Ajunul Crăciunului....începu să vorbească despre familie și tradiție,iar el nu se gândea decât la Holly.Crăciunul fără Holly.Primul lui Crăciun cu Holly,primul dintre ele care vor urma.Voia să fie ceva deosebit,o zi de care să nu o uite niciodată.

-Elizabeth,trebuie să închid,spuse el întrerupând-o tocmai când vorbea despre importanța sărbătoririi cu cei dragi,despre incertitudinile vieții dacă rudele vor mai fi sau nu în viață anul următor.Invită pe cine vrei,o să încerc să vin Pune și un tacâm în plus,fiindcă vin cu un musafir.

-Dar Barbara?

-Poate să invite și ea pe cineva.

Ce zi! Ce zi! Oliver era mulțumit de sine când junse în parcare de la Sf.

Augustin.Fusesse Dart ocupat și totuși reușise să ajungă să o ia pe Holly,la timp.Își spunea că trebuia să o ajute să economisească un bilet de autobuz,dar de fapt,voia să o vadă mai repede.Acesta era motivul său.

Nu fusese niciodată în centre de recuperare...nu i se părea că *St Augustin* era diferit de un spital.Mirosul era identic,iar culoarele lungi cu uși și vopsite în verdele tipic,liniștea ciudată care înăbușea sunete necunoscute,totul avea o aură de durere și de boală.Spitalele sunt spitale,așa credea el,iar *St Augustin* era mai rău ca un spital,își zise el copleșit.

-Pot să vă ajut cu ceva? îl întrebă o femeie în halat alb și pantaloni bleu.Trecu repede pe lângă el,intră pe o ușă,apoi reveni.Se pare că nu vă pot ajuta,continuă ea.Sunt nouă aici și nu găsesc baia; nimeni nu mă ajută să schimb cearceafurile și...mă rog,o să încerc.Sper că nu vindeți nimic.

-Nu.Caut pe cineva,spuse el zâmbind.

-Slavă Domnului.Pe pacienți știu unde să-i găsesc.Scoase o foaie de hârtie din buzunar și o despături.Cine e?

-Domnișoara Loftin.

-Loftin,Loftin.Urmări cu degetul pe listă,ca mera cu numărul 307.Luați liftul două etaje,apoi descurcați-vă.Scuze.Nu e mereu așa și sper că nici eu nu sunt mereu așa,dar suntem în criză de personal,iar eu răspund la telefon,lucrez la birou și îi ajut pe pacienți și...mă rog,până la sfârșitul sezonului.Plecă bombănind.Epidemie de gripă,fir-ar să fie.Aici mereu e așa,dar le e teamă să-mi spună,le e teamă că voi pleca și ar trebui să..,

Încruntat și stânjenit,Oliver urcă în lift.Pe fiecare parte erau coridoare lungi,iar în camere se părea că activitatea era mai în toi decât jos,în hol,lumina pătrundea prin ferestrele mari de la catetele holului și atmosfera era mai plăcută.Totul era decorat ca pentru Crăciun,unele podoabe păreau mai vechi decât clădirea însăși. Un bătrânel n cărucior îi făcu semn cu mâna,iar el îi zâmbi stângaci.Biroul asistentelor era chiar în fața lifturilor,la etajul al treilea,dar nu era nimeni înăuntru.Nu era singur pe culoar.Oameni în cârje,cărucioare și bastoane se deplasau încet între cariere.Unii era susținuți cu centuri de cărucioare fi stătea pur și simplu pe culoar.

-Sunteți scamator? se întoarse și văzu o asistentă îmbrăcată în bleu.Nu păreți scamator.

-Nu sunt.

-Ah,bine,atunci cu ce vă pot ajuta?

-Caut camera 307.

-E mai jos,în hol.Să vă conduc.Tânăra se întoarse către un bărbat în cârje și-i spuse: Domnul Pope? Camera de zi este în direcția aceea,vă amintiți? Mai bine veniți după noi.Deocamdată nici eu nu mă descurc prea bine pe aici.

Spuneți-mi,nu ați-vrea să o ajutație pe doamna Quinn? întrebă ea arătându-i lui Oliver o bătrânică surzătoare care venea cu căruciorul chiar în spatele lui.

-Drăguțule,am nevoie doar să mă împingi puțin,spuse aceasta,arătând spre culoar.Pe acolo,pe acolo.Așa.Acum fă-mi vânt mai cu forță.Oliver se uită după asistentă,iar aceasta îi zâmbi,dând din cap.

-Îi place să simtă vântul în păr.Când te afli în zona crepusculară,faci cazonării, se gândi el împingând căruciorul.Era uimitor,dar chiar dacă ar fi împins-o pe bătrână cu o catapultă,nici atunci căruciorul nu ar fi avansat mai repede.

-Scuze,dar nu m-am putut abține,spuse asistenta,făcându-i semn cu capul.Trei-zero-șapte.

-Aici e mereu astfel? întrebă el.

-Nu,răspunse acesta,trăgându-l de lângă un bărbat care părea în transă.Dar vin scamatorul,Crăciunul și colindătorii de la școala elementară în seara asta și suntem cu toți nerăbdători.

-Înțeleg,zise el,privindu-l pe bărbat.

-Știți,îmi păreți cunoscut.Ne-am mai întâlnit? Ea nu-i părea cunoscută,dar...

-Se poate.Am fost la petrecerea pentru adunarea fondurilor,săptămâna trecută.

-Așa este.Criminalul notoriu.O căutați pe Holly?

-Da.Voiam să o duc acasă.

-Să-i spun că ați venit,atunci.

-Mulțumesc,zise el,ieșind din camera de zi.O aștept aici.

-Sigur nu vreți să rămâneți să vedeți scamatorul?

-Poate că data viitoare,spuse el hotărât.Oliver era uimit.Cum putea Holly suporta acest loc? se întrebă el,îndreptându-se către camera 307.Lucra în sărăcie și își petrecea zilele libere într-un ospiciu.Femeia despre care el spusese că era gravidă trecu pe lângă el cu un grup de curioși.El îi zâmbi și primi o înclinare a capului,rece și politicoasă,cei din spatele ei păreau mai tineri,dar și ei erau la fel de infirmi și ciudați.Prin hol,mai departe,văzu câțiva tineri.

Era uluit.Pe o plăcuță scria Loftin,așa că deschise ușa și închise ochii.Slăbiciunea lui îi întorcea stomacul pe dos? Sau era ceva mai rău? Simțul lui al perfecțiunii umane era insultat de vederea bolii și a slăbiciunii? Tremura în interior și încerca să scape de slăbiciunile proprii,acelea ale minții și ale inimii.Era un lucru să crezi în demnitatea sufletului omenesc și cu totul altceva să te porți conform acestor percepte.Ar fi constituit bigotism de primul grad,dacă nu ar reuși să-și apropie credințele de acțiuni.

Pe culoar se făcu liniște.Oftă,apoi deschise ochii.Simți o jenă în stomac.Fiecare pacient era o ființă superioară,în comparație cu starea lui de acum.Iar Holly...Ce va crede despre el? Doamne,cum și-ar fi dorit să semene cu ea; să fie deschis,iubitor-de-toate și dedicat.

Se uită prin cameră,tulburat.Nu era un birou.Nici un depozit pentru materiale de cofură.O lumină slabă dădea camerei un aspect sumbru,lumina din plafon era stinsă,doar ventilatorul era pornit.Un pat cu o cuvertură colorată,un dulap vechi cu sertare,un brad artificial de Crăciun,un scăunel și o lampă,cam astea se vedeau.Avansa în centrul camerei.În penumbră stătea o femeie...era un bărbat cu păr lung,cărunt.Nu,era o femeie.Îl privi drept.

-Scuzați-mă,spuse el îngrozit.Îl privise oare de când intrase? De ce era atât de tăcută și imobilă? îi era teamă de el? Scuzați-mă,nu am vrut să vă deranjez.Am greșit camera.Dădu să iasă,dar zări plăcuța de la capătul patului.

Loftin,Carolann.Carolann Loftin? Loftin era un nume destul de des întâlnit,dar nu era obișnuit,în anii petrecuți adorându-l pe unchiul Max învățase câte ceva,iar acum se gândea la șansele unui spital care avea doar două femei cu numele de

Loftin, una ca pacient, iar cealaltă voluntar. Se apropie.

-Sunteți...Nu sunteți cumva rudă cu Holly? întrebă el. Femeia rămase nemișcată.

-Holly Loftin? Cea care lucrează aici? Face pe coafeza? E voluntar? Nu primi nici un răspuns. Oliver veni și mai aproape, se aplecă și privi mai bine. Poate că se înșela. Poate că bătrâna dormea. Nu. Îl privea fix-privea prin el, de fapt. Avansă un centimetru. Bătrâna stătea în cărucior, cu brațele strânse în poală. Purta o vestă de pânză peste o pijama roșie, țipătoare și era legată la spatele căruciorului ca să rămână în poziție dreaptă. Stătea ca o stană de piatră.

-Mă numesc Oliver Carey, spuse el, nesigur, ghemuindu-se lângă cărucior. Căuta în trăsăturile împietrite ale bătrânei asemănări, luând în considerație ravagiile timpului, suferința, boala, dar nu descoperi nimic. Femeia nu fusese o frumusețe, dar Holly nu era oare ceea ce alții ar numi „o figură ștearsă”? Era drăguță la înfățișare, vaselă, dar frumusețea ei era mai mult interioară. Frumusețea era în ea... Întinse mâna și întoarse abajurul lămpii către femeie. Avea ochi căprui și pielea pământie. Ochii apoși străluceau ca praful de aur în nisip. Erau ochii lui Holly, dar lipseau înțelepciunea și căldura acestora. Se răsuci când auzi mișcare la ușă.

-Văd că ai cunoscut-o pe mama, spuse Holly.

CAPITOLUL 8

-Deci, ce părere ai, Carolann? întrebă ea, intrând în cameră. Nu ți-am spus eu că e frumos?

Oliver o urmări cum se apropie, înmărmurit. Ca și când ar fi făcut-o de sute de ori, în aceleași condiții, se întinse și-l sărută pe buze.

-Bună, îi spuse, bucuroasă că îl vede.

-Bună. Vocea îi suna strident.

-E și înalt, spuse ea adresându-i-se bătrânei ca într-o conversație adevărată. Îmi plac bărbații înalți, știi? Sunt mai potriviți când ai ceva pe ultimul raft. O mângâie pe părul aspru pe care i-l periașe și-l strânsese la spate cu o clamă, apoi îi zâmbi iar lui Oliver. Despre ce ați vorbit?

-De-abia am ajuns, spuse el fâstâcit. Avea o sută de întrebări la care să i se răspundă, dar după comportarea ei, nu părea nici locul, nici momentul potrivit.

-Ați făcut prezentările cum se cuvine?

-Da, i-am spus cum mă numesc. Se simțea ca un ingrat fiindcă făcuse prezentările atât de simplu.

-Bine. E tăcută, dar asta nu înseamnă că nu aude. Nu-i așa, Carolann? se aplecă în dreptul feței acesteia. Acum plec, dar mâine mă întorc. E Ajunul Crăciunului. O să-ți cânt. O să deschidem cadourile în dimineața de Crăciun, dacă vrei și tu?

Holly o sărută pe obrazul veștejit, o îmbrățișă și o mângâie pe umăr. La revedere. Somn ușor, îi mai șopti. Rămase rânzând când îi văzu figura lui Oliver.

-Spune la revedere, Oliver, îi aminti ea. Cuvintele ei îi rămaseră în minte. Totul părea ireal, ca într-o glumă proastă care se încheia cu un râs isteric.

-La revedere. Mi-a părut bine că v-am cunoscut, doamnă Loftin. Holly râse.

-Domnișoară Loftin, te rog. Carolann nu e măritată. Devenea din ce în ce mai curios. De-abia se abținu până ce Holly își luă haina, sacoșa, mai spuse la revedere o dată, apoi ieșiră din camera lui Carolann.

-Of, de unde să încep, zise ea tăindu-i orice șansă de a întreba, fiindcă avea multe să-i spună.

-Încearcă de la început, o sfătui el, deloc surprins că era gata să-i ofere informațiile intuite. Dacă ar pătrunde în mintea lui, ar observa acolo un mare semn de întrebare.

-Hmmm... Se gândea. Cred că trebuie să încep de unde familia Spoleto a încercat să mă adopte. Aveam nouă ani. Eram la școală și mă pregăteam pentru prima comuniune catolică. Urmam la școala catolică, ți-am mai spus?

-Nu.

-Da. Dar am început mai târziu. Nu știam nimic despre religie, așa că aveam nouă ani și atunci am fost botezată, apoi am primit Comuniunea așa cum mama și băieții o primiseră. Voiam să fiu ca toată lumea. Mă simțeam departe de toate. Dar există reguli împotriva îndochinării copiilor adoptați despre o religie, fără permisiunea tribunalului sau a părinților naturali. Mama știa cât de important era pentru mine să mă integrez ca un copil obișnuit. Nu voia să facă vâlvă cu cei de la orfelinat, de teamă să nu mă ia ei înapoi, dar de data aceasta a crezut că merita. Credea că Dumnezeu este puterea pe care o voi putea lua cu mine oriunde voi merge. Judecătorul a refuzat-o și atunci a început formalitățile pentru adopție. Eram la ei de un an sau chiar doi, nici un părinte nu mă ceruse încă, așa că a încercat. Noapte bună, Linda. Noapte bună Rosa. Ne vedem mâine? spuse ea celor două fete din hol. Atunci, vă doresc un weekend plăcut. Ne vedem luni. Unde rămăsesem? întrebă ea luându-l de braț.

-La familia Spoleto, când au încercat să te adopte.

-Oh, da. Păi, după ce mi-au spus mie și celor de la asistența socială, după ce au discutat și cu ceilalți copii ai mamei, judecătorul a fost de părere că totul era în regulă, cu o mică excepție. Mama mea naturală trăia încă, dar nu ceruse să mă ia în custodia ei. Făcu o pauză și se uită în jos. Aceasta era o noutate pentru mine. Chiar dureroasă. Eu crezusem că e moartă. Nu o cunoșteam. Nu îi știam decât pe cei în ale căror case stătusem până atunci.

-Holly,îmi pare atât de rău.Nu trebuie să-mi mai spui nimic.

-Ba da,spuse ea,pășind în lift.Trebuie să știi.Trebuie să te hotărăști și să iei decizia dacă poți trăi sau nu cu ceea ce sunt.

-Holly,nu contează.Vedea speranța din ochii ei,dar nu era gata să-l creadă în această privință.Oliver ar fi vrut să facă orice ca să o convingă că pentru el nu conta trecutul ei-poate că timpul va hotărî în acest sens,se gândi el.

Bine.Continuă.Ieșiră din lift,traversară culoarul,iar Holly își luă la revedere de la o soră care tocmai venea.Ieșiră în aerul rece al serii.Oliver nu-și mai amintea nici un miros,poate numai pe cel al lui Holly,cald și pasional.

-Ei,ea nu murise dar nu mă voia,însă nici nu renunța la custodie.Deci,asta era cu mine.Toți prietenii mei urmau să primească taina Comuniunii,iar eu stăteam în strană.Când ei stăteau la rând,să primească și confirmarea,eu tot în strană stăteam.Mama și-a dat toată silința.Îmi spunea că nu era chiar atât de important să primesc îmi-i părtașania,ci că era important să mă pregătesc,cu inima și cu sufletul,să le primesc.Nu prea era o consolare.De fiecare dată când stăteam în strană singură mă gândeam la mama mea adevărată,aceea pe care o crezusem moartă.Oliver o ajută să urce în mașină,apoi se așeză la volan.

-Dar nu s-au terminat toate aici.Îți imaginezi câte documente sunt necesare unui copil pentru adopție? De fiecare dată se întâmplă ceva.Cererea pentru obținerea permisului de conducere,sau cererea unui împrumut de la stat pentru colegiu sunt ca și când ai cere un amendament la Constituție.Mama și cu mine stăteam ore în șir completând formulare,până ce ne amorțeau de-getele.Râse,privind pe fereastră.Carolann Loftin mi-a dat viață,dar Maria Spoleto m-a făcut să o prețuiesc.E o femeie de caracter.Nimic nu era prea dificil,dacă mergeam împreună.

-Atunci,cum ai găsit-o pe Carolann? întrebă el după o clipă de tăcere.

-De ce.Am să-ți spun mai întâi de ce am găsit-o.Eram furioasă,zise,cu emoție în glas.O uram,o uram din toată inima.O uram fiindcă de fiecare dată când cineva râdea de mine sau îmi spunea ceva,trebuia să le explic.O uram pentru că mă lăsase și pentru că nu voia să mă dea mamei.De când a venit la noi asistentul social am început să o urăsc.Mama se temea că nu era destul de curat în casă,sau că eram prea slabă și că mă va lua de acolo.O uram fiindcă mă născuse diferită de ceilalți.Fiindcă mă temeam și eram singură.O uram pe Carolann de fiecare dată când mă priveam în oglindă.Holly tăcu.Oliver se bucură.Nu mai voia să asculte continuarea.Era curios,dar îl durea să o știe pe Holly că re trăiește toate acestea.Când reîncepu să vorbească,tonul era mai scăzut.

-Deci,când am absolvit colegiul,acum că știi că studiasem psihologia și

sociologia,eram tânără și neștiutoare,gândeam foarte mult pe vremea aceea...Așa că m-am hotărât că,peu a mă purifica de mânia care mă stăpânea,aveam nevoie să mă confrunt cu mama mea naturală și să-i spun exact ce gândesc despre ea.

-Și din cauza ta a ajuns în comă?

Oliver era la fel de șocat de cuvintele sale ca și Holly.Se uitară unul la altul.Apoi au început să râdă.

-Oh,Oliver! Ești îngrozitor.

-Dar e monstruos.Nu-mi vine să cred că am spus asta.Iartă-mă,Holly,se scuză el evitându-i privirea.

-Să nu-ți ceri scuze,spuse ea răsând.E bine să mai râzi din când în când.

Oliver ezită să o mai întrebe ceva,de teama reacțiilor sale care i-ar putea adânci durerea.Dar ea avea dreptate.El trebuia să știe,voia să știe tot ce era de știut despre ea.Nu pentru a judeca,doar pentru a ști.

-Ce s-a întâmplat? Cum ai găsit-o?

-Aveam pe atunci douăzeci și doi de ani și am făcut cerere pentru închiderea dosarului meu.Am căpătat numele ei și i-am aflat adresa.Făcu o pauză.Cartierul Chinezesc,SanFrancisco.

-Cartierul chinezesc?

-Aceasta era adresa ei cunoscută.Mai urmau vreo douăzeci.Mi-au trebuit vreo optsprezece luni ca să o găsesc,spuse ea coborând din mașină,în fața casei sale.

-Deci era aici,în Oakland,trase concluzia Oliver,venind lângă ea.

-Nu.Dosarul ei era aici,dar ea era internată într-un ospiciu.

-Din statul Napa?

-Din Vacaville,spuse Holly,de parcă numai cuvântul îi făcea limba să-i sângereze.

-Holly,zise el dezgustat de chinul prin care știa că trecuse până să descopere locul.Ea deschise ușa și intră.

-Nu se cuvenea să rămână acolo.Nu făcuse rău nimănui,era doar...bolnavă.Au aruncat-o în primul pat liber pe care l-au găsit.Nu suportam să o văd acolo.În următorii patru ani am stat de vorbă cu doctori și cu avocați ca să o scot de acolo.Ce loc îngrozitor,continuă ea urcând scările.Mi-au trebuit mulți bani și timp pierdut prin tribunale,mai mult decât am petrecut la cursuri în colegiu,dar până la urmă am scos-o.Acum trei ani.*St Augustin* nu e hotelul *Ritz*,dar e curat și o tratează cum trebuie...plus că ne permitem.

-Noi?

-Eu și statul California.Am făcut un târg,eu îi las în pace,iar ei îmi plătesc

jumătate din cheltuieli, care însumează cam cât ar plăti pentru un loc la spitalul de stat, dar așa ei rămân cu un pat liber, pentru un alt biet suflet cu care nu știe nimeni ce să facă. Holly știa că era cam dură cu domeniul psihiatric, ramură medicală pe care puțini o cunosc și foarte puțini o acceptă. Știa că era o zonă a alegerilor limitate pentru doctori, familii și victime. Știa că varianta ei de a o scoate pe Carolann din instanța specială nu era recomandată nimănui. Știa... dar gândea la fel.

-Familia Spoletto știe de toată povestea?

-A trebuit să-i spun mamei până la urmă, zise ea deschis, apoi intră, își scoase pantofii și haina. Când m-am îmbolnăvit, ții minte că ți-am spus de accident? Nu am putut să-mi plătesc spitalizarea.

Am trecut-o pe ea ca ruda cea mai apropiată, acolo unde lucram, așa că spitalul și-a cerut banii de la ea. A plătit desigur, apoi a venit în vizită. Eu îi spuseseam că toate erau în regulă, cât de bine mă simțeam și că fac bani mulți... mă rog, ea a venit să vadă cu ochii ei. Holly făcu un gest spre cameră, apoi se așeză pe canapea. Nici nu-ți închipui ce criză a făcut când a văzut mizeria de aici.

Oliver își ridică o sprânceană. Deci, era o declarație deschisă împotriva sistemului. Nu locuia într-o văgăună de bună-voie! Ar fi dorit să-i cadă în genunchi și să o venereze. Deci exista speranța unui dormitor mai mare și a unei saltele fără cocoloașe.

-...și știi că nu călătorește singură, adăugă ea. Bobby și Tony au venit cu ea. Încă două-crise. Vecinii credeau că Mafia mi-a invadat casa și nu au mai ieșit din casă câteva zile. Doamne, ce încurcătură a fost, iar eu eram tot bolnavă! Dădu încet din cap... Nu am avut nici o șansă.

-Dar ei îți dau bani? Te ajută cu Carolann?

-O vreme da, până ce am internat-o și mi-am găsit un post permanent. Eram dată mereu afară fiindcă-mi luam zile libere și fugeam la avocați, spuse ea ca fapt divers. Nu eram angajatul ideal. Dar mai târziu, când m-am aranjat, i-am rugat să nu mai trimită bani.

-De ce?

-Familia Spoletto este foarte inimosă și darnică. Sunt și foarte mândri. Se descurcă cu propriile lor puteri. Nu trăiesc unul pe spinarea celuilalt, au viețile lor. Iar eu sunt și o Spoletto și o Loftin. Pot să mă descurc singură.

Altă bucațică din joc își găsisese acum locul. Oliver vedea ca pe o ironie faptul că o supradoză de mândrie Spoletto se îmbina cu generozitatea ei înnăscută, mai ales că dădea altora toți banii pe care-i câștiga.

-Au fost mârniți când le-ai spus ce ai făcut pentru Carolann? Se așeză lângă ea.

-Cred că băieții da,poate,puțin.Se simțeau cam vinovați pentru că nu eram fericită și se temeau că mă dezamăgiseră într-un fel,așa încât m-am dus să o caut pe mama.Mama Spoletto m-a înțeles.Chiar de la început știa de ce nu mai puteam să o urăsc în continuare.

-De ce? Holly ridică din umeri.Acum totul părea foarte simplu și evident.

-Fiindcă ea mă născuse fără voia ei.Era prin anii 70 când erau interzise avorturile,dar asta nu însemna că nu se făceau.Mai ales în lumea ei.

-De unde știi ce fel de om era?

-I-am citit dosarul.Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă declar unica ei rudă și să obțin eu custodia ei.Apoi puteam să-i capăt dosarul,să vorbesc cu doctori,cu avocați.Se cutremură.Aversiunea ei pentru doctori și avocați era la fel de mare ca și față de cei cu bani mulți.Era o... rătăcită,dintr-un orașel pestriț din Idaho.O hippie,cred.Un nimic.Cineva care se droga.S-au făcut niște arestări pentru droguri înainte să mă nasc eu.Până la prima mea aniversare,ajunsesem amândouă dependente de droguri.Asta scria și în dosarul meu.Mă născusem prematur și am fost bolnavă mult timp,norocul meu fusese că se găsiseră familii care să mă țină în grija lor,spuse ea gânditoare.Cred că acesta e motivul pentru care nu mă simt bine printre chinezii din cartier, chiar din clipa când am venit: aici,și față de care simt o repulsie obsesivă.

Oliver râse înțelegător.Și ea zâmbi.Nu putea să nege că munca în salturi dăunează sănătății ca și drogurile,dar prefera să faccă asta,ca mijloc al aceluiași scop de atins în final.

-Deși o vreme acolo...începu ea,apoi căzu pe gânduri.

-Ce? întrebă el curios,rezemându-și mâna pe canapea,apoi începu să se joace cu părul ei.

-Acolo,o vreme se tot interna în clinici,spitale,unități de recuperare,încercând să renunțe.Poate că încerca asta ca să fie cu mine? Nu știu.Poate că asta vreau să cred.Poate că vreau să cred că a acceptat să urmez la școlile acelea și m-a făcut să neg religia,apoi nu a fost de acord cu adopția fiindcă mă voia înapoi.Poate că mă înșel,nu știu.Oftă.Nu voi ști niciodată.Până la șaptesprezece ani devenise psihopată din cauza drogurilor.Devenise schizofrenică,paranoică și stătea internată nouă luni pe an,timp de cinci ani,în ospicii și case de nebuni.Cu doi ani de zile înainte să o găsesc,și-a pierdut graiul.

-Deci,nu mai poate vorbi? Niciodată?

-Nu.Mai mult e liniștită.Se mai enervează din când în când și practic trebuie să o desprinzi de pe pereți,dar...nu prea des.Cei de la *St Augustin* sunt cam împotriva ținării ei acolo.

Nu vreau să spun că se va face mai bine,dar aceasta este ideea lor despre o clinică de recuperare.

-Dar ceilalți se fac bine? întrebă el,gândindu-se la minuni.

-Încearcă.Toți doresc asta.Unii merg chiar acasă pentru scurte perioade.Nici unii nu sunt considerați rezidenți permanenți,cu excepția lui Carolann.Nu te-ai simțit bine acolo,nu?

-Nu,recunosc el.

-Nu face nimic.Te simți mai uman.E groaznic să te vezi pe tine însuși în oamenii aceia.Șmecheria este să-i privești cu inima și nu cu mintea.Așa făceam și eu cu Carolann,tot timpul.Mă uitam la ea și mă întrebam....

-Ce?

-Cum a ajuns astfel.Nu din cauza drogurilor,dar...De ce? De ce ea și nu eu? De ce viețile unora ticăie ca niște ceasuri,apoi se opresc? De ce sunt unii terfeliți ca niște pantofi de sport? Nu-i spunea nimeni ce se întâmplă? Nu vedea nimeni în ce stare era? Pe ea nu o iubea nimeni ca pe mine?

Oliver rămase tăcut,încercând să digere tot ce auzise,povestea,emoția din glasul lui Holly,nenorocirea lui Carolann.Nu știa ce să spună.Ceva din el dorea să-și ceară scuze,dar de ce un om trebuia să ceară iertare pentru întreaga omenire?

Ar fi dat orice ca situația ei să fi fost alta,ca și i viața lui Carolann.

-Deci,ce crezi? întrebă ea ridicându-se și privindul.Mai poți iubi pe cineva care vede ouăle prăjite ca pe costița afumată,în timp ce se gândește la mama ei?

Zâmbetul cald din ochii lui îi dădu răspunsul,apoi Oliver îi închise,înciudat pe viață..De ce trebuia să-l întrebe așa ceva? De ce se întreba pe sine? De ce pur și simplu nu știa că o iubește? De ce nu lua asta ca pe un adevăr solid și imuabil, așa cum aerul este necesar,ca și apa,pentru a supraviețui?

Când o privi din nou,ochii îi erau neclintiți și hotărâți să stabilească adevărul odată pentru totdeauna.

-Dacă acest cineva ești tu,tot te iubesc,îi zise,mângâindu-i obrazii,apoi o luă de gât.Te-aș iubi și dacă ai avea un corn în frunte.O sărută pe frunte.Te-aș iubi și dacă ai avea un singur ochi aici,în loc de doi.Dacă ai avea nasul de elefant sau buze de ornitorinc.Holly râdea,iar el se uită sever în ochii ei.Un singur lucru nu aș accepta niciodată,

-Ce anume? întrebă ea urmărindu-i degetele care începuseră să-i descheie nasturii de la bluză.El îi ridică bărbia,ca să-l privească în ochi.

-Nu aș suporta să nu te iubesc,spuse simplu și sincer.Poate că ea îl crezu,fiindcă i-o spusese clar și simplu.Nu se întreba de ce sau ce anume iubea la ea.Nu pune la îndoială siguranța lui.

Nu făcea speculații de timp și nici nu observa diferențele dintre ei. Adevărul că se iubeau era scris în piatră de mâna puternică a Destinului, indestructibil, veșnic și unic. Oliver o sărută încet, sigur, profund. Cu o predestinare demult hotărâtă, ei merseseră cu același avion la Los Angeles, dinainte ca ei să-și dorească o parteneră a sufletului, dinaintea nașterii omului.

Oliver îi scoase bluza de lână și dădu peste un tricou pe care-l purta pe dedesubt. Când văzu că nu se putea atinge direct de ea și că nu-i putea simți corpul cu care să se joace, pe care să-l mângâie și să-l guste, murmură ceva și se ridică.

Șocul aerului răcoros asupra pielii dezgolite, încinse, apoi simțurile trezite de mișcarea lui bruscă prin care o întinse pe canapea o făcură să deschidă ochii. O amuza să-l vadă cum se luptă cu mânecile cămășii, nerăbdător să-i simtă pielea lipită de a lui.

-De ce te grăbești? întrebă ea zâmbind.

-Nu mă grăbesc, spuse el distrat, desfăcându-și cureaua și trăgându-i pulpele mai jos, în dreptul alor lui. Se lăsă ușor peste ea, iar pleoapele i se închiseră lent când îi simți inima bătând lângă a lui. Deschise ochii și o privi rapace, în timp ce se mișca deasupra ei.

-Știi ce faci, spuse ea chicotind.

-Bine, răspunse el. Sunt cam prea excitat ca să am timp să-ți explic.

-Nu, voiam să spun că știi ce faci de fapt. Oliver își ridică bărbia și o privi mirat.

-Da, ce fac de fapt?

-Încerci să-mi distragi atenția.

-Corect. Asta fac, spuse lipindu-și gura de gâtul ei. Trupul ei se cutremură la atingerea buzelor lui. Tresări când o mușcă ușor, cu buzele de lobul urechii.

-Nu o să ai succes, spuse ea foarte puțin convingător. El o privi zâmbind și o întrebă din ochi:

-Vrei să punem pariu?

-Nu, insistă ea, știu ce ai făcut, dat tot nu va merge. Ai uitat să aduci cina, nu-i așa? îl întrebă. Iar acum ți-e foame și crezi că dacă mă iubești puțin te iert și pe urmă sar să-ți pregătesc ceva de mâncare.

-Of, da, spuse el clătinând disperat din cap. Se întâmplă, domnișoară isteță, că atunci când eu răspund de mâncare, o mâncăm cum vreau eu și prefer desertul înaintea primului fel. Oricum, chiar în acest moment desertul este primul fel.

-Cum?

-Ai spus cina la șapte și vom mânca la șapte. Acum e...șase și un sfert, așa că stai liniștită, închide gura și bucură-te de ce ai.

-Vai, dar ce convingător ai devenit, spuse ea râzând și zvârcolindu-se sub

greutatea lui în timp ce o săruta cu poftă pe sâni, pe burtă, apoi iar pe sâni. Jocul continuă până ce Holly gemu și-și arcui spatele, apoi Oliver se înfruptă din celălalt sân cu o poftă nebună. Îi spuse:

-Ești o pacoste.

Cina fu servită prompt la ora șapte...pe farfuriile de porțelan, din tăvi de argint, adusă de un chelner în smoking de la restaurantul *Won Chow* din San Francisco. Lumânările erau aprinse și pe masă erau trandafiri aranjați în stil chinezesc, în vase de cristal. Fața de masă fină puneă în relief tacâmurile de argint și bețișoarele tradiționale. Holly era obișnuită cu ele și mânca veselă, iar Oliver stătea înfășurat în cearceaf pe patul cu salteaua cu cocoloașe.

-Uite, citește tu întâi, spuse ea, ducându-i o prăjitură norocosă.

El se zvârcoli în pat, desfăcu ambalajul și citi:

-*"În această seară voi avea noroc"*.

-Of, oprește-te. Nu scrie așa. Dă-mi să văd.

-Nu, nu. Ai dreptate. Scrie: *„Dacă numele tău rimează cu Jerry, vei avea noroc în seara asta"*.

-Oliver, dă-mi să văd.

-Nu, nu. Acesta e norocul meu și-mi place. Tu citește-l pe al tău.

Holly mestecă jumătate din prăjitură și despături bucata de hârtie, se uită la el, îi arse o palmă peste mână, apoi râse.

-Cum ai făcut asta?

-Citește.

-*"Dacă numele tău rimează cu Trolly, o să ai și tu noroc"*.

CAPITOLUL 9

-Ești sigur că-mi vine bine rochia? mai întrebă ea o dată, uitându-se în oglindă, nemulțumită de culoare.

-E perfectă, spuse el încercând să nu para surprins. În afară de rochia din imprimeu cu flori pe care o purta când s-au cunoscut, nu o văzuse decât în blugi. Aceasta roșie pe care o purta era foarte elegantă prin simplitatea ei și nu voia să o vadă tulburată și pentru ea, fiindcă deja se impacientase de când o invitase acasă la el, în Ajunul Crăciunului. Ești frumoasă. Nu te mai frământa atât. O luă din fața oglinzii și o sărută înfocat, dar mintea ei era plină de remușcări. Iar rochia nu era singura dintre ele. Oliver nu știa nimic de activitatea *Fundației Carey*, dar mătușa lui, Elizabeth Carey George, știa. Holly aflase asta după ce dăduse multe telefoane și se întâlnise cu directorii financiari.

Comitetele stăteau cu răsuflarea reținută pen-itra a aștepta răspunsul afirmativ sau negativ al lui Elizabeth George, fiindcă fără sprijinul ei și eforturile de strângere a fondurilor, erau legați de mâini și strâmtorați financiar.

Apoi, mai fusese și primirea rece de care Elizabeth dăduse dovadă când au luat masa la restaurantul Spoleto, de Ziua Recunoștinței. Nu-i păsa ce credea familia lui despre ea; nu trebuia ca ei să o placă sau să o primească în viața lui Oliver cu brațele deschise... dar i-ar fi plăcut.

În sfârșit, era Oliver. Spunea că este o cină în familie, nu numai fiindcă venea familia, ci și fiindcă venea mai puțină lume decât de obicei, numai cincizeci sau șaiszeci de persoane erau invitate, fără străini. Indiferent ce simțea el pentru ea, sau cât de mult o iubea, pentru toți nu era decât o străină, o biată, amărâtă străină din Oakland. Oliver știa bine ce și cine era ea. Știa unde o duce. Cunoștea riscurile. Ea simțea destul din vechiul și arogantul Oliver, ca să-și dea seama că, dacă nu făcea impresie bună familiei și prietenilor, el le va întoarce spatele mai întâi lor și apoi ei, cel puțin la început. Dar exista posibilitatea ca legăturile lui cu lumea să fie mult mai strânse decât materialul din care erau făcuți banii. Ar fi putut să se gândească la faptul că ea nu putea pătrunde în lumea lui la fel de ușor cum pătrunsese el în lumea ei...

Era un test la care trebuia să-și supună iubirea mai devreme sau mai târziu. Un test fără importanță, dar care conta, totuși. Un test pe care ea nu l-ar fi trecut cu ușurință dacă nu ar fi fost de față persoane ca Elizabeth George și Barbara Renbrook, care, din întâmplare, ținea în mâinile ei soarta Clinicii Paulson.

-Trage aer în piept și relaxează-te, îi spuse el în timp ce îi deschidea portiera în fața casei, care arăta precum Biblioteca Congresului. Ești țeapănă ca un manechin. Dacă eu sunt nebun după tine, și ei vor fi. Eu sunt peste măsură.

-Oh, Oliver! Nu gândești cu adevărat, nu-i așa? Te pregătești pentru o mare dezamăgire dacă îți închipui că toți oamenii aceia...

-Oamenii aceia sunt mai ușor de mulțumit ca mine, crede-mă. Nu credeam că există o femeie care merită să fie iubită, până ce nu te-am întâlnit pe tine. Ai încredere în mine. Or să-ți mănânce din palmă într-o oră. Chiar și mătușa mea va sta pe lângă tine, odată ce te va cunoaște și va vedea câte aveți în comun. Mumele ei de botez este „cauză” și numai Dumnezeu știe cât te lupți și tu pentru asta.

-Numele ei este Carey, Oliver, spuse ea, referindu-se la bani, mândrie și sânge nobil.

-Holly, numele meu este Carey, iar eu te iubesc. Așa era. Era bine de reținut asta. Când va intra pe ușile enorme își va aminti.

-Bine, zise ea, oprindu-se în spatele unor tufișuri înalte, pentru a se ascunde.

Își scutură palmele, trase aer în piept, apoi încă o dată. Își îndreptă spatele și zâmbi. Bine. Sunt gata. Oliver începu să râdă. În mai puțin de zece minute începea să se simtă ca o proastă și el se va bucura. Dacă exteriorul reședinței Carey arăta ca o bibliotecă, ia ușile căreia erau atârinate ghirlande pentru Crăciun, interiorul era și mai copleșitor. Te simțeai ca într-o catedrală. Decorul era ales cu gust și modest. Ce păcat, se gândi ea, câte familii fără locuință s-ar putea adăposti într-o zonă de mărimea casei doar, apoi își dădu seama că erau încă în hol. Calculele o cam amețiseră.

-Ah, Clavin, spuse ea bărbatului care deschisese. Nu era deloc ce se așteptase ea, ci un tip înalt, slab, cu un aer autoritar, natural, foarte pus-la-punct, dar amabil și primitiv. Zâmbi și le adresă cordialul „*Bună seara și Crăciun fericit, domnule?*” apoi ochii i se opriră asupra ei: „*Ce mai faceți, domnișoară?*”. Abia acum Holly se relaxă puțin, dar își zise că era mai bine decât să strige sau să-și smulgă părul din cap.

-Spune-mi, Clavin, i se adresă ea plină de umor când îi dădu mantia: faci parte din vreun sindicat al vaeților? Nu există o instituție organizată care să vă asigure drepturile? Cu șomajul acesta și cu costul îngrijirilor medicale, este...

-Ah, nu, gata, spuse Oliver râzând, după șocul inițial. Ar fi trebuit să-și dea seama că ea își va face încălzirea cu Clavin; ca toată lumea, de altfel i-ar fi plăcut să o vadă crispată, măcar până ce vor intra în salon; îi plăcea să se știe singurul ei aliat în tabăra adversă. Nu te-am invitat aici ca să începi o insurecție. Clavin, ai grijă să nu se apropie de grădinari, îi spuse acestuia peste umăr, despărțindu-i. Și spune-i bucătăresei că, dacă nu a pregătit prăjiturile acelea rotunde, cu nuci, pe care le ador de Crăciun, o să o sugrum.

-Da, domnule Oliver.

-Domnule Oliver? Așa ți se spune? Domnule Oliver?

-De vreme ce eu îl plătesc, da. Când eram mic îmi spunea „micul drac” sau „puști”, iar o dată m-a bătut cu o lingură de lemn.

-Zău? Întrebă ea impresionată. Pentru ce?

-Fiindcă îi furasem revistele Playboy. Holly rămase cu gura căscată, apoi o mai deschise o dată, din același motiv, când intră în sufragerie și dădu cu ochii de Phil Rosenthal.

-Holly! Ce bine-mi pare că te revăd, spuse acesta, venind spre ea, luând-o de mâini și sărutând-o pe obraz. Credeam că va trebui să mai aștept un an.

Marge, vino să vezi cine e aici. Oliver pași înapoi, zâmbind. Cu Marge Rosenthal veniă Bill și Jane Gastrel, care le-o prezentă pe Holly soțiilor Burke, apoi familiei Halleron, care râseră toți de remarcile ei amuzante asupra unui joc, mai

departe îi cunosc pe soții Dorsey. Trecea printre invitați ca un platou cu aperitive gustoase, iar prietenii lui o sorbeau din priviri. Oliver se bucura că o are în casa lui. Lucruri pe care nu le observase de ani de zile căpătau deodată alte sensuri. Voia să-i arate totul. Voia să o facă să se simtă în largul ei, să-i placă mobilierul, sau anumite tablouri, sau o anumită cameră. Voia să se atașeze de ceva de aici, de un obiect de-al lui și, poate, într-o zi, ar numi-o și ea „acasă”.

-Ah, iată-te, dragă, se auzi glasul mătușii lui. Ai întârziat. Sperasem să fii aici să-i întâmpini pe musafiri... Oh, bună, zise când o văzu pe Holly, surprinsă, dar recunoscând-o în același timp.

-O ții minte pe Holly, nu, Elizabeth? Ți-am prezentat-o la Los Angeles.

-Da, sigur, draguță, bine ai venit, dar, ca să fiu sinceră, nepotul meu mi-a făcut o surpriză cu musafira lui. Nu știam cu cine va veni, spuse ea, ca și când, dacă ar fi știut, ar fi contramandat petrecerea.

-Ah, sigur, sper să nu fie nici o problemă.

-Sigur că nu, dragă, spuse Elizabeth după o scurtă privire în direcția ochilor tăioși ai lui Oliver. Avem destul loc pentru toată lumea. Apoi, ca să-și ascundă dezamăgirea cu o notă de umor, adăugă: Te rog să nu te simți obligată să strângi vesela. Avem multe ajutoare în seara aceasta. Cei din mulțime care o cunoșteau pe Holly tăcură, fiindcă nu știau la ce se referă Elizabeth. Restul tăcură de asemenea, încurcați, dar numai fiindcă era o remarcă nepoliticoasă la adresa unui oaspete, punct. Elizabeth se uită în jurul ei, înțelegând imediat că nu era în regulă ceva. Toți ochii erau îndreptați asupra ei, iar ai lui Oliver practic o spintecau, se simți obligată să explice gluma.

-Dânsa e chelnăriță, vedeți și nu voiam să creadă că trebuie să...

-Oh, mamă, zău, interveni Johanna Reins, ieșind în față ca să o salveze pe Holly. Nu e chelneriță de meserie. Ajuta familia în seara aceea, ții minte? Se întoarse către ceilalți. Dacă nu ați fost la Spoleto's, din Los Angeles, va trebui să faceți un efort. E grozav. Am auzit de restaurant de la Jacqueline Spears și știți că se pricepe la așa ceva. Toată lumea râse. Familia lui Holly e proprietara localului și trebuie să mergeți acolo. Noi am fost de Ziua Recunoștinței și încă mă chinui să dau jos kilogramele puse în acea seară. Johanna o luă pe Holly pe după mijloc și, întorcând spatele mamei sale și lui Oliver, se amestecă prin mulțime, însoțită de noua ei prietenă.

-Oliver, dragă, nu am vrut să... Oliver se întoarse către ea și tăcu. Se uită la ea lung, ca la o bătrâna acră. Pe un ton scăzut, amenințător și de atenționare, spuse;

-Ține minte unde te afli, mătușă.

-Dar nu voiam să... se bâlbâi ea. Oliver plecase de lângă ea. Singura persoană de

sub acel acoperiș, dispusă să-i asculte explicațiile, era draga, dulce Barbara Renbrook. Mereu dispusă să asculte și să înțeleagă.

-Să nu începi cu prostiile, bine? îl rugă Holly pe Oliver la scurt timp după incident. Îl găsisese singur și mâhnit, stând lângă foc. Căminul era spațios și în el ar fi putut să doarmă patru suflete, observase ea, făcând totalul, deocamdată de 784 persoane.

-Sigur că nu o voi face, spuse el surâzând. Acum că te am unde te-am dorit, pe terenul meu, nu am de spus prostii. Voiam doar... îmi cer scuze pentru mătușa.

Voiam să fie totul perfect. Voiam să vezi cât de normali sunt oamenii cu bani.

Holly zâmbi. Alegerea cuvintelor lui o amuzase.

-Păi, apreciez gândul tău, dar „normal” este asociat cu „obișnuit”, iar aici, făcu semn cu mâna spre casă și spre oaspeți, nimic nu e obișnuit, ci toate sunt la polul extrem al economiei. Totuși, îmi plac prietenii tăi. Sunt drăguți.

-Deși sunt bogați.

-Deși sunt și ei oameni, surâse ea ca răspuns.

-Chiar credeai că îmi umplu casa cu oameni ca mătușa mea, apoi te aduc pe tine ca pe mielul sacrificat? Erai destul de nervoasă mai devreme.

-Nu...ba....da, dar nu intenționat. Am uitat de soții Rosenthal și de Gastrel. Știam că nu ai permite cuiva să mă jignească, dar nu am vrut să trebuiască să mă aperi în fața prietenilor tăi. Oliver rămase uluit.

-Vrei să spui că, decât să te las să flirtezi cu toți bărbații aceștia, mai bine m-aș lupta cu dragonii? Am ratat ocazia să te impresionez cu tăria mea?

-Nu flirtam, răspuse ea, apoi se apropie de el. Deja sunt impresionată de acea tărie a ta. Oliver simți fiori fierbinți pe spate.

-Am un pat sus, o tentă el aplecându-se spre urechea ei. În el pot dormi opt persoane. Holly făcu ochii mari, nu din pricina mărimii patului, ci fiindcă el folosisese unitățile ei de măsură pentru a-l descrie. Am putea urca să ne tăvălim în el puțin.

-Și cina?

-Putem să ne tăvălim și în ea...apoi vom petrece restul serii curățându-ne unul pe celălalt. Baia e pentru patru. Doi au loc suficient.

-Dar musafirii?

-Ei vor folosi celelalte căzi.

-Pot să întreb câte mai sunt? Sau să renunț? El râse de neîncrederea ei.

-Dacă-ți spun că nu știu exact câte sunt, poate că am putea schimba subiectul? răspuse el amuzat. L-ai cunoscut pe senatorul Berryman? Face bani mulți.

Excelent contribuabil. Bună țintă pentru Sf. Augustin. Vai! Și familia Weir.

Buzunare foarte mari...Holly petrecu restul serii cu Oliver care o prezentă tuturor,încercând să fure câte o informație,amuzându-se cu glumele lui.Unul lângă altul erau un cuplu grozav,iar toată lumea observă cât de mult se iubeau.

-Toată lumea vorbește despre tine,insistă Johanna,întâlnindu-se cu Holly,la toaleta doamnelor după cină.Niciodată nu l-au mai văzut pe Oliver atât de fericit sau de îndrăgostit.E evident că ești potrivită lângă el.Se distrează foarte bine în această seară.

-De obicei nu se distrează,nu? spuse ea gândindu-se la tristețea pe care i-o citea uneori în ochi,sau la singurătatea lui.Se rujase,se pieptănase puțin,iar acum stătea aplecată peste chiuvetă,mulțumită să vorbească cu Johanna,pe care o plăcea din ce în ce mai mult.

-În ultima vreme nu prea.De când a preluat firma tatălui său și a început să se poarte ca el.

-Parcă ai vorbi de ceva îngrozitor.

-Nu,zise Johanna dându-se cu fard de obraz.Nu e îngrozitor,dar în cazul lui Oliver e plictisitor.De multe ori îi duc dorul vechiului Oliver.

-Am înțeles că era grozav.

-Grozav,bun cuvânt.Era un sălbatic.Amuzant,dar nu când ne certam.Se lua la harță permanent cu noi.Ieșeam împreună și făceam tot felul de trăsnai.Mereu dădeam de necaz.Făcu o pauză și se gândi.Acum se simte vinovat și responsabil, dar în sufletul său e tot un nebunatic.Se mai enervează din când în când.Se uită la Holly.Ca deunăzi când a făcut-o de două parale pe mama fiindcă ți-a anulat mesajele.Ah! Acum ajunseră la un subiect pe care Holly îl aștepta demult.

Descoperise tot ce trebuia să știe despre Oliver cu forțele ei,la timpul lor.Dar nu beneficiase de același succes în privința lui Elizabeth George.Avea nevoie de informații și de o strategie funcțională pentru aceasta.

-Oliver s-a certat cu mama ta pentru mine? Nu era o veste plăcută.

-Ah,nu aș numi-o ceartă,propriu-zis,spuse ea punând la un loc trusa de farduri în geantă.Oliver s-a înfuriat și a tunat asupra ei,iar ea s-a cam udat.Vezi,mama este...destul de închistată în ideile ei,dar nu e proastă.Tot ce avem îi aparține lui Oliver.E foarte generos și să nu mă înțelegeți greșit,nu se scoate ochii cu asta,dar mama se teme că ar putea-o face.Îi e teamă de el.De aceea am profitat de ocazie să fiu singură cu tine acum.Voiam să te pun în gardă în privința mamei...și a lui Oliver.

-Să mă pui în gardă? De ce?

Johanna ezită,negăsindu-și cuvintele potrivite să exprime ce gândea.

-Nu vreau să mă înțelegeți greșit,șopti ea.O iubesc pe mama.Nu e o femeie rea.

E doar...demodată.Încă mai crede că banii provin din ADN-ul genetic.

Bineînțeles că,peu pentru a menține genele pure și nealterate,se încruntă la relații intereconomice.Banii trebuie să se căsătorească tot cu bani,ca să producă mai mulți bani.Ridică o mână.Nu spun că sunt de acord cu ea,dar asta e mama...și știe despre situația ta.Holly o privi defensiv,iar trupul i se pregăti pentru atac.

-Ce anume știe despre mine?

-Că ești mâna dreaptă a lui Joan Ellerbey la Clinica Paulson și că mama ta se află la *Sf. Augustin*.

Holly amuți,neștiind ce să facă.Nu era potrivită pentru Oliver? Exista altcineva? Elizabeth plănuia să se folosească de Carolann ca de o piedică în calea lor? Sau altul era motivul? Elizabeth avea de gând să taie împrumuturile ambelor instituții doar din pricina ei? Sau era vorba de altceva?

-Nu e o persoană rea,insistă Johanna.E complet devotată celor mai puțin norocoși decât noi.Cu adevărat,simte asta.Dar...nu e persoana cea mai înțeleaptă de multe ori.

-Asta înseamnă?

-Înseamnă că ar trebui să-i spui lui Oliver că mama intenționează să revoce fondurile pentru Clinica Paulson pentru acest trimestru și să le reevalueze pe cele pentru *St Augustin* la toamnă.

-Din cauza mea?

Johanna oftă și privi în jos,jenată.Nu o putea privi în ochi pe Holly,așa că dădu ușor din cap.

-Mi-e teamă că da,spuse în final,cu regret în glas.Îmi pare rău,Holly.De aceea ar trebui să-i spui lui Oliver.Pe mine,ea nu vrea să mă asculte.Am tot încercat să-i explic lipsa de înțelepciune a tăierii fondurilor și faptul că va face rău multor oameni,care au nevoie...Și ești atât de potrivită pentru Oliver,dar nu vrea să asculte.E hotărâtă,demodată și încăpățânată.Spune-i lui Oliver.De el se teme,așa că va face ce-i spune el.tot afirma că nu a făcut nici o legătură între tine și clinica,dar nu vrea să-l facă pe Oliver bănuitor,ca să-i încalce teritoriul.Credeam că e mai bine să știi.

-De ce nu-i spui lui? zise Holly.Întrebarea era firească,dacă Johanna era atât de preocupată,pe cât pretindea.Deveni mai necăjită pe măsură ce recunosc:

-Aș face-o,dar...știu că ți-aș părea o lașă,însă...noi avem aici un buget de austeritate.Mama primește bani de la Oliver,iar eu de la ea...Cuvintele se pierdură în eter.Te rog să nu mă judeci greșit.Eu...nu pot fi ca tine,Holly.Tu ai curaj,ești puternică.Eu...am fost educată ca sa fiu soția unui bărbat bogat,gazdă bună la petreceri,colector de fonduri,un obiect decorativ.Altceva nu știu.

Îi pot spune lui Oliver și risc să pierd totul, tot ce știu. Regret. Mărturisirea era dezgustătoare, dar spusă din inimă. Holly nu putea să o condamne. Johanna nu era ca mama ei. Se purtase frumos cu ea do la prima întâlnire. Era, mai degrabă, o victimă do circumstanță, ca și oamenii care se internau la clinică, deși comparația era oarecum forțată.

-Îți mulțumesc, fiindcă mi-ai spus, zise ea. Surâsul de înțelegere și scuzele de pe buze nu o puteau face să se uite în ochii ei. Măcar acum sunt pregătită. Dar nu îi voi spune lui Oliver. M-am gândit la asta de când am primit scrisoarea și mi-am dat seama că el nu cunoștea această situație. Dar nu am nevoie de Oliver ca să-mi duc bățaliile prin el și nici nu-i pot cere bani. Aceasta este o afacere și nu trebuie să aibă nici o legătură cu relația noastră.

-Dar atitudinea mamei mele nu schimbă cu nimic situația? Vreau să spun, dacă ea joacă murdar, nu ar trebui să o faci și tu?

-Nu, zise ea ridicându-și mândră capul. Există un comitet al sponsorilor. Avem într-adevăr nevoie de bani. Există mai multe feluri de a trata o asemenea problemă.

-Oh, Holly, sper că ai dreptate. Mama are multă influență la fundație. Este singura ei sursă de putere și o păstrează cu strășnicie. Era îngrijorată, iar Holly o adora pentru asta. Începuse să creadă că a găsit un adevărat prieten în Johanna și, cine știe? Poate că, având puțin de aici și câteva discuții mai serioase altcândva, câteva argumente... poate că Johanna va deveni până la urmă o nouă voluntară.

-Da, dar acum am un prieten din interior, nu? spuse Holly și o luă pe Johanna de umăr. Cineva care să mă informeze. Cineva care să-i șoptească mamei la ureche niște nimicuri dulci. Johanna surâse jenată.

-Mama m-a avertizat despre fete ca tine, Holly Loftin. Încep să cred că nu se înșală în anumite privințe. Râseră amândouă. Dar voi face tot ce pot. Te avertizez, poate nu va fi mult. Nu prea sunt o persoană importantă în jocul acesta, dar îmi voi da silința.

-Acum ești o persoană importantă în terenul meu. Și am nevoie de tot ajutorul pe care mi-l poți da.

Oliver parcă în spatele Clinicii *Paulson*, pe aleea dintre strada Deaver și vechea bibliotecă, unde acum erau depozitate niște materiale ale armatei. Așteptă aproape douăzeci de minute, apoi oftă, își deznodă cravata din mătase naturală și-și scoase haina de la costum, apoi intră în clădirea cu două etaje, prin intrarea din spate.

Un aer cald și umed, amestecat cu miros de mâncăruri și de friptură de curcan îl întâmpină înainte să deschidă ușa. Se auzeau multe voci dinăuntru și zgomote de

vase și farfurii. La ora cinci dimineța, Holly plecase din cuibul intim și călduț pe care și-l aranjaseră pe canapea, apoi plecă să ajute la pregătirea cinei de Crăciun pentru oamenii care acum stăteau la rând în fața clădirii, pe câteva sute de metri lungime. Din nou își subestimase generozitatea și crezuse că va termina aici și va avea timp să plece la cina lor de Crăciun, la șapte și jumătate seara. El contase pe ea și sosise la opt. Acum era opt și jumătate... iar pe Holly o cunoștea.

Cu abilitate născută din dragoste, o zări imediat prin mulțime. Stătea la mesele de unde se servea, vorbea cu toți, zâmbea, în timp ce lucra. O privi un minut și realizează că servitul nu era doar o slujbă pentru ea, ci și o bucurie. Simți cum inima i se umple de ceva care depășea iubirea; ceva care durea, dar îi plăcea; ceva ce nu mai simțise până atunci. Holly era femeia pe care o așteptase de o viață.

Puternică, independentă și bună, din cap până-n picioarele ei sexy. Se întreba cum ajunsese Carolann ceea ce era, apoi se întrebă cum venise pe lume Holly. De unde avea izvorul nesecat de iubire? Înțelepciunea? Atașamentul? Modestia și mândria?

Oamenii se nasc cu așa ceva sau nu. Sigur că familia Spoletto o îndrumase pe drumul bun, dar Holly avea capacitatea din naștere. De ce? De ce Holly și nu el? Sau Elizabeth? Sau Barbara? Sau Johanna? De ce avea Holly o atât de mare capacitate de a iubi și de a dăruia?

Zâmbi. Era o întrebare la care i-ar trebui o viață întreagă să se gândească și de-abia aștepta să i se ivească și ocaziile. Holly era o enigmă. O enigmă ațâțătoare, interesantă și captivantă. Era la fel de previzibilă, dar și de imprevizibilă ca... ca viața. Ca viața lui. Ea era viața lui.

Trecu pe lângă un vas imens cu piure de cartofi și se strecură pe lângă castroane cu salată verde și jelu. Își lăsă capul în jos pe sub tăvi cu chifle și bărbați cu cuțite mari în mână și până la urmă veni în spatele ei și-i puse mâna pe umeri.

Ea nici nu se clinti. Dacă el ar fi fost luat pe la spate astfel, ar fi..., el nu era Holly, nu-i așa? Își întoarse capul, îi zâmbi, servi pe cineva, apoi se întoarse cu fața la el.

-Bună, spuse Holly, sărutându-l ca de obicei. Era mereu o plăcere, dar el se mira cât de sincer era sărutul ei brusc, exprimându-și bucuria prin el, plăcerea că el era al ei și că-l accepta. Ai întârziat.

-Știam că nu termini până la șapte și jumătate. Ea îl dojeni cu degetul.

-Nu încerca să mă păcălești, Oliver. Eram gata la șapte și treizeci, fiindcă doream să petrec seara cu tine. Știu cât de mult contează asta pentru tine și de-abia așteptam. Dar la acea oră nu ai fost aici, așa că m-am întors la lucru. Iar acum... se uită la șirul de oameni care așteptau afară.

Privi din nou la Oliver,iar acesta părea pus pe jar și nici măcar nu clipea.Ce?

-Arăt ca un prost?

-Acum? Sau în general?

Oliver izbucni în râs.Îi venea să o strângă de gât...sau să facă dragoste cu ea chiar acolo,pe masă.

-Of,nu te mai uita la mine așa,ci dă-te mai încolo,spuse făcându-și loc lângă ea cu coatele.Am numărul tău,iubito și nu mă mai păcălești acum.Asta ai vrut întotdeauna.Crezi că,doar așteptând să se termine toată povestea asta,după care vei fi încărcată cu exces de energie și vei vrea să facem dragoste toată noaptea, eu voi fi dispus să torn sos peste tot ce-mi iese în cale? Luă un borcan cu sos și turnă lichidul maroniu peste o tavă.Zâmbi femeii care ținea tava și-i spuse că-i vine mai bine așa.Vezi? Nu ești chiar așa de isteată.

-Nici tu,spuse ea întorcându-se la locul unde stătuse înainte.Eram gata să merg acasă și să facem dragoste pe jos acum o oră.În acest timp îl văzură pe cel care aștepta să primească farfuria ascultând cu atenție conversația lor.Câte trebuie să facem ca să aducem voluntari aici îi spuse ea,apoi râse de figura lui Oliver.

-Doamne,Holly,zise el încet.Tipul acela se va întoarce aici mâine dis de dimineață și-ți va oferi toate serviciile la care te poți gândi.

-Da,ca să avem mai mulți voluntari aici...Râsul ei nu îl înveseli.Trebuie să se aplece și să-i șoptească la ureche:

-Te iubesc,Oliver.După care lumea veni să ceară sos de mai multe ori.

Zilele erau lungi și aglomerate după Crăciun,fiindcă oamenii își reveneau după vacanță și se pregăteau pentru următoarea.

-Cum ai reușit asta? o întrebă Oliver intrând în apartament.Astă seară și mâine liberă,ca și când ai avea un serviciu obșinuit? Ce o să facem? Făcu o pauză și o privi îngrijorat.Aceasta este proba noastră,știi? Acum ori rămânem,ori ne separăm,dacă va trebui să petrecem mai mult de patru ore împreună.Doamne! exclamă el ducându-și mâna spre cap.Despre ce o să vorbim? Ce o să facem?

-Ce vrei să spui,Oliver? întrebă ea încercând în zadar să zâmbească.

De obicei o lua în brațe de câte ori prindea ocazia.Așa făcu și acum; încet și calculat.

-Vreau să spun că sunt copleșit de timpul pe care-l avem la dispoziție.Își strecură mâna sub bluza el și îi auzi murmurul de plăcere.Dacă începem acum,s-ar putea să fim gata la timp,până duminică,iar tu poți pleca la serviciu.O săruta peste tot...sau nu vei pleca.Vom vedea.Holly îl opri cu un deget.

-Am lucrat de Crăciun pentru ca familiile să fie împreună,dar mai ales fiindcă în noaptea de Revelion vreau să sărbătoresc.

-O să sărbătorim ca nebunii, chiar aici, pe canapeaua ta cu cocoloașe.

-Nu. Vreau trompete, confetii și șampanie.

-Îl chem pe Clavin și-i spun să aducă totul aici.

-Vreau oameni. Oameni veseli.

-O să ne rostogolim la miezul nopții și-l vom urmări pe Dick Clark în Times Square. E un tip foarte vesel.

-Oliver, spuse ea, cu un zâmbet ademenitor. Am o rochie nouă. Am împrumutat-o doar pentru seara aceasta, numai pentru tine, ca să o port cu perlele pe care le-am primit de la tine de Crăciun. Nu crezi că e păcat să stricăm o rochie frumoasă?

Oliver rezervase la opt și jumătate o masă la *Mark*, iar noaptea pregătise o surpriză, dar îi plăcea să o vadă agitându-se. Desigur că renunțase la toate pentru șansa de a petrece tot acest timp sechestrat cu ea în apartamentul micuț, făcând dragoste cu pasiune, nebunește. Ar fi dorit în același timp să iasă cu ea undeva, în oraș.

-Cu siguranță o pierdere. E roșie? Îmi place cum îți stă cu roșu și cu negru, adăugă el, amintindu-și de furoul freudian.

-O să-ți plac în alb, spuse ea lipindu-și trupul de punctele lui sensibile. Și toată noaptea te poți gândi cum să mă dezbraci. Oliver se ridică de lângă ea.

-O să mai vedem noi, spuse, iar trupul ei se încordase ca un arc gata de tragere. Ar fi mai bine să te grăbești. Ea începu să râdă, știind exact ce simțea Oliver; se bucura că putea să-l facă să se simtă așa când dorește. Era o iubire puternică, directă. O făcea să creadă că ar putea trăi o veșnicie; parcă ar fi avut puteri asupra universului și oricare dorință de-a ei se putea îndeplini.

-Tot nu-mi dau seama de unde le-a venit prietenilor tăi ideea că ești un tip dur, Oliver, spuse ea, îndreptându-se spre baie. Eu cred că ești...

-Un găgăuță? spuse el încordat.

-Mă gândeam că ești... dulce, strigă ea.

-Nu te juca așa cu mine, Holly. Oliver își azvârli haina peste a ei, pe spătarul scaunului și își căută ceva de făcut cât timp o aștepta să iasă de la duș, apoi să se îmbrace.

-A fost un gest frumos din partea ta să-i montezi doamnei Quinn acele mici ventilatoare cu baterie, ca să simtă vântul prin păr. Oliver făcuse lucrul acela dintr-un impuls simplu, pe negândite și începea să creadă că nu va mai auzi sfârșitul poveștii.

-Stăteau în sala de consiliu, acolo unde fumam eu, spuse ridicând din umeri. La ședințe tot fumul îmi venea mie în ochi.

-Deci te-ai lăsat de fumat.

-Pentru mine,da.Mai fumez cam două țigări la fiecare ședință de consiliu,din principiu.Holly râse și spuse ceva,dar Oliver nu auzi.Robotul ei telefonic îi distrăsese atenția.Știai că ai treisprezece mesaje pe chestia asta? Nu ascuți niciodată mesajele?

-Treisprezece? întrebă ea ieșind din baie în sutien și chiloți.Mă întreb cine...Ai sunat tu mai devreme?

-Ieri.Uitasem că e joi.

-Atunci înseamnă că am uitat să le șterg,zise ea încruntată.Mă întreb care a fost al doisprezecelea? Reintraîn baie.

-Păi,nu ai de gând să le ascuți ca să afli? zise el curios,cu degetul îndreptat spre buton.

-Le ascult mai târziu.

-Dacă e ceva important? Nu se putea abține,așa că apăsă pe butonul roșu care clipea,din reflex.Holly tocmai apăru pe ușă când auzi beep-ul robotului.Surâse și se sprijini de tocul ușii ca să asculte,cu ochii ațintiți asupra lui Oliver.

„Holly,sunt John.Te-am sunat să-ți urez la mulți ani.Copiii și Annie îți trimit dragostea lor.Sună când ai timp și...spor la treabă,dragă”.

„Holly? Sunt mama.Te iubesc.La mulți ani.Sună-mă dimineață,bine?”

„Fetișo,sunt Tony.Iar ai ieșit cu prietenul tău,Oliver? Când ni-l prezinți și nouă ca lumea? Promit să fiu cuminte și să nu pun întrebări.Lui Roberto o să-i bag a felie de pâine în gură.Ți-am urat la mulți ani? Cred că am uitat,dar îți doresc petrecere frumoasă diseară și să-l aduci pe la noi,da?”

„Holly? Sunt Bobby...Cine e amicul? Acest Oliver despre care mi-a spus Antonio? Vreau și eu să-l cunosc.Numai fiindcă ai mai împlinit un an nu înseamnă că poți să-i uiți pe ai tăi.Sună-mă mâine”.

„Sunt tot eu,Bobby.La mulți ani,fetișo. Te iubesc”.

„ Holly! La mulți ani! Ții minte când ai împlinit douăzeci și unu și te-am luat cu noi de Revelion,iar tu ai zis că toată lumea îți serbează ziua de naștere? De fiecare Revelion îmi aduc aminte și mă bucur mai mult de ziua ta de naștere,decât de Anul Nou.Ah,să mă prezint,sunt Tom.Pa.Te iubesc.”

În total,erau treisprezece mesaje de felicitare.Unul de la mama ei,două de la fratele ei,Bobby,și câte unul de la ceilalți nouă frați,cu mesajul lui Oliver de ieri,făceau treisprezece.

-De ce nu mi-ai spus că a fost ziua ta? întrebă el,dezamăgit,uimit de torentul de mesaje de dragoste din partea familiei.Tatăl său își amintea mereu când era ziua lui,dar,de obicei,era un lucru simplu,un eveniment obișnuit care venea și trecea în fiecare an fără prea multă zarvă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama după numele tău că e în preajma Crăciunului.

-Da,spuse ea rîzînd,mă întrebam și eu de asta.Apoi am hotărât că mama mea a fost impresionată de ceva și a crezut că era Crăciunul,altfel,m-ar fi botezat Timpul sau Eva sau Trecerea,sau într-un fel cu rezonanță hippie.Am avut noroc,nu crezi?

-Totuși,nu mi-ar fi plăcut să știu și eu.

-Mă bucur că nu ai știut.După cum ai auzit,meru primesc îndeajuns pentru ziua mea.

-Dar voiam să-ți fac un cadou...ceva.

Holly nu-și dădea seama de ținuta ei și veni în brațele lui Oliver sărutându-l de parcă el ar fi fost începutul și sfârșitul pentru ea.

-Tu ești cel mai frumos cadou pe care mi-l poți dărui.

CAPITOLUL 10

Proprietarii de magazine își scoteau cu grijă toate podoabele de Crăciun și de Anul Nou din vitrinele magazinelor și după câteva zile acestea fură decorate cu inimioare,flori și cutii strălucitoare de ciocolată.Unii trecură direct la decorul de primăvară,pavoazînd vitrinele cu margarete,trifoi,spiriduși și pui de rață.

Holly se găsea în fața unui magazin și ar fi dorit ca timpul să treacă mai repede.

Dorea să fi fost în aprilie și orice se va întîmpla între aceste două perioade să fie dat uitării.Audierea era stabilită pentru 12 ianuarie,peste opt zile,iar dacă ar fi putut sta de vorbă cu altcineva decât cu Elizabeth George,ar fi dormit bine noaptea.Dar dormea foarte puțin,se trezea des cu gândul la viitorul clinicii și la oamenii care aveau nevoie de aceasta.Își făcea în minte liste cu împrumuturile posibile,particulare și federale,își reevalua propriul buget,făcînd calcule pentru economisirea fiecărui bănuț.

Nu avea de gând să cedeze.Între Joan Ellerbey și ea însăși,vor găsi o cale să mențină clinica deschisă...spera și se ruga.Dar mai era și *Sf.Augustin*.

Mergea la Carolann în fiecare zi și de fiecare dată se întreba când va fi și acest sanatoriu amenințat de o reducere de fonduri,se va duce la Oliver în acest caz?

Nu putea influența cu nimic aici,situația financiară era jalnică.Puteau suporta pierderea unui împrumut? Sau îi va distruge,forțîndu-i să-și închidă porțile? Dacă îi va cere ajutorul lui Oliver,ar fi corect să o facă doar pentru a-i asigura mamei sale viitorul,cînd nu putea să o facă și pentru sutele de oameni nevoiași de la clinică?

Holly reacționa din instinct,impulsionată de ceva.Judecata ei era de multe ori umbrită de praful bătăliei între dragostea pentru Oliver și mîndrie.El i-ar fi

dăruit luna și stelele,dacă i le-ar fi cerut.Ar fi fost fericit dacă i-ar cere ceva.Nu trebuia decât să-i spună,dar nu putea,Căută motive,dar le consideră pe toate false.Oliver știa că ea nu are nevoie de banii lui.Nici să o ajute el în bătălii; ar ști că nu i-ar cere nimic pentru ea,ci pentru cei mulți...totuși nu se putea decide să-l roage.

-Vrei să fii atentă,te rog,spuse Oliver tulburându-i gândurile.Nu fac asta pentru sănătatea mea,ci pentru a ta.Fii atentă.Stătea în fața ei într-un trening cenușiu, ținuta de la clubul Health-o-Rama,unde o făcuse membră pe viață cu ocazia zilei de naștere.Îi spusese că era singurul lucru util,aproape de casa ei,o sală de gimnastică,iar dacă ea nu vedea rostul,atunci îi va da posibilitatea să se apere.

În prima jumătate de oră o antrenase la niște exerciții de întărire a mușchilor. Fusese dur și-i spusese direct ce nimea el moale din părțile corpului ei și îi forțase mușchii până într-un punct când ei îi venea să-i bage cuvintele pe gât.

Acum îi arăta câteva tehnici de autoapărare,și era un instructor brutal.

-Trebuie să te concentrezi.Vizualizează totul în jurul tău.Nouăzeci la sută într-o luptă,îl poți surprinde pe atacator prin vigilența ta.Învăță-te cu asta.Se opri,se relaxa,apoi își înclină capul într-o parte și zise: Ești teafără? Parcă nu ai chef azi.

-Sunt bine.Doar obosită și vreau să merg acasă,nu cred că am nevoie de toate astea.

-Bine,zise Oliver,luând poziția atacatorului,sfidându-i plângerile.

Acum,pregătește-te,concentrează-te.Ține minte,sunt cinci ținte principale.

Vederea,arătă ochii,respirația,nasul și diafragma,capacitatea de a merge, picioarele,și locul unde stau ei.Holly îi urmărea mâinile și râdea.

-Clavin îți calcă treningul așa,sau porți unul nou la fiecare oră de gimnastică?

Oliver scoase limba.

-Măcar al meu este dintr-o bucată și fără găuri prin care să vadă toți culoarea lenjeriei mele.Holly trase ușor elasticul de la brâu și se uită în pantaloni.

-Credeam că-ți plac chiloții roz,spuse pe un ton ofensat.

-Îmi plac,răspunse el privindu-i pe ceilalți din sală.Și lor le plac.Sunt nemaipomenit de atrăgători.Holly zâmbi,acel zâmbet testat în timp,care știa că-i face sângele să clocotească.

-Ai de gând să fii atentă sau nu? zise el sever și dominator.

-Pot să am grijă de mine,Oliver.

-Mă faci să râd.Holly oftă și-și dădu ochii peste cap.

-Bine,zise el.Întoarce-te și hai să spunem că te atac pe la spate.Așa.Te iau de mijloc și de gât,apoi îți sucesc mâna la spate.Tu ce faci?

-Țip? Oliver o strânse mai tare de gât și îi demonstra că țipătul era imposibil.

Te lovesc în ochi cu cealaltă mână? Holly încercă mișcarea,dar el se răsuci și o imobiliză.

-Nu mai ești la fel de isteată,Holly? întrebă el lipit de urechea ei.De aceea vreau să te învăț să te aperi.Ești o țintă ușoară.Dacă voiam să-ți iau banii, reușeam.Dacă-ți voiam trupul,îl aveam și pe el.Dacă aș vrea să-ți succesc gâtul,o pot face acum...Știa că intențiile lui erau bune,dar atitudinea lui o enerva.

Înainte ca el să mai spună ceva îl calcă tare pe laba piciorului,se răsuci și-l lovi cu cotul în burtă,iar el își lăasă capul pe spate de durere.Când se aplecă înainte, Holly reuși două lovituri bine ochite și-l lovi direct în nas.Oliver se răsuci pe călcăie,iar Holly îi trase un pumn în pântec cu o forță care-i dădu de înțeleș că,dacă voia să-l termine,îi putea sparge bijuteriile de valoare imediat.

Oliver căzu pe saltea,iar când simți că-i curge sânge pe nas căzu lat pe spate.

După ce se împrăștiară stelele din fața ochilor și-și recăpăta suflul,deschise ochii.Holly stătea deasupra lui îngrijorată,dar când îl văzu că deschide ochii îl privi ridicând din umeri.

-Zece frați.

-Ei te-au învățat asta? Reuși să se ridice în șezut nedând atenție fețelor amuzate care îi priveau zâmbitoare.

-M-au învățat chestiile de bază,dar am învățat niște lovituri la YWCA când am sosit în Oakland și a trebuit să mă mut într-un cartier dubios.Se aplecă,îl ajută să se ridice și îi examina nasul.A fost o terapie grozavă cât timp mergeam la tribunal pentru Carolann.Îmi spuneam că toți atacatorii mei sunt avocați.Ar trebui să punem niște gheață pe el.Ești teafăr?

-Sunt,zise el pe un ton care-i trăda eul rănit,care-l durea mai tare decât nasul.

Plecară spre vestiare.Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

-Ei,nu am vrut să te lovesc,dar mă gândeam că dacă nu o făceam,nu vei crede niciodată că sunt în stare.

-Puteai să mă avertizezi.

-Surprinderea reprezintă nouăzeci la sută dintr-o luptă,ții minte?

Oliver o privi sfidător,apoi se șterse la nas cu dosul palmei.

-Ești nebun? întrebă ea.

-Nu.

-Ba da,ești nebun.Îți spun eu.

-Nu sunt nebun,se înfurie el.Se opriră la intrarea cabinelor pentru bărbați.

Sunt...dezamăgit,atât.

-Dezamăgit? De ce?

-Păi,nu vrei banii mei.Nu ai nevoie de mine să te învăț nimic.Nu pot face nimic

pentru tine.Nu-mi dai voie să te ajut.Mă simt...inutil.

-Inutil? spuse ea,râzând,apoi îl șterse de sânge pe buze.Oliver,depind de tine să-mi dai ceea ce îmi trebuie foarte mult.Am nevoie de dragostea ta.Am nevoie să mă înveți cum să mă bucur de viață.Am nevoie de tine să mă ajuți să petrec zilele.Vreau să fiu cu tine mai mult decât orice mi-am dorit pe lume până acum.

Oliver îi luă mâna și începu să-i frecționeze încheietura.

-Nu e de ajuns,Holly,șopti el.E ca și cum ai avea două vieți separate.Una cu mine,iar cealaltă e o luptă permanentă cu viața.Vreau să fac parte și eu din viața ta.Nu-mi spui nimic de problemele pe care le ai, așa că eu nu pot să te ajut.Cum aş putea să o fac? Să-ți ușurez viața? Mă simt dat la o parte.Vreau să fiu implicat cu totul în viața ta,nu numai să fiu o parte din ea.

-Vrei să lucrezi la clinică? întrebă voioasă.

-Nu, sigur că nu.Dar vreau mai mult decât sa vin la tine și să facem dragoste în fiecare seară,sau să te duc la restaurant câteodată.Nu-mi ajunge.Vreau mai mult. Holly nu știu ce să-i răspundă.Chiar voia să audă cum trebuia să se roage pentru mâncare,sau cum rămăseseră fără haine de iarnă pentru copii,sau că toate centrele de primire erau pline și că existau liste de așteptare pentru slujbe,case și îngrijiri medicale? I-ar conveni asta? Să cumpere haine și mâncare? Să angajeze doctori și asistente medicale? Să inventeze locuri de muncă? Să repare locuințe? Dar mătușa lui? Dacă i-ar spune că o amenința cu oprirea fondurilor? Ar prelua el fundația și ar aștepta ca Holly să-i spună ce operațiuni să sprijine și pe care nu? Nu-și dorea nici pentru ea însăși asemenea responsabilități.Nu voia ca Oliver să creadă că doar el trebuia să ajute lumea,doar ca să o facă pe ea ferită. Nu depindea de el.Era o responsabilitate a tuturor.

-Bună,Oliver,spuse ea entuziasmată.Ce-ți mai face nasul?

-E umflat și ochii îmi sunt învinețiți.Clavin îți trimite felicitări.Holly acoperi receptorul cu mâna și chicoti încet.Te delectezi cu starea victimei tale?

-Să mă delectez? Cine,eu?

-Râzi?

-În nici un caz.Sunt foarte serioasă.Vreau să-ți cer o favoare.

-Ce anume? Vocea i se schimbă pe dată.

-Ai vorbit serios când mi-ai zis că vrei să mă ajuți cumva?

-Știi că da,ca și acum.

-Bine,mă gândeam...

-Ce veste bună.

-....că nu aş avea ce să fac cu tine la clinică, vreau să spun că ai donat bani și...

-Care e favoarea?

-Păi,dacă facem fiecare ce putem la locurile noastre,te-ai simți mai puțin lăsat pe dinafară? Adică,nu e vorba de ceva zi și noapte,dar vrei să fii folositor,nu?

-Despre ce e vorba?

-Păi,se chinui ea să-i spună,știind că nu ar fi trebuit.În Senat se preconizează o notă prin care să se aloce mai mulți bani îngrijirii prenatale,imunizărilor și serviciilor speciale educative.Mă întrebam dacă...dacă...

-Dacă nu aş putea arunca puțină influenței Carey,ca să se rezolve mai repede? întrebă el entuziasmat.

-Mă gândeam că tu ești ca un prieten cu oamenii aceștia și că poate....

-Holly,nu trebuie să-mi explici.Este o idee grozavă și vreau să ajut.O să fac ce-mi stă în putere.Tăcu o clipă.Era chiar așa de greu să-mi ceri o favoare atât de mică?

-Nu sunt obișnuită să facă altcineva ceea ce eu nu pot face.Dar,în cazul acesta,nu cred că diferă prea mult.Spuneai că vrei să fie ceva diferit.

-Da,vreau,spuse el,apoi tăcu iar și mai adăugă: Holly? îți mulțumesc fiindcă-mi dai ocazia să încerc.

În joia aceea vopsi trei persoane cu păr alb,făcu patru permanente tari și zece tunsori.Ascultă bârfele din spital despre turele de noapte și prinse din zbor povestea nepoatei doamnei Jared,care se întâlnea cu un prinț arab.Încercă să nu dea importanță vorbelor despre istoria lui Ed McGreevy care se ținea după Barleen Gibbs,o „tânără” de șaptezeci și șase,dar întregistră bârfele despre Oliver care îi trimisese doamnei Quinn o cutie de baterii pentru ventilatoare.

Îi spuse lui Carolann despre problemele cu *Fundația Carey*.Ar fi așteptat puțin interes când începuse să povestească despre situația dintre Elizabeht Carey George și Oliver.Voia un sfat,iar nu primi nici unul.

Era o zi mohorâtă,dar uscată și se hotărî să neargă pe jos,decât să ia autobuzul.

Oliver avea o cină de afaceri și venea târziu,dacă mai venea.Mergea încet și se gândea.Maria Spoleto era o întâmplare fericită în viața ei.Îi datora lui Carolann viața,dar nu știa motivele.Se născuse din iubire? Oare îi pasase măcar puțin de ea?

Acum Maria Spoleto era o persoană cu totul diferită.Nu avea secrete.Maria trăise greu,muncise mult,iubea cu patimă.Se deplasa dintr-un loc într-altul în linie dreaptă.Deschis,sincer și inde pendent.După atâția ani Holly nu avusese nevoie de sfatul ei.Auzea în sufletul ei cuvintele pe care? le auzise de atâtea ori:

-Dacă respectți legea,faci ce poți,spui ce trebuie și trăiești normal,cu ce ai.

Până ce ajunse acasă aproape că se hotărâse.Ar trebui? De ce nu? Dacă? Ce? Capul îi pulsa de întrebări la care avea un singur răspuns.

-Voi urma regulile,voi face ce pot,voi spune ce trebuie și voi trăi cu ce am.

Se auzi un ciocănit la ușă după ora șase și,fiindcă Oliver trebuia să vină mai târziu,întrebă:

-Cine e?

-Sunt Johanna,Holly.Pot să intru? Te rog.Dacă nu ar fi perceput teama din glasul Johannei,i-ar fi citit pe față același lucru când des chise ușa.Intră ca și când ar fi fost urmărită.Holly păși în hol și privi.Nu era nimeni.

-Ești bine? întrebă ea observând-o că ținea mâna la inimă.

-Da,sigur,spuse Johanna gâfâind,cu ochii spre ușă,de parcă i-ar fi spus lui Holly să o închidă mai repede.Tu ce faci?

-Bine,răspunse ea râzând și observă aceeași reacție la vederea interiorului ca și cea pe care o avusese Oliver la început.Îmi pare bine că te văd,dar nu cred că ai să-mi spui că treceai pe aici și că mi-ai făcut o vizită.Nu te-aș crede.

-Nu,am venit pentru altceva.Se juca nervoasă cu părul și o privea intens pe Holly.Aceasta încuie ușa.Eu...voiam să te sun,dar am zis că e mai bine să vin personal.

-Vrei să bei ceva?

-Nu,nu.Am venit să-ți spun ceva.Eu...Agitația Johannei era cauzată de cartier,se gândi Holly.Probabil că i-a fost foarte greu să vină cu mașina la Oakland.

-Să ne așezăm,bine? spuse ea făcând semn spre scaun.E mai ușor să vorbești când stai jos.Johanna făcu câțiva pași,apoi dădu din cap refuzând.

-Nu pot.Eu...Își coborî geanta de pe umăr și o ținu strâns în brațe.Am auzit-o pe mama discutând cu Babs,cu Barbara Renbrook,azi-dimineață.Complotau,ezită o clipă,adică de câtva timp planul lor merge înainte.Nu sunt sigură că le-a mers,dar până la urmă s-ar putea să le reușească.Cino știe? Dar acum,cu tine...

-Ești sigură că nu vrei să te așezi? o între rupse Holly.Mă faci nervoasă.

Johanna încercă să surâdă.

-Scuză-mă,zise ea așezându-se pe un scaun.Știu că mama e în stare de multe lucruri,dar nu m-am gândit vreodată că poate fi atât de...crudă.

-Dar ce a făcut?

-Deocamdată nimic.Are un plan,pus la cale împreună cu Barbara,de mulți ani.Vezi,mama și Barbara sunt un fel de prietene.Se plac foarte mult și au multe în comun,inclusiv părerile asupra standardului social.O privi mai atent pe Holly sa vadă dacă aceasta a înțeles.Holly încuviință.După cum probabil ghicești, Oliver este partida secolului.Mereu am fost surprinsă cum de mama nu a

încercat să mă mărite cu el,de vreme ce suntem rude prin alianță.Nu a fost să fie.Slava Domnului,adăugă ea cu un râs nervos.Mama a crezut mereu că Barbara l-ar face fericit,așa ca de câte ori are ocazia îi aruncă unul în brațele celuilalt.Numai că Oliver este prea isteț și nu-i cade în cursă.Nici nu o bagă în seamă pe Barbara.Oh,acceptă să mențină pacea cu mama și o invită la petreceri de familie,o mai duce pe ici,pe colo,dar își caută alte femei ca partenerere.Mama îl lasă,gândindu-se că,până la urmă își va reveni și o va cere pe Barbara de soție.Dar acum te-a cunoscut pe tine.

Holly își ridică sprâncenele interesată.Nu i se părea că planul este unicat în lume,ea însăși se gândea că într-o zi se va mărita cu Oliver și vor trăi fericiți până la adânci bătrânețe.Simțea un junghi în stomac care nu-i dădea pace.

-Oliver este atât de îndrăgostit de tine,încât le-a intrat furia în sân.Mai ales mamei mele,care este obișnuită să se ocupe de toți din casă și să-l manipuleze pe Oliver,fără amestecul unei alte femei.Ești o adevărată amenințare pentru ea.

Holly încuviință.Înțelegea și ea situația.Ar fi dorit ca Johanna să ajungă la subiect.Astăzi erau în seră și beau ceaiul.Eu voiam să vin spre el,iar când m-am apropiat,le-am auzit discutând.Așa că am ascultat.Se uită la Holly,parcă cerându-și iertare,de parcă trasul cu urechea ar fi fost o crimă majoră.

-Știam eu că ești o bună spioană,spuse aceasta,zâmbind.

-Da,m-am gândit că te-ar interesa ce vorbeau despre tine.

-Îmi pot imagina.Dar mai mult mă interesează planul lor de a scăpa de mine.

Johanna dădu afirmativ din cap,bucuroasă că nu trebuia să repete cele auzite și că Holly înțelesese atât de repede.

-Planul este simplu,după părerea mamei.Spune că va refuza înnuirea împrumutului pentru Clinica *Paulson* și că va lăsa decizia să treacă prin filiera obișnuită,care de obicei ajunge la Oliver și că el va refuza împrumutul.Tu ești cunoscută pentru faptul că te lupți pentru ce dorești,așa că a hotărât că te vei lupta cu Oliver,el nu va înțelege ce vrei tu,se va înfuria,iar dacă va crede el că pe tine te interesează de fapt banii fundației,relația voastră va lua sfârșit.Dar,ridică un deget,ca să fie sigură de asta,va anula și împrumutul pentru *St Augustin*.

Holly oftă sincer și se rezemă de canapea,încrucișându-și degetele.Primele reacții nu fuseseră de teamă și de mânie,ci acelea de repuslie și de tristețe că două ființe omenești de același sex cu ea puteau fi atât de pătimase și de răuvoitoare.Era păcat să le numească femei.

-La ce te gândești,spuse Johanna încet.

-Mă gândesc ce bine e că-mi ești prietenă,spuse Holly zâmbind.

-Acum îi vei spune lui Oliver,nu?

-Nu,spuse ea,ridicându-se.Nu cred că e deocamdată necesar.

-De ce? Ce ai de gând să faci?

-Mă duc la mama ta.O să-i spun că,dacă va revoca împrumuturile,nu mă voi înfuria,ci că îmi voi lua revanșa.Voi întoarce jocul împotriva ei.Îmi place și mie să șantajez din când în când.O să-i spun că Oliver știe de povestea asta de !a mine.Zâmbi copios.De fapt,mai avem câteva zile până la audieri și voi insista să primesc de la ea promisiunea că voi avea împrumutul în scris,sau,dacă nu,o să-i spun lui Oliver înainte de audieri.Astfel nu va mai avea timp să-și întocmească alt plan.

-Au,spuse Johanna lăsându-se pe spate într-o manieră deloc elegantă.Știam eu că nu trebuia să-ți spun.

-Ai dreptate,replică imediat Holly.Nu vreau ca tu să ai probleme din pricina ei.Stai,va trebui să revăd puțin contraatacul,ca să nu-și dea seama că știi de la tine.Tocmai începuse să se gândească,dar Johanna interveni.

-Pentru mine e prea târziu.Nu la asta m-am referit când am spus că trebuia să-mi țin gura.

-De ce e prea târziu?

-Mama știe că suntem prietene,tu și cu mine.Știam că nu-i va face plăcere,dar nu e prima dată când o dezamăgesc,căsătoria mea ratată,lipsa mea de implicare socială,incapacitatea mea de a organiza chiar și cea mai simplă gală,spuse ea făcând un gest evaziv cu mâna.Mă gândeam că încă o dezamăgire din parte-mi,nu va dăuna prea mult relației noastre.

-De unde știe? După felul amabil în care te-ai purtat mereu cu mine?

-Ah,nu! A trebuit să-i mărturisesc.Eu sunt amabilă cu toată lumea.E vorba de altceva.

-Ce păcat,dar nu pot să spun că-mi pare rău,spuse Holly,încercând să o liniștească pe prietena ei.

-O să-ți pară imediat,spuse ea.Am așteptat să plece Barbara,apoi i-am dezvăluit mamei ce auzisem.

-Vai...

-Mi-a zis că,dacă vreau să fiu prietena unei...unei...Se ridică,agitată.

-Nu face nimic,Johanna,spune.

-...unei haimanale,ei nu-i pasă.De fapt,se bucură,fiindcă acum m-a putut trimite la tine cu un mesaj.

-Un mesaj? Johanna dădu din cap.

-A spus că îi pare rău să aibă pe conștiință atâtea suflete flămânde și înfrigurate și că ar vrea să te sfătuiască să adopți o altă atitudine,dacă vrei să salvezi soarta

Clinicii *Paulson*.

-Continuă,spuse Holly,calmă,deja convinsă că nu-i va plăcea ceea ce va auzi,dar voia adevărul spus în față.

-Ea...spunea că preferă să lase conștiința ta să se frământe în privința nevoiașilor și a copiilor flămânzi.A mai zis că este dispusă să reinnoiască împrumuturile atât pentru clinică,dar și pentru centrul de recuperare,ba chiar să le sporească pe an cu un procent de cincisprezece la sută,dacă tu...își lăsă bărbia în piept.Nu mai putea continua.Nu putea repeta cuvintele mamei ei,pline de răutate.

-Dacă,ce,Johanna? Spune-mi.

Johanna o privi în ochi.Era înlăcrimată.Îi tremura bărbia și-și mușcă buza,apoi vorbi:

-Dacă-l lași în pace pe Oliver.

CAPITOLUL 11

-Of,Doamne,prețioasă mai ești la vedere,spuse Oliver intrând în apartament și luând-o pe sus,în brațe.

-Da,prețioasă pentru ochii tăi,zise ea lăsându-și capul pe spate ca să-l privească mai atent; cercurile roșii din jurul ochilor îi dădeau un aspect nostim.

Of,Oliver,iartă-mă,îmi pare rău.Te doare?

-Numai când te țin în brațe,spuse el strângând-o mai tare.Ea își încolăci brațele în jurul gâtului său și-l strânse și mai tare,până ce-și dădu seama că-l sufocă.

Era aproape ora zece,iar Oliver mirosea a fum de pipă,o observație ciudată,dar era bine că mai putea observa ceva.Se simțea istovită și dărâmată.

-Nu credeam că Lary Clark se va opri din vorbit,ca să pot pleca și să vin la tine,spuse el,cu fața îngropată în ceafa ei.Își lăsă capul pe spate ca să o privească.

Niciodată nu mi-a plăcut de el,dar acum știu de ce este în comitetul de stat.

Vorbește fără pauze,până ce,toți aceia care cer bani uită de ce au venit și...hei! Ce este asta? Se uită la fața ei.Ești bine? Ai plâns? Ce s-a întâmplat?

-Nimic,nu am nimic.Zău,zise ea.Dar privirile lui atente îi spuneau clar că nu o crede,așa că adăugă: Sunt puțin cam obosită.Momeala ei nu prinse.M-a sunat Tony,adăugă,îngrijorată.Mama este bolnavă.Era prima scuză plauzibilă pentru ochii roșii și umflați.Nu putea să-i spună încă.Oliver își aminti de ultimul telefon dat de doctorul tatălui său.

-Ah,Doamne,spuse el,luându-i haina de pe umeri.Ce să mai spunem? La naiba cu reformele economice conservatoare.E o nebunie.Știam că nu trebuia să renunț la avionul firmei.Dar,nu-i nimic,putem închiria o cursă charter imediat...

-Oliver! Nu! strigă ea tremurând,dar el încerca să o scoată pe ușă.Nu.

E în regulă,nu-i ceva grav.Mai e timp destul.Nu moare nimeni din asta.

-Ah!

-A răcit și stă în pat de câteva zile.

-Aha,zise el,revenind pe pământ,dar o privea uimit.Râse neconvingător și închise ușa.Bine,te-am văzut că ai plâns și m-am gândit că...

-Știu,îmi pare rău că te-am supărat.Nu voia să-l întristeze.Nu voia să-l facă să sufere.Nu voia să o iubească.Nu voia să-l fi iubit...dar îl iubea.Dădu ceasul înapoi cu trei minute și se aruncă în brațele lui.Taci din gură și lasă-mă să te împac.Holly simți nevoia să-l sărute ca niciodată,senzual,veșnic.El se lăsă pradă jocului.O strânse în brațe și se lăsă în vârtoarea pasiunii ei.

Holly îi scoase haina de pe el,iar el îi desfăcu nasturii de la bluză.Respirațiile le deveniseră sacadate.Holly părea că îi vrea sufletul.Oliver o iubea.La rândul ei îl tortură cu pasiunea ei dezlănțuită,distrugându-i rațiunea,aducându-l la extazul absolut și unic.Holly îi reținu sămânța în trupul ei,ascunzându-o în inima ei, lăsând doar o carapace goală.Oliver continua să o iubească.

-Amintește-mi să te întreb mai des de familia ta,bine? îi spuse el mai târziu.

Desfăcuseră canapeaua,făcuseră duș,apoi se odihniră unul în brațele celuilalt.Nu credeam că te afectează atât de mult.Ea scutură din cap,încercând să-și ascundă jalea.Doamne,nici un bărbat nu o făcuse să râdă atât de mult! își spuse ea.Nici un bărbat nu se potrivise atât de bine cu ea.Cu nici unul nu se simțise atât de liniștită,de parcă s-ar fi cunoscut de o viață.Era pe lume vreun chip mai prețios pentru ea? se întrebă,mângâindu-l ușor.

-E la o distanță de mai puțin de patru sute de mile,spuse el zâmbindu-i tandru,când observă că ochii îi erau înlăcrimați.Vin cu tine dacă vrei.

-Iarăși ești drăguț cu mine,zise ea.Inima o durea,însă,de parcă urma să se petreacă ceva neașteptat.Dar plec numai pentru câteva zile.Doar ca să fiu sigură că se simt bine.Oliver ezită mult înainte de a-i vorbi.

-Ai nevoie de bani?

-Nu.Am un buget de urgență.Mulțumesc,oricum.

Oliver stătea cu capul sprijinit pe o mână și se uita la ea încruntat.

-Aș vrea să nu pari atât de pierdută,de tristă.M-aș simți mai bine dacă nu ți-ai face atâtea griji pentru ea.

-Dar nu-mi fac.Zău.Doar că-mi displace să o știu bolnavă.Holly mințea din ce în ce mai ușor,acum că știa ce are de făcut.Trebuia să plece o vreme,să se gândească,să se hotărască,să-și facă un plan.Foarte rar a fost bolnavă,zise piperând minciuna cu fărâma de adevăr,ca să-și ușureze sufletul.Oliver nu prea era dispus să o creadă,dar mereu fusese atât de sinceră față de el,încât cum putea

să nu o creadă? Îi plăcea să creadă că-și imaginează durerea aceea mare din ochii ei și i se adresă îngrijorat:

-Atunci,du-te și lasă-le pe toate aici.Clinica nu se va dărâma fără tine.Dacă o vezi,o să te liniștești.Închide ochii și dormi acum.Plecăm mâine dimineață și vedem ce avioane ai.Oliver închise lumina.Camera se cufundă în întuneric.Nu i se mai vedea fața,iar Holly se temea.

-Oliver?

-Hmmm?

-Strânge-mă tare în brațe,bine?

-Sigur că da,spuse el și se arcui cu trupul său puternic în jurul ei.

-Nu,vreau și mai tare.Ca și când nu mi-ai mai da niciodată drumul.

-Așa e bine?

-Perfect.Aproape.Dacă închidea ochii,ar fi crezut că nu-i va mai da drumul.Putea să creadă că va sta așa în brațele lui până la sfârșitul vieții,ascultând zgomotele nopții,trezindu-se la plânsul copiilor lor în miez de noapte; moțâind mulțumiți și fericiți,dormind profund,în siguranță și binecuvântați.

Aproape...dacă închidea ochii.

Nu se iviseră zorii când ea se ridicase din pat și-l privea pe Oliver,cu brațele atârându-i peste cearceaf.Nu reușise să pună geană pe geană în ultimele ore cu el.Nu se putea preface.

Încuie ușa pentru a-l lăsa în siguranță.Îi lăsă un bilet spunându-i să nu fie îngrijorat pentru ea,fiindcă luase un taxi până la aeroport.Rezistase tentației de a-l săruta,ca să nu-l trezească și să o vadă iar plângând.

Dacă se punea problema de a-l dezamăgi,nu voia ca această tristețe să fie ultima lui amintire cu ea.Nu,fiindcă,poate,după un timp și după ce mânia și durerea vor fi cedat,poate...el își va aminti cum o făcuse să se simtă în brațele lui în acea seară și ar zâmbi.Luă trenul Richmon/Fermont,coborî în stația Berkeley și se pierdu în mulțimea de studenți care se întorceau din vacanța de Crăciun.

În inima ei se îndrepta spre Los Angeles,mergea acasă la mama și la băieți și la casa imensă de pe strada Chambrey,nu la motelul micuț dintre o stație de benzină și un magazin de pe Ashby Avenue,ale cărui litere de neon: M și L nu ardeau.Se așeză într-un colț întunecat al camerei,pe un scaun și începu să plângă.Inima îi era la mama ei care-i mângâia capul așezat în poala caldă și o mângâia,ascultându-i povestea.Răsuca batista imensă a acesteia,pe care o ținea împăturită în sân,acum în mâna ei.Se simțea parcă acoperită de cuvertura roz cu alb,sub moliciunea ei.Nu se simțea singură în camera cu cearceafuri cenușii și

jaluzele venețiene galbene.Avea în inimă toate răspunsurile,totuși mintea îi era chinuită de o hotărâre dureroasă,cea mai dureroasă pe care trebuise să o ia în viața ei.O hotărâre fără un răspuns pozitiv.O decizie pentru ea însăși,pestru clinică,pestru Oliver.Pe care trebuia să o ia singură,odată ce mama nu putea să o ajute în acest moment.Cincizeci și patru de ore mai târziu,Holly și valiza ei se strecurară afară din cameră.Lăsase închisă în cămăruța mohorâtă o inimă întristată și nevinovată,care era mai în siguranță la întuneric,care nu ar fi supraviețuit în realitatea unei lumi în care visurile nu se adevăresc,unde bunătatea nu învingea și nici dragostea nu învingea întotdeauna.

Fuse oare oricum o inimă slabă,se hotărî ea în timp ce mergea către stația de tren.

Fuse oare o inimă naivă care crezuse în demnitatea și virtutea spiritului omenesc,o inimă care își pusese toată încrederea în omenire.

Se simțea mai bine fără ea,da,își zise când se așeză în tren.Fără inimă,deciziile sunt mai ușor de luat...mă rog,puțin mai ușor.Fără o inimă care putea fi zdrobită,dilema se micșorase și devenise o simplă alegere între iubirea pentru Oliver și o multitudine de oameni nevoiași.Nu avea nevoie de inimă ca să știe ce așteptau alții de la ea,care era datoria ei,ce era bine și ce era egosim.

Ce însemna fericirea a doi oameni față de ne-norocirea miilor de străini?

Merse spre casă gândindu-se cât de ironic era faptul că până și iubirea putea fi redusă la câțiva dolari și ceva cenți.Era întotdeauna vorba de bani,iar acum îi ura mai mult ca niciodată.Îi ura și râdea sfidătoare în timp ce scotea din cutia poștală alte chitanțe bancare.Privi în sus fiindcă auzi pași la etajul superior.

-Iată-te! exclamă Johanna,ușurată și surprinsă că o vede.Unde ai fost? Eram foarte îngrijorată.

-Bună,spuse Holly urcând scările.Sperase ca va avea mai mult timp ca să se obișnuiască mai bine cu hotărârea ei,înainte de a da ochii cu vreun membru al familiei Carey.Era evident că soarta o tăia în carne de data aceasta.

-Unde ai fost,reluă întrebarea Johanna,îngrijorată și agitată.

-Într-un vid,răspunse ea,iar când Johanna făcu ochii mari,adăugă: M-am gândit.

-Oh,draga mea.Ce ai de gând să faci?

-Ce vrea mama ta,spuse,încercând să nu-și dezvăluie resentimentul asupra fiicei.Cu fiecare treaptă,picioarele îi deveneau și mai grele,de parcă pantofii ar fi fost magneți care scoteau cuiele din trepte.Era istovită și nefericită și nu voia să se întoarcă la viața ei,încă.Ar fi dat orice pentru un somnifer și puțină pace mentală.Nu prea mi-a dat de ales.

-Să știi că poți să-i spui lui Oliver.Intrară în apartament.Nu e încă târziu.Spune-i tot.

-M-am gândit și eu la asta,zise ea,descuind ușa.Voiam chiar să o fac,dar m-am gândit la voi toți și la Oliver.Ea nu e persoana preferată a lui,știu,dar este singurul membru din familie care i-a mai rămas.Ea și cu tine.Știu ce i-ar face,și ție prin ea.Nu pot să vă fac una ca asta,Johanna.Familia este un lucru de bază, chiar dacă membrii ei sunt niște persoane de nimic.Fără supărare.

Johanna zâmbi nervos.

-Oliver nu mi-ar face nici un rău.Știe că nu sunt capabilă să strivesc o muscă.Nu aș putea sa...fac lucrurile pe care le face mama.Nu cred că i-ar fi dor de ea.Tu ești mai importantă pentru el,Holly.Te iubește.

-Acum da,dar familia rămâne familie și până la urmă va spune că eu v-am despărțit.Nu pot să risc nici cu clinica.Banii sunt puțini peste tot.Am apelat și la alte fundații,la guvern,dar toți sunt strâmtorați.Avem nevoie de *Fundația Carey*,iar mama ta o știe prea bine.Holly se prăbuși pe canapea,iar Johanna rămase în picioare și o privi uimită.Până la urmă o întrebă:

-Deci,acum ce se va întâmpla?

Holly își sprijini capul pe spătarul canapelei și închise ochii.Pentru moment nu voia să-i deschidă.

-O să-i smulg inima lui Oliver și am s-o mănânc la prânz,în timp ce el mă va privi.E un bărbat deștept.Va înțelege situația,iar mama ta va căpăta ceea ce vrea. Dar cum? Ce îi vei spune? Holly,își clătină capul.

-Nu am nici o idee.

-Nu ți-ai făcut un plan? Holly ridică din umeri.

-De ce-aș avea nevoie? Oliver și cum mine am fost sortiți de la început despărțirii.Suntem potriviți ca doi masculi de rasă Pitbull.Suntem fascinați de diferențele dintre noi și ne tolerăm concepțiile fiindcă ne iubim,dar nu suntem de acord cu nimic.Orice izbucnire de intoleranță,orice schimbare sau agresiune ne-ar face să ne sfâșiem în câteva secunde.

-Crezi că va fi atât de ușor? Arăți îngrozitor.

-Și cgm ar trebui să arăt? i-o reteză ea,apoi îi păru rău.Nu te îngrijora.Cu cât arăt mai rău,cu atât mai ușor îi va fi să mă părăsească.

-Păi,mă gândeam că e pe drum spre tine acum,zise Johanna apropiindu-se de fereastră,apoi privi jos,pe stradă.Știa că nu pleci la Los Angeles și bănuia că te vei întoarce astăzi.Spunea că e joi,iar pentru tine joia e sacră.O privi pe Holly peste umăr.Cred că îți dai seama ce înseamnă asta?

Holly dădu din cap,gândindu-se la programările pentru coafat pe care nu le respectase.

-Dar cum a aflat el că nu plec la Los Angeles,nu știi?

-A telefonat.Mama ta vitregă i-a spus că nu te-a mai văzut de la Ziua Recunoștinței și că te așteaptă de-abia de Paști.Holly închise iar ochii.

-Foarte bine,dacă până acum nu a fost bolnavă,de-acum încolo va fi,de grijă,spuse ea cu remușcare în glas.Se simțea ca și când totul se întorcea împotriva ei.

-Nu vrei niște ceai? întrebă Johanna.

-Nu,mulțumesc,răspunse Holly,zâmbind ușor.Poate că niște cafea mi-ar face bine.Tu nu vrei? Mă duc să fac.

-Sigur,spuse Johanna privind cu coada ochiului pe fereastră.Dar lasă-mă pe mine să o pregătesc.Nu pari îndeajuns de în putere ca să...oh,Doamne! Oh,Holly,spuse ea alarmată,privind-o cu ochi mari.

-A venit? Johanna dădu din cap afirmativ,apoi se privi câteva secunde care păru o veșnicie.Holly simți un junghi în plămân și-și ținu respirația.Se șterse la ochi cu mâna,apoi se ridică brusc.

-Și eu ce fac? șopti Johanna.

-Cum? Holly nu se gândea acum la Johanna,dar aceasta nu-și dădu seama.

-Unde pot să mă duc? Unde mă pot ascunde? Nu trebuie să mă vadă aici.

Poate că avea dreptate.Prezența ei ar complica situația și mai mult.Oliver ar putea bănuși că familia lui era amestecată în hotărârea lui Holly de a rupe relația cu el,iar în acest caz și l-ar pune în cap.Nu voia să și-l pună în cap! Oh,Doamne! Oliver era inima ei! Acum iubirea renăscuse,iar inima ei urla de indignare.La naiba cu toată lumea! Oliver era al ei.O iubea.Ea îl iubea.Ce putea fi mai important ca asta? în învâlmășala de emoții și contradicții,Johanna nu mai știa ce să facă,iar Holly o surprinse.

-Rămâi pe loc,îi spusese revenindu-și dintr-o dată.Se ridică în picioare,strânse din dinți și refuză să-și asculte inima palpitând.O să-l primesc jos.Nu vreau să urce la mine,oricum.Nu poate face o scenă în stradă.

-Să nu fii prea sigură de asta,spuse Johanna,mai liniștită.Nu-ți dai seama de ce este în stare.

-Poate că nu,zise Holly și-și luă haina de pe spătarul canapelei,dar dacă nu-l las să urce,nu va trebui să-l dau afară.Unde ți-ai parcat mașina?

-La capătul străzii.Pe acolo,zise făcând semn cu mâna.Am lăsat-o pe o străduță lăturalnică.Mi-era teamă că vine și-mi vede mașina.

-Bine.Când eu reușesc să-l scot din clădire,tu ieși pe scara de incendiu din spate.Trebuia să se grăbească.Parcă o auzi pe Johanna făcând un zgomot după ce închise ușa,parcă ar fi izbucnit în plâns,dar Holly nu se întoarse să vadă.Nu-i păsa.Era mai îngrijorată de amenințarea lacrimilor ei.Era nerăbdătoare.Inima îi bătea frenetic și o durea pieptul.Își încleșta pumnii,înfigându-și unghiile în

palme,ca să nu se mai gândească la durerea din piept,ca să-și concentreze atenția asupra mâinilor...era un fel de-a spune.Se hotărâse.Se gândise la toate variantele și alesese cum crezuse că era mai bine.Ajungând la al doilea etaj se ținu cu mâna de burtă,fiindcă îi era foame.Se rugă să-i revină puterile și imploră curajul să-i vină în ajutor.Conjură toate imaginile mentale ale familiilor fără casă și ale copiilor flămânzi,revăzu fețele înduioșătoare ale femeilor,bărbaților și bătrânilor,șperând că aceeași expresie pe fața lui Oliver nu o va ucide.

Ajunse la parter și dădu nas în nas cu Oliver,care tocmai intra pe ușă.Înghiți în sec și realizează ce față vinovată avea când el o privi.Nu se putea abține.Îl mințise și se simțea vinovată.Cine nu s-ar fi simțit?

-Bună,spuse,pe un ton care i se păru și mai vinovat.Pentru minciunile despre Maria Spolitto! Mai avea și altele,mai gogonate,de spus.Trebuia să se stăpânească.

-Păi,bună! spuse el,ducându-și mâinile la spate,în semn că aștepta o explicație.Era frumos de nedescris,înalt,năstrușnic,răutăcios,tandru și bun.Rănit și tulburat.Încercă să mai înghită o dată,dar gura îi era atât de uscată încât nu reuși.

-Ochii îți arată mai bine,spuse ea tremurând din toate încheieturile.

-Ai tăi nu.Se'uită la ea printre gene.Arată ca naiba.

-Păi,de fapt,nu am dormit prea bine zilele astea.

-Erai îngrijorată pentru Maria?

-Nu,am...Gata.Acum trebuia să vâslească foarte repede și să termine.

Regret,Oliver.Te-am mințit și regret,dar trebuia să plec de lângă tine o vreme și nu știam cum să-ți spun...așa că am mințit.Oliver își lăsă ușor brațele în jos,iar ochii îi păreau umbriți de o neliniște și mai mare.Holly trebui să-și plece ochii și tăcu.

-Nu te înțeleg,Holly,spuse el aproape în șoaptă.De ce ai simțit nevoia să fugi de mine?

Acum ori niciodată.Durerea din vocea ei semăna cu o lamă ascuțită,cu două tăișuri,care-i sfârteca inima cu fiecare cuvânt rostit.

-Hai să...hai să ne plimbăm,zise ea dintr-un impuls,iar pereții scorojiți parcă li se prăvăleau peste capete.Făcu un pas înainte,ezitând,iar când el nu se mai mișcă,adăugă: Te rog,Oliver.Am nevoie de aer.Ieși pe lângă el,alergând spre ușă.

Ajunsă în aerul rece de ianuarie,se simți ca un condamnat scăpat de sub pază,așteptând să fie împușcat pe la spate.El o urmă în tăcere privind-o din când în când,făcând eforturi să pară răbdător cu ea.Oliver,începu ea,apoi se opri pe trotuar.Se întoarse către el.Nu știu cum să-ți spun sau cum să nu par fără tact,să nu te rănesc,sau...Nu putea vorbi.Îl iubea prea mult.

Trebuia să vorbească.Îi iubea prea mult ca să nu o facă.

-Eu...o să-ți spun direct.Nu ne mai putem întâlni.

-De ce? fu replica lui promptă.Părea că pregătise această întrebare,indiferent de ce ar fi auzit din gura ei.

-Suntem prea diferiți.Vrem lucruri cu totul diferite.Eu cred că tu mă înăbuși.

-Te înăbuș?

-Da.Am nevoie de timp și de spațiu,spuse,adresându-se nasturilor de la cămașa lui.Muncesc toată ziua,iar când vin acasă am nevoie de loc să mă gândesc,timp doar pentru mine,ca să mă relaxez,să mă adun.Îmi place ceea ce fac,dar nu știi cât de mult mă secătuieste activitatea aceasta.În fiecare zi renunț la particule din mine,apoi vin acasă și-ți dau și mai mult ție și...tu meriți pe cineva care să ți se dăruiască în întregime.Eu trebuie să mă păstrez fiindcă se pare că mă pierd și nu mai rămân cu nimic pentru mine.Trase cu ochiul în direcția lui și crezu că nu mai suportă.Se întoarse iar cu spatele,mai făcu vreo câțiva pași,iar cuvintele lui o opriră.

-Nu vreau să par insistent,dar dacă înțeleg bine,alegi meseria în locul iubirii noastre?

-Chiar crezi că e iubire,Oliver? întrebă ea cu ochii închiși.

-Da.Holly continuă,ca și când nu l-ar fi auzit.

-M-am gândit și la asta cât timp am fost plecată.Vreau să spun,cum pot doi oameni ști că se iubesc sau că se doresc numai fizic? Am dorit să mă culc cu tine din prima clipă când te-am văzut.Înainte de a ști ceva despre tine.Dacă toată povestea nu se rezumă decât la sex?

El o smuci de braț și o răsuci atât de brusc,încât gândurile ei zburară în toate direcțiile.

-Ce faci? întrebă el,negru de supărare.Nu voia,dar tremura atât de tare,încât o zgudui și pe ea.De ce faci asta? Ce s-a întâmplat?

-Nu s-a întâmplat nimic.Doar că m-am simțit pierdută,ca și când aș umbla pe un drum al vieții și m-aș fi rătăcit.Apoi mi-am dat seama că e vina ta.Tu m-ai îndreptat în altă direcție și...și...Se uită în ochii lui: Of,Doamne,Oliver,nu pot să fac asta,strigă ea,cu lacrimi în ochi,apoi își lăsă capul în piept.Nu pot.Și tot egoistă.Te iubesc și nu pot face asta.Acum el se rătăcise și nu știa unde se va îndrepta în continuare.

-Ce să faci? Ce nu poți să faci?

-Nu pot să te gonesc.Nu pot să-ți fac atâta rău,spuse ea printre suspine.Îmi pare rău pentru toți oamenii aceia.Îmi pare rău pentru familia ta.Îmi pare rău pentru cât de egoistă sunt,dar nu pot face asta.Te iubesc.Nu-mi pot imagina viața fără

tine.Eu...nu-mi pot imagina...nu vreau să mi-o imaginez așa.Oh,Oliver,îmi pare atât de rău.

-Holly,iubito,se bâlbâi el reținându-și emoția.Nu trebuie să mă gonești și nu trebuie să regreti fiindcă mă iubești.Ce e asta?

-Ba da,ba da.Nu pot,dar ar trebui.O lăsa să se liniștească,dar îi venea să-i oprească această criză de isterie cu o palmă.O scutură și o privi în ochi.

-Holly! Termină! încetează și spune-mi ce s-a întâmplat!

Ea ridică pumnii ca să se apere.Clipi de câteva ori și privi ca prin el.

-Oh,Oliver,îl împinse cu palmele pe piept,convingându-se că mai era în fața ei,după toate lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese.Oliver,nu știam ce să fac.Mă gândeam că așa se cuvine,dar m-am înșelat.Nu vreau să fac rău nimănui, dar nici să renunț la tine nu vreau.

-Dar nu trebuie,spuse el hotărât.Îi era teamă să-i dea drumul.Îi șterse lacrimile cu vârful degetului.De unde ți-a venit asta?

-Mătușa ta,zise ea regretând apoi cele două cuvinte care vor pecetlui soarta femeii.Nu o plăcea,dar nu-i dorea nici răul.Mai mult,știa că următoarele lucruri pe care i le va spune,îi vor răni și mai tare.A fost ideea ei.

-Elizabeth?

-Știi că pe tine nu te prea interesează problema donațiilor fundației,că lași totul în seama mătușii tale și a acționarilor.Dar trebuie să știi că *Sf.Augustin* și *Clinica Paulson* capătă bani de la *Fundația Carey*.

-Știi asta,spuse el dând din cap,deși era nelămurit.

-Știi?

-Sigur.Phil Rosenthal mi-a spus despre *Sf.Augustin* în seara aceea,la bal.Sigur că am făcut verificări la clinică înainte de a acorda donația de Crăciun.De unde ai bănuț că nu știam de donații?

-Te-am întrebat.În noaptea când am făcut dragoste,iar tu erai nervos.Te-am întrebat dacă ai donat banii pentru mine,iar tu ai spus că eu te făcusem atent la necesitățile clinicii.

-Așa și era.Altfel nu aș fi verificat personal.

-Dar nota de revizie a venit în aceeași zi cu donația ta.Nu credeam că vrei să ne dai bani,apoi să-i iei imediat.

-Dar nu voiam asta.Făceam doar actele de donație.Elizabeth a insistat asupra reviziei.

-Da,așa m-am gândit și eu.Știam că nu mă place și mi-era teamă că va refuza donația dacă știa că am și eu o legătură cu clinica,apoi când Jo....

-Dar Elizabeth știa de tine și de clinică.

A venit la mine și m-a întrebat despre asta,iar când i-am spus că știu,a propus o majorare cu cincisprezece la sută.

-Ea a făcut asta?

-Da.Mi-a spus că ea a inițiat rezivuirea și ca toată lumea a fost convinsă că aveau nevoie de mai mulți bani.

-Ea?

-Da.Eram împreună când a sunat-o pe secretară și i-a spus să întocmească documentația pentru noul fond și să stabilească o audiere pentru a o prezenta clinicii și ca să-ți spună ție și prietenei tale,Joan Ellerbey,cât de încântată este de eforturile tale.

-Chiar așa? Când? El ridică din umeri și încercă să-și amintească data exactă.

-Nu mai știu.Înainte de Crăciun,cred,sau după.Se simțea rău că nu făcuse legătura dintre numele tău și clinică până atunci și se întreba dacă te supărasesi din această cauză.

-Dar...Se opri și privi spre fereastra apartamentului ei,apoi îi veniră în minte o mulțime de întrebări.

-Dar ce?

-Johanna are vreo legătură cu Fundația Carey?

-Johanna? Nu.Ce amestec are ea în treaba asta?

-Nu știu.A venit la mine să mă avertizeze asupra mătușii tale..

-Ea a venit la tine,aici? Știa că verișoara lui nu circula decât în centru,era imposibil să și-o imagineze venind în Oakland.Vrei să-mi spui că aceasta a fost ideea Johannei? Ea ți-a spus să mă părăsești?

-Da,spuse ea în șoaptă.Dar eu credeam că a fost numai mătușa ta de vină.

Îi povesti repede toată întâmplarea,tot ce-i spusese Johanna și ce făcuse ea de la cina luata împreună cu familia lui,până la discuția cu aceasta de la toaletă.

-Dar nu înțeleg,spuse el.De ce ar fi făcut ea asta? Se gândi o clipă.Mereu a fost o fată răutăcioasă,știu.Venea de la școală și mă pisa să o duc undeva,se ținea de furțișaguri,spărgea geamuri,se dondănea cu băieții,iar eu trebuia sa duc la capăt trăsniile ei.Dădea mereu vina pe mine,ca să scape de pedeapsă și să nu fie trimisă la școală mai devreme,sau în vreo tabără la mare.Ridică din umeri.Eu nu încercam să mă apăr,fiindcă nu m-ar fi crezut nimeni,cu antecedentele mele...și mereu mi-a părut rău pentru ea,într-un fel.O înțelegeam că avea și ea problemele ei pe atunci.

-Deci,asta a fost doar o festă a Johannei?

-Cam macabră festă,aș spune,nu crezi? întrebă el.

Cred că e,mai degrabă bolnăvicioasă, chiar deviantă.Holly mai privi o dată către

ferestrele apartamentului său,amintindu-și de femeia pe care o lăsase acolo.
Buna,blândă,iubitoarea,prietenoașa Johanna.Oliver îi urmări privirea în sus.

-Acum ea e sus? Te așteaptă să te întorci?

Se îndreptase deja spre ușă,dar Holly îl opri.

-Nu.A plecat.Era pe scări când am ajuns eu acasă.A venit să mă avertizeze că tu știi de minciuna cu Los Angeles și că ești în drum spre mine.I-am spus să iasă pe scara de incendiu după ce te scot pe tine din clădire și să se ducă acasă.Cred că asta a făcut.Era îngrozită că tu o vei găsi la mine.Ezită.Oliver,voiam să-ți spun toată povestea.Voiam să-ți spun ce plănuse mătușa ta.Ești sigur că Johanna este cea care a tras sforile,și nu mătușa ta?

-Absolut sigur,spuse el.Oameni ca tine sunt ținte ușoare pentru oameni ca ea.Te putea citi ca pe o carte.Știa că la început te vei simți prea mândră să-mi spui și că mai degrabă te-ai fi luptat cu mătușa mea decât să-mi ceri sprijinul.Dacă știa de Carolann și de Maria,își dădea seama cât de mult preț pui tu pe familie.Știa că nu-mi vei spune niciodată.

-Dar de ce? De ce un plan atât de complicat? De ce a vrut să ne facă atâta rău?

-Nu știu.Nu mi-am imaginat niciodată ce se petrece în capul ei.

-Dar ce crezi că se va întâmpla când va afla că de data aceasta nu i-a mers? Ce va face când va ști că nu am putut să te părăsesc?

-Nu trebuie să așteptăm să facă ceva,îi spuse el luând-o pe după umeri.Vreau să te duci sus,să închizi ușa și să dormi puțin,ca să nu ieși în stradă și să fii călcată de o mașină.Iubito,arăți îngrozitor.

-Așa mi-a spus și ea,surâse ea extenuată.Acum ce vei face?

-O prind din urmă și aflu ce se petrece.Apoi o să o omor fiindcă te-a făcut să treci prin asta.

-Adu-o aici și o omor eu singură,spuse ea știind că glumise.Îl conduse la mașină și îl sărută,apoi îl privi cum se urcă la volan.

-Oliver? El o privi.

-Poți să mă ierți? Pentru câte neazuri ți-am pricinuit? Am lăsat-o să mă influențeze.Știu...că te-am făcut să suferi.Sunt foarte vinovată din această cauză. El surâse și Holly citi iertarea în ochii lui,chiar și când îi spuse:

-Nu știu încă.Va trebui să avem o discuție mai lungă,despre încredere și prea multă independență.Să vedem cum te vei căi.Ea zâmbi.

-Am fost crescută de catolici,mai știi? Mi-am perfecționat arta de a mă căi.

Oliver râse și spuse că el va fi judecătorul.O ascultă cum râde încă vreo câteva secunde,apoi porni mașina și plecă.Holly îl urmări cum dă colțul și dispăre,apoi intră în blocul ei.

CAPITOLUL 12

De data aceasta urcă scările două câte două. Parcă era propulsată de ceva. Viața era frumoasă. Câștigase la loterie și marele premiu era fericirea pe veci.

Da, Holly, există Moș Crăciun, își spuse ea veselă intrând în apartament. Un Moș Crăciun, o zână bună, un...

...om de zahăr. Se opri după ce închise ușa, iar sângele îi înghețase în vene.

-Johanna, spuse forțându-se să suradă când văzu o armă în mâna acesteia.

Recunosc amortizorul fiindcă văzuse așa ceva la televizor. În fracțiunea de secundă care îi trebui să observe arma mortală, observase degetele fine și lungi ale Johannei. Observația era justă, și derutantă deoarece femeia era tot în apartamentul ei și ținea în mână un pistol.

-Bună, mă bucur că ești tot aici, spuse pe un ton care spera să parcă calm și imperturbabil ca înfățișarea Johannei. Trebuia să se gândească și voia să dea impresia de normalitate, ca să aibă o șansă. Mi-era teamă că ai plecat.

-Zău? Văzu cum i se ridică sprânceana de surprindere.

-Da. Am fost cam dură adineauri și aș vrea să-mi cer scuze pentru impolitețe, și să-ți mulțumesc pentru ajutor..

-Ai fost nepoliticoasă, i-o trânti Johanna. M-ai repezit.

-Știu, regret, spuse ea evaluând distanța dintre ele, întrebându-se dacă o putea birui, sau ar fi fost mai înțelept să fugă? Eram obosită și supărată, dar nu trebuia să te necăjesc.

-Te iert, spuse ea, cu un zâmbet fermecător și prietenesc.

-Mulțumesc. Acum vrei o cafea? Sau un ceai? Putem sta de vorbă. Făcu un pas spre bucătărie, dar Johanna o opri cu cuvintele:

-I-ai spus? Holly se uită de la ea spre fereastră și își dădu seama că fusese urmărită.

-Sigur că da. Te-ai uitat doar. Ai văzut ce distrus și mânios a plecat, nu?

Johanna se încruntă neîncrezătoare. Se uită spre fereastră, lovi cu piciorul în podea, apoi i se adresă:

-Am văzut, dar tu ai început să plângi și el părea împăcat. Ce i-ai mai spus?

-Nu puteam să mă abțin să nu plâng, mi-a fost greu. Holly spera să fi vorbit destul de convingător. Și... am crezut că Oliver mă va crede doar dacă m-aș purta astfel.

Am început să plâng, părea natural să încerc să-l conving că mai putem fi prieteni dacă ar fi dorit, dar nimic mai mult din partea mea. Și... ai văzut că el nu m-a crezut, așa că am vorbit mai mult. I-am spus că mă sufocă și că vreau să fac ceva cu viața mea și...

Lacrimile îi reveniră în ochi când își aminti...că nu vreau să-l mai amestec și pe el.

-Și ai reușit să-l convingi? Johanna însăși nu părea convinsă.

-Păi,am spus și altele; nu-mi amintesc tot,spuse ea ștergându-și lacrimile.Ba da,la sfârșit,a înțeles singur că între noi se terminase totul.

-Nu părea supărat când a plecat.

-Nu.Uimit și foarte mândru,dar nu supărat,spuse ea.Deocamdată,cel puțin.Cred că s-a întâmplat atât de brusc,încât a rămas șocat.Mânia îl va lovi mai târziu.

Vreau să beau ceva.Tu nu?

Johanna o lăsă să intre în bucătărie,iar Holly era uluită.Era speriată și îngrijorată dar nu într-atât încât să nu mai judece.Imediat căută în minte o armă pentru ea.

-Dacă se întoarce? o întrebă Johanna.Ce vei face atunci?

-O să-l gonesc.Nu vreau să fiu dușman cu mama ta.

-Dar după ce vei primi donația? îl vei primi? Holly trăgea și închidea sertarele și nu găsi decât cuțitele,o variantă slabă în fața unui pistol,decât dacă reușea să se apropie de ea.

-Voiai ceva de băut?

-Nu.Dacă obții donația? îl primești înapoi?

Turnă vin roșu într-un pahar și reveni în sufragerie cu el,cu cel mai mare cuțit din arsenal,ascuns cu grijă la spatele blugilor.

-De ce s-ar întoarce la mine? întrebă ea ofensată,apoi se sprijini de perete.E un bărbat mândru.Nu revine unde nu este dorit.Nu când are femeia pe care și-o dorește,care îl dorește și ea.Johanna păru că se gândește la asta,apoi zâmbi și spuse:

-Cum sunt eu,de fapt?

-Tu?

-Nu fi surprinsă,Holly.Vocea ei căpătă o notă ascuțită,deși chipul îi era angelic.

Oliver și cu mine am fost meniți unul pentru altul.De aceea a trebuit să moară mama mea adevărată.A murit pentru ca tata să se însoare cu Elizabeth,iar eu voi putea fi cu Oliver în veci.

-Nu...nu am știut că Elizabeth nu e mama ta naturală.

-Ba da,ai știut.Ți-am spus că suntem rude prin alianță și că eu eram candidată la iubirea lui Oliver ca oricare altă femeie.Holly clătină din cap negativ.Acum își amintea cuvintele,dar pe atunci nu făcuse legătura.

-Elizabeth nu a fost niciodată ca o mamă pentru mine.L-a pus pe tata să mă trimită la școală.Dacă aveam necazuri când venea acasă,ea îi spunea să mă trimită departe.La mătușa Corrinne,în Southampton sau la sora mamei,Jessica,în

Carolina de Sud.Nu mă voia lângă ea.Îi era teamă că Oliver se va îndrăgosti de mine și-l va face pe tata nefericit.Holly avu impresia că aude pași pe scară.Se simți ușurată.Dacă putea atrage atenția cuiva și să o țină de vorbă pe Johanna cât timp cineva i-ar veni în ajutor...Vorbi mai tare ca să camufleze zgomotul.

-Vai,dar de ce să-l facă pe tatăl tău nefericit Oliver dacă s-ar fi îndrăgostit de tine? întrebă ea.

-Nu l-a iubit pe tata.Credea că era nedemn pentru surioara lui iubită, Elizabeth.Mă ura și pe mine.Se certa cu ea,mă trimitea de acasă,departe de Oliver,ca el să nu se îndrăgostească de mine.Pe el îl țineau acasă,dar pe mine mă goneau...

-Poate...se bâlbâi ea.Poate că l-ar fi trimis și pe el,dacă nu ar fi fost un copil rău? Poate că se gândeau că nu e bine să-l trimită departe?

-Nu a fost un băiat rău,spuse ea zâmbind.Avea nevoie de cineva care să-l iubească.El știa că eu îl iubeam.Dar ei mă tot trimiteau departe,iar el se revolta. Era normal.Nici nu cred că Oliver știa de ce făcea toate lucrurile acelea.

-Nu,probabil că nu știa,se bâlbâi ea,văzând silueta lui Oliver la ușă.Fiind închisă,desigur că el nu putea vedea că Johanna are un pistol în mână.Acum Holly se sperie și mai tare.Știi,Johanna,spuse brusc,punând paharul pe masă, sperând ca Johanna să nu-și dea seama de prezența lui,fiindcă era cu spatele spre ușă.Adulții fac multe lucruri negândite copiilor.Își trăiesc viața și nu se gândesc de multe ori și la copiii lor.Uite-te la mine și la Carolann.Era nebună,spuse ultimul cuvânt mai tare,doar-doar o auzi Oliver.Lua droguri.Mai bine și-ar fi pus pistolul la tâmplă,peu cât rău i-au făcut și ei și mie.Johanna făcu o figură tristă.

-Și tu ai o poveste tristă,Holly.Îmi pare rău pentru tine.Te plăceam.Mă gândeam că poți mai mult.Ai fi putut face cu viața ta ceva mai bun,dacă ai fi avut o șansă. Holly simți un junghi în inimă,fiindcă se vorbea despre ea la timpul trecut.O usturau degetele,iar palmele i se umeziseră.Își simțea inima în gât,iar lacrimile stăteau gata să izbucnească.Johanna avea de gând să o ucidă.Știa la fel de bine cum știa că Oliver se afla la ușă,că nu-i sărise încă în ajutor și că timpul ei era limitat.

-De ce faci asta,Johanna? o întrebă calmă.Credeam că suntem prietene.Aveam încredere în tine.Am făcut tot ce mi-ai cerut.Am renunțat la Oliver.Nu i-am spus nimic mamei tale.De ce? De ce scoți pistolul?

-După cum am spus,povestea ta e tristă.Oricum aveai să mori, chiar dacă nu-l goneai pe Oliver.Vei rămâne o parte a unei statistici,o biată tânără ucisă în apartamentul ei.Ce cartier ciudat e acesta,Holly!

-Dar de ce? Nu ți-am făcut nici un rău.Cu coada ochiului văzu că Oliver intrase încet pe ușă și că se apropia de ea prin spate.Dacă o lua spre baie,Johanna nu-l va vedea.Nu-ți voi face nici un rău.Sunt prietena ta.

-Eu nu am prieteni,zise ea sec.Sunt oameni care mă plac,fiindcă au impresia că sunt bogată,dar nu am prieteni adevărați.Îmi pare rău că te voi pierde,Holly.Voi plânge când voi citi în ziare despre tine.Voi plânge pe umărul lui Oliver la înmormântarea ta.Și-mi va părea rău.Sincer,dar tu nu poți rămâne aici.Am văzut cum te privește Oliver.Nu ar fi renunțat niciodată la tine.Ar fi suferit câteva zile,iar între timp tu vei fi fost ucisă cu brutalitate,dar m-am gândit la asta cât timp am stat aici...Ridică din umeri,iar pistolul îi tremura în mână.Vreau să spun,de ce s-a întors?

-Johanna,spuse Holly Făcu un pas mic spre bucătărie,iar Oliver se dădu după ușă ascultând atent și urmărindu-le.Doar nu vrei să faci asta.Mai făcu un pas înapoi. Nu ai ucis pe nimeni până acum și...și am auzit că e groaznic.Încă un pas, înapoi.Am auzit că rămâi cu crima pe conștiință toată viața.Vei fi bântuită.Doar nu vrei să-ți distrugi viața cu așa ceva,viața cu Oliver,nu? Inima îi tresări când o văzu pe Johanna avansând.Eu...o să mă dau la o parte.O să plec.O să ies din viața lui Oliver.

-Dar mama ta?

-Cine? Carolann? O să o iau cu mine.O mut la alt spital.Pot face asta.Sunt ocrotitorul ei legal,știi.Mai făcuse trei pași mici.Johanna făcuse doi.

Apartamentul i se părea acum de mărimea templului Taj Mahal.Parcă nu mai ajungea odată în bucătărie.Simți că se lovește cu spatele de ușă.

Johanna zâmbi cu înțelegere.

-Te rog.Nu face lucrurile mai grele decât sunt și așa,Holly.Fără să se uite,întinse mâna și împinse ușa.

-Dacă te ascunzi în bucătărie,nu scapi,să știi.Avea un râs ironic pe buze.O femeie emancipată ca tine nu vrea să moară în bucătărie,oricum.Nu.Tu meriți mai mult de atât.Ar trebui să mori ca o adevărată eroină.Arsă pe grătar sau... cum mor eroinele din zilele noastre? Făcu o pauză.Te admir,Holly.Tu ești așa cum mi-am dorit eu să fiu.Pe Oliver,de asemenea.Nu vezi că nu te pot lăsa în viață? Holly dădu negativ din cap.Nu vedea nimic.Nu mai putea vorbi.Începuse să gâfâie și lacrimile o podidiră.Nu era o eroină,se gândi,întrebându-se dacă nu era înțelept să-i cadă în genunchi și să se roage pentru viața ei.

Reuși să pășească în bucătărie și se opri lipită de dulap,lângă chiuvetă.Johanna mai făcu un pas și ținti spre ea.Nu mai avea unde să se ducă.Nu se putea ascunde nicăieri.Ușa din hol se deschise larg,iar chipul lui Oliver era plin de răutate.

Era crispat. Atent, Holly își mută privirea ca să nu-l dea de gol.

-O să vezi. E mai bine pentru toți, Holly, spuse Johanna.

Poate ar fi mai bine să te întorci cu spatele. Îți va fi mai ușor să mori dacă nu te uiți.

-Mai ușor pentru tine, se bâlbâi Holly. O privea direct în ochi. Astfel nu va trebui să mă privești. Vreau să mă privești, Johanna, ca să nu uiți ce ai făcut.

Johanna își lăsă capul într-o parte, de parcă se gândea la ceva. Surâse. Ridică mâna încet, țintind. Spre capul lui Holly! *Nu mă împușca în cap*, își spunea ea în gând. *Mama nu mă va recunoaște. Oliver va fi dezgustat.*

Se auzi ceva. Oliver intrase în cameră și era lângă mâna Johannei, dar podeaua scârțâi sub greutatea lui, se auzi un sunet ca de durere, apoi o scârțâitură mai puternică decât toate plânsetele iadului. Următoarea secundă trecu precum o eternitate. Johanna se întoarse, cu pistolul îndreptat spre inima lui Oliver. Holly țipă și se aruncă asupra Johannei cu sălbăticie. Oliver își feri trupul încercând și el să ajungă spre mâna ucigașă. Se auzi detunătura înăbușită, apoi un șuierat de-abia perceptibil auzului. Apăru o baltă de sânge și toți trei se repeziră spre pistol. Sângele, groaza, țipetele, gemetele, strigătele... Apoi totul luă sfârșit.

Ceasurile porniră din nou și timpul își reluă scurgerea.

Arma căzu pe podea, Johanna îl răsturnă pe Oliver, acesta căzu, iar Holly se prăvăli și ea în spate. Dispăru pe ușă până ce Holly să-și ridice privirea, apoi văzu că Oliver sângera. Mâneca de la haină era sfâșiată.

-Oliver! strigă ea ridicându-se în picioare, iar el plecase deja după Johanna.

Oliver! Ești rănit. Stai!

-Cheamă poliția, îi strigă el, cu o ultimă răsuflare. Acum! Rămâi aici. Așteaptă-mă.

-Ce?

-Stai aici. Așteaptă-mă. Repetă cuvintele de câteva ori în timp ce cobora treptele.

Holly ajunse la telefon. Era ciudat... incidentul cu Johanna nu i se păruse mai ciudat decât ultimele cuvinte ale lui Oliver înainte de a pleca. Nu „stai aici” o tulburaseră, ci „așteaptă-mă”. Îi răsuna ca niște clopoței în cap. Formă 911.

-Așteaptă-mă. Așteaptă-mă. Așteaptă-mă. Auzi tonul de ocupat și mai formă o dată.

-Așteaptă-mă. Așteaptă-mă. Cuvintele îi erau atât de cunoscute, totuși, parcă nu i le mai spusese vreodată. Era parcă... parcă într-un vis, într-o amintire... ca atunci când ai mai trăit o dată, sau pur și simplu aveai o amintire a unui moment prețios. Când răspunse centralista îi spuse repede de incident, apoi fugi la ușă după Oliver fără să mai închidă telefonul. Îl găsi, strângând-o în brațe pe Johanna, pe palierul de la etajul doi. Avea o privire tristă, din adâncul sufletului. Și puțină

remuşcare, combinată cu milă. Sângele îi ţâşnea prin rană, prin mâneca hainei şi toată mâna stângă era înroşită deja, sângele i se scurgea pe partea laterală.

- Oliver, spuse în şoaptă, apropiindu-se de el. Braţul tău...

El dădu din cap şi închise ochii strângându-o pe Johanna. Deschise ochii, apoi, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un somn scurt.

- Am sunat, spuse ea pe nerăsuflăte, încercând să-l ţină treaz; să-l reţină din şocul durerii şi al pierderii de sânge, din pricina cărora ar fi leşinat. Or să vină în curând. Rezistă, Oliver. Ea e bine? E rănită?

Oliver îşi privi verişoara vitregă, de parcă nu ar fi recunoscut-o, apoi dădu din cap.

- Nu cred, murmură el. După o clipă, adăugă: Nu m-am gândit niciodată... i-am văzut maşina... jos, în stradă... nu m-am gândit că...

- Nimeni nu s-a gândit. Holly auzi sirenele de la distanţă şi pentru prima dată în viaţa ei se bucura de apropierea lor, rugându-se să ajungă mai repede. S-a terminat. Acum durerea ei a fost rostită şi poate începe să uite, să se vindece.

- Cum de nu mi-am dat seama? întrebă el sfârşit. Nu m-am uitat niciodată la ea. Nu am observat-o.

- Ă trebuit mai întâi să-ţi vindeci rănilile tale, Oliver. Nu e vina nimănui.

Oliver îşi simţea capul umflat şi o strânse pe Johanna în braţe. Ea rămăsese ca un sac de oase neînsufleţite. Vlăguită. Fără rost în viaţă. Acum plângea încet, cu capul în haina lui. Holly simţea că-i vine să plângă nu pentru Johanna sau pentru Oliver, sau pentru ea însăşi, ci pentru întreaga omenire. Închise ochii şi îşi sprijini capul de balustradă. Toţi trei erau acum în afara oricărui pericol. În afara pericolului trecutului. Nu era o cinică şi se întreba cine este nebunul care numeşte copiii simbolurile vieţii noi, ale începutului. Ar trebui să existe cineva care să arate oamenilor că se înşală spunând asta, să le spună cum se nasc copiii pe lume cu bagajul sufletesc al părinţilor lor.

Al ei era unul frumos, de la Maria şi Roberto Spoleto. De la Carolann avea un bagaj înduioşător şi de compătimitor. Cel al părinţilor lui Oliver era necunoscut şi eronat. Egosit, lacom şi nebunesc, acela al lui Elizabeth şi al lui Max George.

Bun sau rău, rămânea bagajul copiilor, pe care aceştia trebuiau să-l stăpânească.

Nu puteau decât să-l preia şi să reacţioneze la influenţele lui. Ca la aruncarea zarurilor, sau a monedei, depindea cu care valiză se vor alege în viaţă. Sau toate se potriveau cu teoria reîncarnării, după care omul se naşte cu un bagaj sănătos, de nădejde, sau cu unul jerpelit, uzat? Oricum, era sigur că viaţa unui copil nu este nouă sau proaspătă. Este mai degrabă o extensie a vieţii pe care o părăsise şi a aceleia de dinaintea acesteia.... Viaţa unui copil nu e a lui însuşi, până ce nu

acceptă și povara rămășițelor de la părinții lui,pe care să le amestece și să le ducă cu el în viață.Apoi...o lași copilului tău și următorului și așa mai departe...

CAPITOLUL 13

Polițiștii o luară pe Johanna.Holly protestă când o văzu cu cătușe la mâini,era ca și când ar fi văzut o păpușă cu mâinile legate.Ei insistară spunând că era spre binele ei,dar și pentru al lor,ca măsură de protecție.Se purtară frumos cu ea când o conduseră pe bancheta din spate a mașinii de patrulare.Holly nu mai plângea.Rămăsese mută,privind în gol,de parcă toate nu i se întâmplau ei,ci altcuiva.De parcă ea nu ar fi fost de față.

-Johanna? zise ea,aplecându-se prin geamul coborât.Johanna? Dacă mă auzi,vreau să știi că nu s-a schimbat nimic.Vreau să rămân prietena ta.Ochii albaștri ai femeii se întoarseră încet spre ea,dar când îi întâlni pe ai ei,parcă Johanna dispăruse de pe lume.

-Înțeleg,Johanna.Știu și înțeleg.Johannei nu-i păsa.

Holly se dădu înapoi și închise portiera,apoi privi mașina depărtându-se și se gândi la Carolann.Oare de câte ori nu fusese și ea luată în același fel? De câte ori nu scăpase de la închisoare,numai ca să vină acasă și să vadă că nu era nimeni care să o iubească?

Johannei nu i se va întâmpla la fel.Johanna o avea pe Holly,iar Holly știa.ce înseamnă iubirea.Veni ambulanța pentru Oliver.

El își pierduse cunoștința chiar după ce polițistul i-o desprinsese din brațe pe Johanna.Își revenise puțin și protestase fiindcă fusese atins la rană.Spuse să fie dus la spital,să nu mai vină ambulanța,dar leșină apoi.

Holly îi ținea capul în poală până ce veni medicii ambulanței.Răspunse la întrebările polițiștilor și le spuse să ia legătura cu mătușa lui Oliver,căreia să-i spună ce se petrecuse cu el și cu Johanna.Până la urmă lăsa de înțeles că incidentul fusese o dispută familială și că arma se descărcase din greșeală,acesta fusese și adevărul,nefiind vorba de o crimă cu premeditare.Urmă targa pe care Oliver stătea întins,până la ambulanță,urcă lângă el și îi ținu mâna.Se întrebă dacă închisese cineva ușa apartamentului ei,dar uită repede,fiindcă Oliver își reveni.

-Holly?

-Da,Oliver.Sunt aici.

-Să nu pleci.

-Nu,Oliver.Sunt lângă tine.

-Așteaptă-mă.

Ah,Doamne,iarăși.Holly simți cum i se ridică părul pe ceafă și pe mâini,de emoție.

-Nu pleci nicăieri,Oliver.Mergem la spital,iar eu voi sta lângă tine.Promit.

-Să mă aștepti.

-Sigur.Nu mai spune asta.Îți promit că te aștept,spuse ea.Aproape că țipa cuvintele.Parcă Oliver nu mai auzea nimic.Oliver?

Leșinase din nou.Era palid.Era mereu atât de puternic și încrezător,acum părea slab și neajutorat.Dacă medicii se înșelau? Dacă era mai mult decât o simplă zgârietură? Dacă pierduse mai mult sânge decât crezuseră ei? Oare o împușcătură putea fi ceva simplu?

-Oliver? strigă ea speriată.Panica aceasta era un sentiment nou.Nu o simțise când vorbise cu polițiștii.Panică pe care nu ar trebui să o resimtă acum,dacă nu s-ar fi gândit cât de aproape de inimă trecuse glonțul,cât de aproape de inima ei.

-Oliver,să nu mori,îl implora ea plângând.Dădu la o parte tot ce era în jurul ei,chiar și pe asistentul din mașină,se sprijini în cot lângă Oliver și se apropie de urechea lui.Te rog,Oliver.Dacă vrei,putem fi bogați.Poți să-mi cumperi mașină, una mare și roșie,iar eu voi merge cu ea peste tot...Și o casă,mare,cu clante aurite și...body-guarzi.Se șterse la ochi cu dosul palmei.Body-guarzi înalți, urâți.Poți să-mi cumperi ce vrei,iar eu voi fi bucuroasă că le primesc,chiar dacă nu-mi vor trebui...iarna vom da foc la bani.O să facem suluri de bacnote de zece dolari,îi arată cu degetele cum vor face,și le vom arunca pe rând în foc,dar te rog,nu muri.

-Doamnă? spuse medicul din spatele ei.Ea îl privi.El se uita de parcă Holly ar fi avut mai multă nevoie de targa decât Oliver.Doamnă,nu va muri.Funcțiile vitale sunt stabile și nu mai pierde sânge.E doar slăbit.Se va face bine.

-Of,ce știți? spuse ea iritată.Oamenii mor în fiecare zi,chiar când nu trebuie.Și eu am murit și priviți-mă.El o privi,cu foarte mare precauție.

-Holly? se auzi vocea lui Oliver.Buzele îi erau uscate.

-Da,Oliver? Da,ce este? Deschise ochii și o privi.

-Să nu mai plângi.Nu mai suport.

-Bine.Nu mai plâng.Se șterse iar pe obraji.

-Vrei să-mi faci o favoare?

-Orice,Oliver.

-Să nu te schimbi niciodată,bine? Nu pentru mine.Pentru nimeni.

-Bine,așa o să fie.

-Holly? Mai e ceva.

-Ce?

-Te măriți cu mine înainte să-mi dai foc la toți banii?

Trecură mulți ani până ce Oliver să-i spună soției sale de visele ciudate pe care le-a avut după ce a fost împușcat.Erau ciudate,dar plăcute,îi reveneau și-l făceau să se trezească,apoi se gândea la viață și la întregul univers.Erau vise înnourate, luminoase totuși,fără figuri sau entități,dar cu voci care erau cunoscute,iar ea îi promitea,cu lacrimi în ochi,că-l va iubi,îl va onora și că-i va cheltui banii.

Erau vise secrete,acelea pe care te temi să le povestești înainte de micul dejun, fiindcă s-ar putea adeveri dacă le-ai rosti cu glas tare.Visele nu erau îngrozitoare,de multe ori părându-i-se mai rele decât viața lui.

Vise profunde,trainice.Erau înrădăcinate atât în conștiința lui cât și în subconștient,cauzate de stimuli externi,de obicei,de către Holly.Cele mai simple lucruri îi aminteau de ea...Holly,cu mâinile în șolduri,încruntată,spunând: Iată-te.Nu te găseam nicăieri.Sau Holly,pe scări,spre dormitor,cu ochii scânteind de dorință,șoptind: Grăbește-te.Sau Holly venind acasă cu două ore mai târziu,cu câte un copil pe ambele brațe,cu părul vâlvoi,spunând: M-am pierdut.Am ieșit pe unde nu trebuia.M-am pierdut pur și simplu.Mereu îi stătea pe limbă să-i spună:

-Așteaptă-mă...

SFARSIT